

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KISS LEILANI

MATE TO THE
ALPHA
PREDATOR

Afraid of none... Feared by all...

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ALFA AVCININ EŞİ

NATURIAH ÜÇLEMESİNİN ALFA KRALI'NIN İLK KİTABI

YAZAR: KISS LEILANI

Telif Hakkı© 2022 Kiss Leilani

Tüm Hakları Saklıdır.

ISBN: 9798367051636

Bu kitap, yazarın izni olmadan basılı veya elektronik ortamda çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal eden telif hakkı korumalı materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Tüm karakterler ve hikaye yazarın mülkiyetindedir ve desteğiniz ve saygınız için teşekkür ederiz. Karakterler ve

olaylar kurgudur. Gerçek kişilere, hayatta olan veya ölmüş kişilere benzerlikler tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

Bu hikaye yetişkinlere yönelik temalar, küfürlü dil, cinsel durumlar, istismar ve travma içerir. Yalnızca olgun, yetişkin okuyucular içindir.

Kapak fotoğrafı depositphotos.com'dan lisans alınarak kullanılmıştır.

ADANMA:

Bu kitap, ablam Chidera Deraclassic'e ithaf edilmiştir; her zaman benim bir numaralı hayranım olduğun için teşekkür ederim! Editörüm Ashley Drew Bowling, sabrın ve kararlılığın için çok teşekkür ederim. Sen en iyisisin! Ayrıca sevgili anneme de teşekkür ederim! Her zaman benimle ilgilendiğin, ziyaret ettiğimde sabahları kahvaltı ve kahve hazırladığın için teşekkür ederim, böylece aç karnına çalışmak zorunda kalmıyorum.

Seni çok seviyorum anne.

Efsane, bazen aslanlar, bazen diğ er hayvanlar, ama çoğ unlukla kurtlar gibi şekil değıştirebilen ve insan gibi yürüyebilen yaratıkların hikayelerini anlatır.

Efsaneye göre, bu yetenek ya da lanet, onlara insanların mantığını, kurtların içgüdüsünü ve her iki türün de çok ötesinde bir gücü kazandırmıştır.

Efsaneye göre, tüm zararlara karşı bağışık olan bu insan ve canavar karışımı, sıradan ölümlülerden çok daha üstün ve hayal edilemeyecek kadar güçlüdür.

__Peter Stubbe'nin Günlükleri.

İçindekiler

ADANMA:

GİRİŞ ÖNSÖZ

BÖLÜM 1: ISMENA'NIN YAPILACAKLAR LİSTESİ.

BÖLÜM 2. ERKEKSİ KAZA

BÖLÜM 3. ÖLÜYOR OLAN ÇİFTLEŞMEMİŞ İNSAN KADINI

BÖLÜM 4. BULUŞMA.

BÖLÜM 5. SARHOS KADIN. İSTEKSİZ ERKEK.

BÖLÜM 6. KASKLI ZIRHLI KARANLIK ŞÖVALYESİ. BÖLÜM

7. AÇLIKLA MÜCADELE.

BÖLÜM 8. ÖLDÜR VE YOK ET.

BÖLÜM 9. Piyon mu, Piyon Değil mi?

BÖLÜM 10. AV VE AVCISI. BÖLÜM 11.

KÜSTAH, Sinsi KADIN.

BÖLÜM 12. AÇLIK; SICAK ÖPÜCÜK.

BÖLÜM 13. ALFA KRALIN ÖZEL ELMAS YÜZÜĞÜ. BÖLÜM

14. O HAYAL GÖRÜYOR. DEĞİL Mİ?

BÖLÜM 15 YENİDEN CANLANMA ÖPÜCÜĞÜ OLMASI GEREKİYORDU.

BÖLÜM 16. BU ADAM KİM...? BU ADAM NEDİR?

BÖLÜM 17. NATURIAH'A HOŞ GELDİNİZ.

BÖLÜM 18. NALAILA.

BÖLÜM 19. İNSAN KADIN. BÖLÜM 20.

KURTARICIM.

BÖLÜM 21. BİRBİRİNE OLAN 'İHTİYAÇLARI'.

BÖLÜM 22. KARMAŞIK; Alfa Kralın İçsel Mücadeleleri. BÖLÜM

23. GEÇMİŞ VE GECE.

BÖLÜM 24. ARZULAR. KARŞI KOYULAMAZ ARZULAR.

BÖLÜM 25. ÜSTÜN İSTEĞİN; Eşin Mükemmel Dokunuşu.

BÖLÜM 26. ON İKİ KONSEYİ. BÖLÜM 27.
KURT KRAL.
BÖLÜM 28. ŞAKA MI, KADER Mİ?
BÖLÜM 29. BAŞARILI OLANLAR.
BÖLÜM 30. ELİNE VE İSMENA BÖLÜM 31.
ONUN HASAR GÖRMÜŞ YARISI.
BÖLÜM 32. AKIL SAĞLIĞIYLA EN ŞİDDETLİ SAVAŞ.
BÖLÜM 33. İSMENA'NIN CESARETİ.
BÖLÜM 34. BEN SENİN EŞİN MİYİM...?
BÖLÜM 35. ONUN KOKUSU
BÖLÜM 36. Değişkenlerin Konuşulmayan Kuralları No1: Başka Bir Erkeğin Eşine Dokunma.
BÖLÜM 37. PUSU
BÖLÜM 38. KAPALI KAPILARIN ARKASINDA...
BÖLÜM 39. DEVAM EDEN KABUSLAR... BÖLÜM 40.
İSMENA'NIN KARARI TEŞEKKÜR.

GİRİŞ

Dağların derinliklerinde, vadinin çok ötesinde ve nehirlerin karşı tarafında, Naturiah adında, Changelings'lerin yuvası olan, hektarlarca araziyi kaplayan devasa bir 'dünya' vardır.

Changelings, hayvan şekline girebilen 'insanlar'dır; leoparlar, dağ aslanları, kurtadamlar, geyikler, kuğular, sıçanlar, kediler ve daha birçokları.

Naturiah'ta diğerlerinden daha güçlü iki Changelings türü vardır. Bu iki tür, kurtadamlar ve dağ aslanlarıdır, diğer adıyla puma.

Yüzyıllardır bu iki Changeling, diğer türler üzerinde hakimiyet kurmak için savaşıyor düşmanlardır. Bu iki yaratık herkes tarafından korkulur. Onlar avcılardır. İnsanlar gibi, insanlar arasında yaşarlar. Ama... daha fazlası.

Tungsten iğnelerden daha keskin dişleri, tek bir ısırıkla avının derisini parçalayabilir.

En iyi katana kılıçlarından daha güçlü pençeleri, tek bir vuruşla düşmanı parçalara ayırabilir.

Emziren bir annenin göğüslerinden daha yumuşak tüyleri, onlara yeterince yaklaşanların tüylerine yapışıp bırakmakta zorlanmasına neden olur.

Bu iki tür, iki yüzyıl öncesine kadar herkesin hatırlayabildiği kadarıyla düşman olarak kaldı, ancak kurtadamlar ve dağ aslanları sadece birbirleriyle barışmakla kalmadı, her sürü ve klan bir araya gelerek tek bir bütün gibi bir arada yaşamaya başladı.

Hiç bozulmayan bir barış antlaşması imzaladılar ve dağ aslanları, kurtadamların

Naturiah'ın liderliğini üstlenmeleri için geri çekildiler.

Topraklarının dışında, insanlarla daha iyi bir şekilde bir arada yaşamak için temel içgüdülerinin çoğunu bastırıyorlar, ancak kendi topraklarında kim olduklarını gizlemiyorlar.

Güçlü. Korkusuz. Son derece cinsel. İçgüdüsel. Baskın. Avcılar.

Söylentiler var...

Gizlice fısıldanıyor.

Zifiri karanlıkta mırıldanmalar. Naturiah'ın en güçlü 'adamı' hakkında.

En korkunç yaratık. Naturiah'ın şimdiye kadar gördüğü en vahşi avcı.
'İmkansız' olan bir adam.

Söylentilere göre, onun güçleri ve kuvveti sadece tüm 'erkeklerin'kini aşmakla kalmıyor, onlarınki onunkiyile karşılaştırıldığında hiçbir şey ifade etmiyor.

O, onların Alfa'sı.

Çoğu türün bir Alfa'sı vardır, ama bu 'adam' tüm Alfaların Alfasıdır.

Nihai Alfa. Alfa Kral.

Onu bir tanrı olarak
görüyorlar. Bir tanrı gibi
saygı görüyor. Bir tanrı
gibi korkuluyor.
Ona tanrı diyorlar.

Çünkü o, en güçlü iki yaratığın melezidir. Bir dağ aslanının gücü ve bir kurt adamın kuvvetine sahiptir. Dağ aslanı, kurt adam veya insan şekline girebilir.

Neden?

Çünkü o bir kurt adam VE bir dağ aslanı.

Adı Wolfarlane Daminor Throne. Naturiah'ın Alfa Kralı.

"Kokunu alabiliyorum. Ben seni bulmadan sen beni bul, kadın." En şiddetli okyanus gibi derin bir ses havayı doldurdu.

"Git buradan!" Ismena, saklandığı banyodan ciyakladı. Ona yakın değildi, ama sanki kulağına fısıldıyormuş gibi sesini duyabiliyordu.

Tanrım, bu adam onu çok korkutuyordu. Ve bu önemli bir şeydi, çünkü o kolay kolay korkmazdı.

"Kalbinin hızlı atışını duyabiliyorum. Hızlı ve titrek nefeslerini. Korkunun kokusu boğucu." İçindeki avcı bunu seviyor. Avının korkusundan daha güzel kokan bir şey yok.

Hayır, daha güzel kokan bir şey var.

"Benden ne istiyorsun?" Kapının kalın, ağır barikatlarının arkasından bağırdı.

"Seni buldum." Derin sesi sert, ama kadının tenini okşuyordu. Yüzü kadınınkine çok yakındı. Yine de kadına hâlâ somurtuyordu.

Bir duraklama. Daha sert bir kaş çatma. "Korkudan daha güzel kokan ne biliyor musun?" Ne demek istediğini hiç anlamadı, ama "Ne...?" diye ciyaklamayı başardı.

"Şehvet. Arzu." Sözleri kötü bir tadı varmış gibi tükürdü. "Islaklığının kokusu beni delirtiyor. Penisime olan açlığını neredeyse tadabiliyorum."

Ama sonra, ikisini de şok etti — hatta banyosundaki zavallı ekipmanları bile.

Vahşi bir homurtuyla başını tamamen eğdi ve ağzını onun ağzına çarptı.

PROLOG

OKLAHOMA CITY, OKLAHOMA.

Doktor, beyaz önlüğü ve dağınık gri saçlarıyla Ismena'nın yatağının yanında duruyordu. Kahverengi gözlerinde hiç de iyi haberler getirmediğini gösteren bir ifade vardı.

Ismena onu bekledi. Bu adam ona kötü haber verecekken, onu acele ettirmeye hiç niyeti yoktu. İsteddiği kadar zaman geçirebilirdi, ona fark etmezdi.

Sonunda, ağzını açtı: "Bunu söylediğim için üzgünüm, Ismena Cranes, ama sizde koroner kalp hastalığı var. Çok karmaşık ve zor bir hastalık, ancak son aşamada olduğu için şimdi ortaya çıktı. Sizi uzun süre hayatta tutacak tedavilerimiz var, ancak bazı testler yaptıktan sonra, en önemli ilaçlara karşı şiddetli alerjiniz olduğu ortaya çıktı. Kalbiniz, umduğumuz diğer tedavilere yanıt vermiyor."

"Ne diyorsunuz doktor?" Ismena hiçbir şey anlamıyordu.

En kötüsüne hazırlık yapar gibi derin bir nefes aldıktan sonra tekrar konuşmaya başladı: "Anlatmaya çalıştığım şey şu: çok zor bir durumdasınız. Kalp hastalıkları çok karmaşıktır, kalbiniz her an durabilir. Bunu size söylediğim için çok üzgünüm Bayan Crane, ama üç ay ömrünüz kaldı..."

Sonrasında gelen tüm kelimeler ve sesler kulaklarında boğuldu, ancak bazıları kök saldı ve kafasından çıkmak istemedi.

Üç ay...

Üç ay...!

Üç ay... ÜÇ AY!!! Üç aylık ömrü kalmıştı.

Sadece üç ay. Üç ay...!

Bir hafta sonra, bu kelimeler kafasında bir mantra haline geldi, değişmeyecek iğrenç bir ses gibi çınılıyordu.

Gecenin karanlığında, Ismena yatak odasının penceresinin önünde durmuş, gece gökyüzünü kaplayan dolunayı seyrediyordu.

Ailesine doktora gittiğini söylememişti. Zavallı annesi, üç ayı dolmadan mezara girene kadar ağlayacaktı. Peki ya küçük kız kardeşi?

Valentina çok üzülecek. Onun on altı yaşındaki kız kardeşi, ondan on yaş küçük, istediği zaman çok asi ve sinir bozucu olabiliyor, ama aynı zamanda çoğu zaman bunu saklamaya çalışsa da ablasını çok seven tatlı bir kız. Babası çok üzülecek ve yıkılacak. Onu okula göndermek ve diğer masrafları karşılamak için birçok kişiden borç almak zorunda kalan babası.

Zavallı ailesi...

Gözleri yaşlarla doldu, ama başka bir gözyaşı daha dökmek için gözlerini kuvvetlice kırptı. Hastaneye gittikten sonra üç gün boyunca durmadan ağlamıştı; ağlamanın hiçbir şeyi çözmediğini, sadece kendisini daha mutsuz ettiğini fark etmişti.

Ve şimdi evde mi? Bu, ailesini çok şüpheye düşürecek.

O her zaman neşeli bir insan olmuştu. Hayattan daha fazla gülümseme, daha fazla nezaket. Bu her zaman onun mottosuydu ve onun için işe yarıyordu. En azından eskiden öyleydi.

O, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle dolaşan çok mutlu bir insandır ve çevresindeki insanlar, bu gülümsemenin çok bulaşıcı olduğunu söylerler. O,

mutluluğa inanır.

Doktor ziyaretinden sonra, ailesiyle biraz daha zaman geçirmek için eve döndü. Eve dönüşü sürpriz oldu çünkü ailesi, bir tarım şirketinde aptal patronunun sekreteri olarak ne kadar çok çalıştığını ve her zaman ne kadar meşgul olduğunu biliyordu.

Sadece onlarla biraz zaman geçirmek için işten bir ay izin almasına çok şaşırmışlardı, ama yine de çok mutluydular, bu yüzden kararının akıllıca olup olmadığını sorgulamadılar.

Ailesi, en büyük kızlarının hayatta başarılı olmak için çok çalıştıktan sonra yirmi altı yaşında bu dünyadan ayrılacağından habersizdir.

Gözleri ayı ve onu çevreleyen her yıldızı, hem parıldayan yıldızları hem de kayan yıldızı izlerken, Ismena bir karar verdi.

Bir liste. Bir liste yapacak.

Ölmeden önce yapmak istediği her şeyin listesini yapacak ve o listedeki her şeyi de gerçekleştirecekti. Üç ay sonra, hatta daha önce, o kaltağın gelmesini bekleyerek oturup beklemeye niyeti yoktu.

Dünyada çok az zamanı kalmıştı.
Bu zamanı iyi değerlendirmeliydi.

KRALIN KULESİ, NATURIAH.

Yine dolunay var.

"Evet, evet... oh, evet!" Bir kadının zevk çılgılığı havayı doldurdu, ardından sert vuruş sesleri geldi. Kalçaların çarpışması havada o kadar yüksek ses çıkarıyordu ki, kapalı kapının arkasında neler olup bittiği çok açıktı.

Wolfarlane'nin ikinci komutanı Alphose, kralın ikametgahı olan devasa kuleye birkaç metre uzaklıkta nöbet tutuyor ve ara sıra binaya endişeli bakışlar atıyordu.

Alphose ve birkaç diğer Cougar muhafız, dolunaylı gecelerde kralın konağında nöbet tutar, çünkü diğer kurtadam muhafızlar dolunayın etkisine kapılmıştır.

Normal insanlar için, bu sadece parıldayan ayın ve etrafını saran yıldızların ışığıyla güzel bir gecedir. Naturiah'ta, özellikle de kurtadam klanında, bu geceler çok daha fazlasıdır.

Avlanma ve çiftleşme zamanıdır. Kurt adamlar hiçbir şekilde kontrol sahibi olamazlar ve hayvanların temel ihtiyaçlarına boyun eğmek zorunda kalırlar.

Bazıları avlanmak
için. Bazıları
çiftleşmek için.
Özellikle çiftleşmek
için.

Kurt kontrolü ele geçirmiş, beslenmek, dişilerle çiftleşmek istiyor. Sikişmek. Hakimiyet kurmak.

Wolfarlane zevk ve acının zirvesine ulaştığında, güçlü bir kükreme havayı yırttı, ardından sadece zevk yaşayan bir kadının çılgınlıkları geldi. Alphose zihninin bir köşesinde, bu uzun ve ateşli seksin beşinci turu olduğunu not etti.

Burada mı bitecek?

Kalçaların çarpışması sesi yeniden başlayıp havayı doldurduğunda, sorusunun cevabı belli oldu. Bu seferki, bir öncekinden daha da şiddetliydi ve Alphose buna şaşırmadı.

Kurt adamlar dolunayda doyumsuzdurlar. Savaşlardaki güçleriyle kendi iştahlarına uygun dolunay partnerlerini özenle seçerler.

Tüm Omegalar (dişi kurtlar) arasında en güçlü olanı, diğer eşsiz Alfalar eşlerini seçmeden önce her zaman Naturiah Kralı Wolfarlane'ye gider, ardından diğer kurt adamlar.

Eşleşmiş kurtların dolunay partneri seçmeye gerek yoktur. Bu onlar için bir artıdır.

Kurtadamlar hayatlarında bir kez eşleşirler. Eşleştiklerinde, sonsuza kadar eşleşirler.

Her erkek kurt adamın hayali, kendi eşini bulmaktır. Onun için özel olarak yaratılmış, sonsuza kadar ona ait olacak bir kadın. Ne yazık ki, eşlerini bulmak hiç de kolay değildir — bazı erkekler, özel kadınlarını bulamadan yaşlılığa ulaşmışlardır.

"Aaah! Ooooooh...! Eeeev...!" Omega'nın çığlıkları Alphose'un tekrar Wolfarlane'nin kulesine bakmasına neden oldu. Bu ığlıkların yakında yalvarışlara dönüşmesi an meselesiydi. Durması için yalvarışlar. Yorgunluktan gelen yalvarışlar. Her zaman kulak ardı edilen yalvarışlar.

On yıldan fazla bir süre Wolfarlane'ye hizmet ettikten sonra, Alphose, bir Omega ne kadar güçlü olursa olsun, dolunayın etkisi altındaki Wolfarlane'nin cinsel açlığını karşılayamayacağını öğrendi.

Kendisine atlayan ve onu yatağına götürmesi için yalvaran kadınlar ne kadar çok olursa olsun, onunla çiftleşirken her zaman yorgun düşüp durmasını yalvaran noktaya gelirler.

Alfa Kralı o kadar açgözlüydü ki, dolunayda hiçbir kadın onu tatmin edemiyordu.

Bazen Alphose, Wolfarlane'nin eşi nasıl biri olacak diye merak eder. Kesinlikle insan değil, Specie olmalı. Hiçbir insan Alfa Kral'ı idare edemez.

Hangi türden olacak? Onu bu kadar özel kılan ne olacak?

Bu zor bir soru. Alfa'larını idare edebilecek mi?

Wolfarlane gibi bir adam için yaratılmış bir kadın nasıl bir kadın olacaktır? Wolfarlane gibi güçlü bir adam için yaratılmış bir kadın ne kadar güçlü olacaktır?

Başka bir derin uluma havayı yırttı, ardından tiz bir çığlık geldi. Sonra yalvarışlar başladı.

Saatler sonra, sabahın erken saatlerinde, dolunay gökyüzünden kayboldu.

Ayın kaybolmasıyla birlikte, güçlü bir alfa kurt adamın güçlü uluması ve bir dağ aslanının yüksek kükremesi duyuldu.

Sonra, kutsanmış bir sessizlik.

Hepsi, bir eş ya da çocuk istemeyen bir adamdan geliyordu.

Hepsi, birçok erkeğin gücüne sahip bir adamdan geliyordu. Ve daha fazlası.

BÖLÜM 1: ISMENA'NIN YAPILACAKLAR LİSTESİ.

OKLAHOMA CITY, OKLAHOMA

Doktora gittiğinden iki hafta sonra, Ismena Cranes en iyi arkadaşı Sandra ile yatak odasında oturuyordu. Sandra, arkadaşının şehre döndüğünü duyunca onu ziyarete gelmişti.

Liseden beri on yıldan fazla süredir arkadaşlıklar ve Ismena üniversiteden sonra iş aramak için şehirden ayrılmış olsa da, birbirleriyle iletişim halinde kalmaya devam ettiler. Ara sıra birbirlerini ziyaret edip birlikte güzel vakit geçiriyorlardı.

"Hey, buraya geldiğinden beri okuduğun bu şey ne?" diye sordu Ismena en yakın arkadaşına.

"Yeni bir kitap. Lanet olsun, bu kitabı okumalısın, mükemmel." Bir sonraki sayfayı çevirdi, kaşları yoğun bir konsantrasyonla çatıldı.

Ismena listesinin onuncu sırasına bir not yazdı: "Hayır, teşekkürler. Ben almayayım. Son on yılda hiç değişmediğine inanamıyorum. Hâlâ var olmayan fanteziler okuyorsun." Kitaplara karşı bir şeyleri yoktu, ama en iyi arkadaşı sonsuza kadar masal okuyarak geçirebilirdi. Hayatı böyle mi yaşamak gerekir?

"Bunu okumalısın. Kahretsin, kahramana aşık oldum. O bir alfa erkek." Sandra'nın gözleri hayalperest bir ifadeye büründü, "Alfa erkeklere karşı kötü bir hayranlığım var. Tehlikeliler ama çok seksi. Bu erkekler gerçekten var, biliyorsun."

Uh-huh. "Sen her zaman pisliklere karşı bir ilginin olmuştur. Gerçekliği fantezi kitaplarından çok ayrı tutmayı öğren. Hayvanlara dönüşen erkekler mi? Evet, tabii."

Sandra bu konuya hiç girmeye niyetli değildi. Bu tartışma, on altı yaşından beri aralarında sürmekteydi, onlarla birlikte büyümüş ve olgunlaşmıştı. Yaşlılıklarına kadar sürecek ve ikisinden önce ölenin mezarına kadar gidecekti. Bu konuya asla girmeyecekti.

"Changelings baskın, sahiplenici özelliklere sahiptir. Asla partnerlerini aldatmazlar ve sonsuza kadar eşleşirler. Bu aşk, her dolunayda yenilenerek sonsuza kadar yaşar." Beyaz tavana doğru parıldayan, rüya gibi gözler, "Yırtıcı changelings tüm bunlara sahiptir, ama Alphalar bunu tamamen yeni bir seviyeye taşır. Böyle bir erkek istemez misin?"

Ismena beyaz kağıdı kaldırdı, başını yana çevirdi ve onu baştan aşağı değerlendirdi. Kaşlarını çatı, "Evet, tam da bahsettiğim şey bu."

"O nedir?" Sandra gözlerini kitabından ayırdı ve ona meraklı bir bakış attı.

"Hayır, hiçbir şey." Havada duran eli indi ve doğrudan arkasına gitti.

En yakın arkadaşı şüpheyile gözlerini kısarak, "Huh-uh, o ne, Mena?" dedi.

Ismena, listeyi saklamanın anlamsız olduğunu fark etti. Tombul, güzel Hispanik arkadaşını çok iyi tanıyan Ismena, onun merakı giderilene kadar pes etmeyeceğini biliyordu.

Derin bir nefes alan Ismena, listesini sırtından çıkardı. "Tamam. Listeyi ben hazırladım." diye itiraf etti.

"Liste mi?" Sandra, kaşlarını çatarak sordu.

"Evet. Liste. Sana yapacağımı söylediğim listeyi hatırlıyor musun?"

"Liste mi?" Sandra'nın gözleri fal taşı gibi açıldı, sesi kısık bir çığlık gibiydi. Telefonunu cebine koydu, etrafına bakarak kimsenin duyamayacağı bir mesafede olup olmadığını kontrol etti, sonra arkadaşına dönerek, "Ciddi miydin?" diye sordu.

Tek katlı eski ama güzel evin içinde ikisi dışında kimse yoktu. Ismena başını salladı, "Evet, ciddiymdim."

"Bir bakayım, bir bakayım," Arkadaşı beyaz kağıda uzandı ve Ismena ona verdi. Kağıdı açtı, gözleri etrafta dolaştı ve kelimelere takıldı.

"Önümüzdeki üç ay için yapılacaklar listem mi?" Sandra yüksek sesle okudu. Arkadaşına bir bakış attı. Ismena omuz silkti. Kafasını kağıda çevirdi ve yüksek sesle okumaya başladı.

"Bir; Bir kulübe gidip eğlenmek. İki; Tamamen yabancı biriyle tek gecelik ilişki yaşamak." Durakladı. Arkadaşına baktı, "Ciddi misin? Tamamen yabancı biriyle seks mi yapacaksın?"

"Evet. Hem de akıllara durgunluk verecek bir seks." Omuz silkti, "En son ne zaman seks yaptığımı hatırlamıyorum çünkü hep çalışıyordum ve düzgün bir ilişki için vaktim yoktu. O yüzden, önümüzdeki ayları iyi değerlendireceğim. Bu sefer, çılgın olmak istiyorum." Dudaklarında bir gülümseme belirdi, gözleri rüya gibi bir ifadeye büründü, "Vahşi olmak istiyorum. Tamamen karakterime uymayan bir şey, hatta anal da deneyebilirim. Yeterince uzun süre uslu bir kız oldum."

"Huh-uh," Sarah, arkadaşının söylediklerinin mantıklı olduğunu düşünerek başını salladı ve tekrar kağıda eğildi, "Senin içinde o vahşi kızın olduğunu başından beri biliyordum, biliyordum işte. Yabancı biriyle seks yapmanı tavsiye edebilirim, ama anal seks yapmanı hiç tavsiye etmiyorum. Bu, sağlığını tehlikeye atmak olur."

Ismena, "sağlığım zaten senin hayal edebileceğinden daha fazla tehlikede" der gibi burnunu çektirdi, ama ağzını kapalı tuttu.

"Dört; patronuma onun bir pislik olduğunu söyle." Kaşları ağrıyordu. "Beş; hayat boyu süren bir korkuyu yen." Burun kıvrarak ekledi, "Bu yükseklik korkusu olacak, sadece paraşütle atla."

"Öyle yapmayı planlıyorum."

"Altı; Ormanda kamp yap. Yedi; Sahilde ata bin. Evet, evet, sanki ata binebilirsin de. Sekiz; Viral olacak bir çıplak video çek." Durakladı. Alaycı bir şekilde güldü. "Ciddi olamazsın."

Ismena bir hip-hop şarkısı çaldı ve arkadaşına şarkı söyler gibi cevap verirken dans etmeye başladı, "Ben... çok... ciddiym! Çok ciddiym...!"

Arkadaşına geniş bir gülümseme atarak şarkı söyledi, "Merak etme, yüzümü göstermeyeceğim."

"Tsk, tsk, tsk. Sen çıldırmışsın. Kesinlikle çıldırmışsın. Dokuz; Sürekli seks yapabileceğin birini bulmak mı?" Sandra başını salladı, "Sadece dışarıdaki bir aptal için fahişe olmak istediğini söyle."

"Evet. Özetle böyle." Zaten bekâr kalmanın bir anlamı yok. Gelecekteki kocası için fahişe olacak zamanı yok, o kim olursa olsun.

"Ve son olarak... On; Vasiyet yazmak." Bir an durdu, "VASİYET YAZMAK MI!? CİDDİ MİSİN!?"

Ismena omzunu kaldırdı ve tekrar indirdi.

"Bu bana 'kötü' hisler veriyor. Neden vasiyet yazıyorsun? Sadece işten izinlisin, ölmüyorsun." Sandra titredi, "Hayır, sonuncuyu iptal ediyorum."

Ismena arkadaşından beyaz kağıdı aldı ve ona çok zorlama görünmemesini umduğu geniş bir gülümseme attı. "Sadece eğlence için, tamam mı? Uzun zamandır kendime bu kadar zaman ayıramamıştım, çılgın şeyler yapmak ve bunu en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum, tamam mı?"

"Tamam, tamam, sen öyle diyorsan. Umarım ne yaptığını biliyorsundur." Sandra teslim olarak ellerini kaldırdı.

Ismena sırtıttı. On yıl sonra bile, görenlerin kalbini çalan o çılgın gülümsemesi. Sandra, o gülümsemenin arkadaşının yüzünü nasıl aydınlattığını ve onu olağanüstü güzel gösterdiğini hala alışamamıştı.

"Ne yaptığımı biliyorum, bebeğim." Bunun üzerine dönüp dansına devam etti.

Sandra, arkadaşının yumuşak dans hareketlerini izledi. Yirmi altı yaşındaki Ismena, her zaman dolgun ve kıvrıcık olan vahşi, muhteşem sarı saçlarıyla çok güzeldir, ancak bu saçları şekillendirmek ve düzeltmek zordur. Arkadaşı saçlarını her zaman düzenli tutsa da, şekillendirilmiş ya da dağınık olsun, çok çekicidir. Ismena, bütün gece yatakta yuvarlanıp uyandıktan sonra bile güzel görünür. Erkeklerin bakışlarını üzerine çeken büyük kalçalarıyla, hayranlık uyandıran kıvrımları vardır.

Onun "kusuru", burnundaki iller ve minyon yapısıdır. 1,62 metre boyuyla, kesinlikle bir dev kadın değildir.

Kişilik olarak, arkadaşı her zaman eğlenceli ve çok komik olmuştur, ancak özellikle yabancıların önünde çok sosyal değildir ve dışa dönük bir tip de değildir. Ismena her zaman sosyal hayat, flört ve kulüplerden çok işine ve hayattaki başarısına odaklanmıştır.

Aniden aldığı bu yeni kararın arkasında başka bir şey mi var, yoksa sadece tatilinde tamamen farklı bir şey yapmak için mi bu kadar hevesli?

"Fazla düşünmeyi bırak, baiiiibyyy." Ismena arkadaşına bakmadan şarkı söyler gibi konuşur.

"Patronuna pislik dediğin için kovulacağını biliyorsun, değil mi?"

"Kimin umurunda?" Ismena eğildi ve müziğin ritmine uyarak kalçalarını salladı, "Kesinlikle benim değil."

"Peki, listendeki işleri nasıl halletmeyi planlıyorsun? Bana Oklahoma'da kulüplere gidip eğleneceğini söyleme sakın. Ailen çılgına döner."

Ismena alaycı bir şekilde, "Hayır, aptal. Bir haftalık tatil için New York'a gidiyorum, bir hafta önceden uçak bileti de aldım. Haftaya gidiyorum." dedi.

Sonunda Sandra gülümsedi. "Tamam o zaman, alışveriş ve hazırlıklarında sana yardım ederim. Asla Uyumayan Şehir'e git ve bizi gururlandır. Bu tatil/macera hakkında içimde bir his var."

"Ne tür bir his?" diye şüpheyle sordu.

"İyi bir his mi, kötü bir his mi emin değilim, ama bu görevin hayatını sonsuza dek değiştireceği hissine kapıldım."

BÖLÜM 2. ERKEKSİ KAZA

OKLAHOMA CITY, OKLAHOMA

'' Peki, başka ne alacağız?" Sandra, Penn Square alışveriş merkezinden çıkarken sordu. Her ikisi de Ismena'nın aksesuarları ve tatili için gerekli eşyalarla dolu iki alışveriş çantası taşıyordu.

"Hiçbir şey, sanırım işimiz bitti. Tanrım, bu cennet gibi bir his!" Ismena başını güneşe doğru kaldırdı, yüzünde geniş bir gülümsemeyle, "En son ne zaman alışveriş yaptığımı hatırlamıyorum."

"Ben de. Geri döndüğüne sevindim, biliyor musun? Alışveriş merkezinin içini neredeyse unutmuştum. Haber peşinde koşmakla çok meşguldüm. Gazeteci olmak kolaydır diyen kimdi?"

"Biliyorum, değil mi?" Ismena'nın arabasına doğru yürürken, başını arkadaşının yönüne çevirdi, "Hayattan zevk almak istiyorsan, şimdi tam zamanı Sandy. Ölene ya da yaşlanana kadar bekleme. Hayat çok kısa."

"Bak kim konuşuyor? Şu anda biraz boş vaktin var diye işkolik olmadığın anlamına gelmez." Arkadaşı alay etti.

"Haklısın ama... Whoofs!!!" Aniden nefesi kesildiğinde birdenbire nefesini tuttu. Konuşurken etrafına bakmadan birine çarpmıştı.

"Özür dilerim, çok özür dilerim..." Hemen söylemeye başladı, büyük bir el onu tutarak dengede kalmasına ve ayağa kalkmasına yardım etti. "Çok teşekkür ederim, minnettarım..."

"Önemli değil. Ben de dikkatli olmalıydım." Adam derin sesiyle sözünü kesti.

Ayaklarını yere basan Ismena, "erkeksi kazasına" bakakaldı. Aniden konuşma yeteneğini kaybetti. Adam iri, erkeksi ve çok uzundu, Ismena'nın üzerinde yükseliyordu. Tehlikeli bir korumanın vücuduna sahipti ve gözlerini gizleyen güneşliği de durumu daha da zorlaştırıyordu.

Korku ürpertisi omurgasından aşağıya doğru yayıldı. Bu önemli bir şeydi çünkü o kolay kolay korkmazdı. "D-Dediğim gibi, size öyle çarptığım için gerçekten üzgünüm."

Adam başını salladı. "Önemli değil." Büyük eli ona doğru uzandı. "Ben Alphose, sen kimsin?"

"I-Ismena. Ben Ismena, bu da arkadaşım Sandra." Arkadaşını işaret ederek, onun uzattığı eli sıkı.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Onun aksine, Sandra hiç de tedirgin değildi. "Arkadaşım için gerçekten üzgünüm. Öyle görünmüyor ama o yürüyen bir kaza bölgesi."

"Sandra!" Ismena öfkeyle ona sert bir bakış attı.

Adamın dudakları yine kıvrıldı, "Görüyorum."

"Her neyse, artık gitmemiz gerekiyor. Bir kez daha özür dilerim Alphose, tanıştığımıza memnun oldum ama artık yolumuza devam etmeliyiz." Ismena arkadaşını arabasına doğru sürükledi.

Arkasını dönmedi, arabasına kadar sırtı diken diken oldu ama sonunda döndüğünde... Adam artık ortalıkta yoktu.

"Mehn, o adam çok seksi! Tanrım!" Sandra fısıldayarak bağırdı ve gözleriyle fanatik bir şekilde yabancıyı aramaya başladı. "Tanrım, gerçek hayatta bu kadar seksi bir adam görmemiştım, oysa bazı ünlülerle çalışmışlığım var! Vay canına!"

"Beni korkutmasaydı seksi olurdu." Ismena isteksizce kabul etti.

"Beni korkutmadı. Zavallı adam hiç korkutucu bir şey yapmadı, Tanrı ve Yaratılış'ın onu çok sevmiş olması onun suçu değil." Gözleri rüya gibi bir ifadeye büründü, "Kötü adamlardan hoşlansaydım, kesinlikle onunla yataardım."

"Tamam, hayal kurmayı bırak. Bunu bagaja koyalım, kollarım ağrıyor." Ismena arkadaşına seslenirken bagajına doğru yürüdü. Sandra haklıydı, adam hiç de korkutucu bir şey yapmamıştı.

Siyah güneş gözlüğü takıyordu ama onu izlediğini biliyordu. Onu izliyordu. Dikkatle.

Ve ona bakışında bir şey vardı... Omurgasından aşağı bir ürperti geçti.

KRALIN KULE, NATURIAH.

"Yolculuğun nasıldı Alphose? Umarım Oklahoma şubesinden bana iyi haberler getirmişsindir?" Wolfarlane'nin derin sesi sakindi, ama toplantı salonunun boşluğu, sesinin büyük alanda yankılanmasına neden oluyordu.

Alphose, büyük toplantı salonunun ortasında yer alan devasa yuvarlak masayı çevreleyen on iki boş, altın rengi yüksek sandalyeden birine doğru yürüdü. Genel tür toplantıları olduğunda, yüksek sandalyeler on iki Alfa ve her türün liderleri tarafından doldurulurken, masanın başındaki devasa taht sandalyesi Kral Wolfarlane tarafından işgal ediliyordu.

Wolfarlane'den üç boş sandalye uzakta oturan Alphose, boğazını temizledi. "Maalesef hayır, Alpha King. Josiah ve ekibiyle yaptığım toplantıda, tarım piyasasında birçok belirsizlik olduğu ve şirketin uyguladığı yeni düzenlemelerin kredi piyasamıza yardımcı olmadığı ortaya çıktı. Rakibimiz Nector and Co. Limited Company, uluslararası piyasada hızla yükseliyor."

"Josiah ve Cougars'ı işleri kontrol altına almakta zorlanıyor mu? Bu hayal kırıcı." Wolfarlane'nin hoşnutsuzluğu, keskin hatlı yüzünde açıkça görülüyordu. "New York şubemiz ne durumda?"

"Oradan da iyi haberler yok, Alfa Kral. Cronus ve ekibi son birkaç haftadır alt pazarın kontrolünü geri kazanmak için yoğun bir şekilde çalışıyorlar. Yeni bitki büyüme gübre ürünlerinin satışları

durgun ve tohum işlemleri pazarda düşmeye devam ediyor. Bu sorunu düzenlemek için iş stratejileri geliştiriyorlar, ancak şu ana kadar işe yaramadı. Ama pes etmiyorlar." Alphose kötü haberlerin habercisi olmaktan nefret ediyordu, ama başka seçeneği yoktu.

Raporunun ardından sessizlik çöktü. Alfa Kral'ın tahtının koluna ritmik bir şekilde parmaklarını vurmasa da, kafasında düşüncelerin döndüğünü görebiliyordu.

Zaman geçti. Alfa Kral artık daha fazla oturamaz hale geldi, bu yüzden koltuğundan kalktı ve yavaş ve sabit adımlarla yürümeye başladı. Bu kadar basit ve bilinçsiz bir hareket bile ölümcül bir avcı hareketini yansıtıyordu.

Orta parmağındaki dev elmas yüzüğüyle oynadı. Yüzüğün üzerinde taç gibi iki altın inci vardı. Her zaman göze çarpan ve çoğu zaman parıltıyan bu yüzük, Wolfarlane için de çok değerliydi.

Konuştuğunda, sesinde hala hoşnutsuzluk belirgindi. "Öyleyse, şunu bir netleştirelim. Bana söylemeye çalıştığın şey, dünyanın dört bir yanına dağılmış tüm şirketlerimden, en güçlü, en büyük ve en başarılı beş şirketten ikisinin, türümüzün en güçlü, en etkili ve en iyi Alfalarının liderliğinde, çözülememiş ciddi iş sorunları yaşadığı mı?"

Hiçbir şey yok. "Maalesef, evet, Alfa Kral." Bir süre durakladı, "Ama bunu doğru bir şekilde çözmek için hala zamanları var. Cronus zaten..."

"New York'a kendim gideceğim. Jeti hazırla ve Cronus'a benim gelişimi beklemesini söyle." Wolfarlane otoriter bir şekilde açıkladı.

Alphose, onun kararından şok oldu. "Ama Naturiah'tan ayrılmayı sevmezsin." Bunun da iyi nedenleri vardı. Bunlardan biri, Alfa Kral'ın 'normal' insanları hiç sevmemesiydi.

Bu hafif bir ifade. Onlardan nefret ediyor.

"Sevmiyorum." dedi, gerçekçi bir şekilde. "Ama, açıkçası, bu sorunları göz ardı edemem. Oraya kendim gitmeliyim. Önce New York'a gideceğim. Jeti hazırla."

"Mümkün olan en kısa sürede hallederim." Alphose sandalyesinden kalktı.

Wolfarlane sandalyesine yürüdü ve süslü tahtına oturdu. Rahatça arkasına yaslandı, bir kalem aldı ve Alphose'un önüne koyduğu belgeleri imzalamaya başladı.

"Gidebilirsiniz."

Alphose başını eğdi, kapıya döndü ve ona doğru yürümeye başladı. Sonra, bir şey hatırladı...

Adımları durakladı. Alfa Kralı bu haberi vermesi için gerçekten doğru kişi miydi?

"Ne oldu?" Wolfarlane başını kaldırmadan sordu.

Alphose dönerek, "Bugün Oklahoma'da potansiyel bir eşin kokusunu aldım." dedi.

Hiçbir tepki yoktu. Hiçbir şey. "Diğer erkeklere söylemelisin. Eş umurumda değil, Alphose." Tek söylediği buydu.

Alphose bunu bekliyor muydu? Evet, bekliyordu.

Başka biri hayranlık, mutluluk ve şaşkınlıkla tepki verirdi, ama Wolfarlane değil.

Alphose yine de devam etti, "Sadece potansiyel eşin kokusuna sahip olmakla kalmıyor, kokusu da çok güçlü ve diğerlerinden ayırt edilebilir. Henüz sahiplenilmemiş bir Alfa eşinin kokusuna sahip."

İmzalı belgeyi bir kenara koydu ve başka bir belgeyi aldı. "Bu senin için iyi haber, Josiah, Cronus ve diğer eşsiz Alfalar, Alphose. Diğerleri onu keşfetmeden ve ilk önce sahiplenmeden onu sahiplenebilirsin."

Alphose, bunu dünyadaki her şeyden daha çok yapmak istiyordu. "O benim değil. Çok yaklaştım ve emin olmak için ona çarptım bile, çünkü başka kokuları da var. Puma, onun dokunuşundan hiç hoşlanmıyor."

"Onun 'diğer' kokusu mu?" Wolfarlane isteksizce sordu.

"O ölüyor. Ölüm kokusu çok güçlüydü. Fazla zamanı kalmadı."

Gözleri belgeden Alphose'a kaydđ, "Onun için ve ona ait olanlar için çok kötü."

İçindeki meraklı dağ aslanı bilmek istiyordu, "Ya o seninse?"

Wolfariane gözünü bile kırpmadı. "O asla benim olamaz. Ve eğer öyleyse, ölmesine sevindim."

BÖLÜM 3. ÖLÜYOR OLAN ÇİFTLEŞMEMİŞ İNSAN KADINI.

"Mutlu görünmüyorsun, Alfa Kral." Alphose karşılık verdi.

Wolfarlane Daminor Throne ona bir kez daha baktı, "Burada olduğum için mutlu görünmek zorunda değilim, Alphose."

"Elbette, Alfa Kral."

"Gidebilirsin."

Kafasını hafifçe eğdi ve kapıya yöneldi. "Oh,

Alphose?"

"Evet?" Döndü.

Wolfarlane sonunda imzalı belgeleri kaldırdı ve ona tam olarak baktı. "Sen bir dağ aslanısın ve sinirli görünmeye başlıyorsun. Bir dağ aslanı ve kurt adam olan bir adam olarak, sana iki tür arasında çok fazla fark olmadığını söyleyebilirim. Her iki tür de ara sıra biraz stres atmak zorundadır, yoksa hayvan... huzur bulamaz." Daha önce yüzünü bozan kaşlarını çatmış hali, şaşırtıcı derecede nazik bir ifadeye dönüştü. "Bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyorsun."

Alfa'sı haklıydı ve o da bunu biliyordu. "Gün batımında koşuya çıkacağım." "Koşmak sadece gerginliğini azaltır, seks yapman lazım."

Dedi açıkça. "Eğer koşmak bu kadar işe yarasaydı, kurtlar dolunayda dişilerle çiftleşmeye zorlanmazlardı. Sen çok geciktin, puma'nın huzursuzluğunu hissedebiliyorum ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Ben kendimi kontrol edebilirim ama genç erkekler de bunu hissetmeye başlamadan, kontrolünü kaybedip dişilere zorla sahip olmadan önce bu konuda bir şeyler yapmalısın."

"Elbette, Alfa Kral. Hemen bu konuda bir şeyler yapacağım."

Wolfarlane onaylayarak başını bir kez salladı. Alphose, toplantı salonundan çıkmadan önce tekrar başını eğdi.

OKLAHOMA CITY, OKLAHOMA

Ismena avucundaki iki beyaz hap ve üç kahverengi hapi dehşetle izledi. Hapları yutmaktan korkuyordu. Keşke bu lanet ilaçlar olmadan da kalbi mükemmel bir şekilde atmaya devam edebilseydi.

Aniden kuruyan boğazını ıslatmak için sıkıca yutkunarak, gözlerini kapattı ve hapları ağzına attı. Hiç vakit kaybetmeden, suyla yuttu.

"Ena!? Akşam yemeği hazır!" Valentina'nın sesi oturma odasından geldi.

"Geliyorum!" Cevabı yüksek sesli ve hızlıydı. Amaç? Bu, kız kardeşinin yatak odasına gelip ona tekrar söylemesini ve böylece hap şişesini görmesini engelleyecekti.

Hap şişelerinden bahsetmişken, neredeyse boşalmışlardı. Yeniden doldurması gerekiyordu ve ilacı bir servete mal oluyordu. Tüm masraflarından sonra, o kadar parası kalmamıştı.

"Kahretsin. Senin için başka zaman endişeleneceğim." Yatağının yanındaki çekmeceleri açmadan önce hap şişesine böyle dedi ve çekmeceleri olduğu yere geri kapattı.

Oturma odasında, ailesinin onu beklediği yemek masasına doğru yürüdü ve kalan tek boş sandalyeye oturdu.

Her zamanki gibi, anneleri dua ederken hepsi başlarını eğdiler. Anneleri Amelia çok dindar bir kadındı ve çocuklarını da Hristiyan bir şekilde yetiştirmek için elinden geleni yapıyordu. Dua bittikten sonra hepsi yemeğe saldırdılar.

"Alışveriş nasıl gitti?" Valentina, inatçı sığır etini birkaç parçaya bölmeye çalışırken sordu.

"İyi gitti. Sandra bana yardım etti. İhtiyacım olan her şeyi aldım." Ağzı patatesli güveçle dolu halde cevap verdi.

"İşinden izin alıp bize gelmene çok sevindim," dedi Amelia, "Seni sık sık göremiyoruz. Son üç hafta beni çok mutlu etti, şimdi işine geri dönüyor olmana üzülüyorum."

"Hayır anne, işe geri dönmüyorum. Oklahoma'dan ayrılıp New York'a gidiyorum."

Anne babasının gözleri birden büyüdü, birbirlerine baktılar ve sonra dikkatlerini ona verdiler. "New York mu? Neden?" diye sordu annesi.

"Hayatım boyunca Oklahoma'da yaşadım. Yeni yerler görmek, farklı bir hava solumak, yeni insanlarla tanışmak, yeni şeyler keşfetmek ve biraz eğlenmek istiyorum..." Omuz silkti, "Bir veya iki haftalık bir tatil gibi bir şey."

"Vay canına. Şaşırdım. Her zaman seyahat etmekten ve uzun mesafeli yolculuklardan nefret ettiğini söyledin. Oklahoma'dan ayrılacağını hiç düşünmemiştik." Babası, ağzındaki salatayı çiğneyerek dedi.

"Yakında öleceğimi de hiç düşünmemiştim." diye mırıldandı.

"Ne dedin?"

"Hiçbir şey." Babasını hemen sakinleştirdi, "Demek istediğim, yeni şeyler denemenin zamanı geldi."

"Seni kesinlikle destekliyoruz. Kim bilir, belki genç bir adam bulursun," Amelia'nın hafif kırıksık ama çok güzel yüzünü umut dolu bir gülümseme kapladı, "evlenir ve tatlı, güzel çocukların olur."

Valentina yüksek sesle güldü, "Sanki olur da. Her neyse, anneme katılıyorum. Bir kez olsun o aptal patronun için canını dişine takmıyorsun. Kim bilir, belki de yakışıklı bir erkek bulursun."

"Şey, bu benim aklımdaki ilk şey değil, orası kesin. Ama öyle olursa, o da iyi olur." Ismena yalan söyledi ve boğazında aniden oluşan yumruyu yuttu. "Her neyse, bu yemek çok lezzetli, anne. Ev yemeklerini özlemişim."

Annesi gülümsediğinde ona sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Burada olduğun için çok mutluyum Ena. Uçağın ne zaman kalkıyor?"

"Üç gün sonra."

Kaşığın tabağa düşme sesi ortalığı doldurdu. Amelia masanın karşısından kızının elini tuttu ve nazikçe sıktı. "Önümüzdeki üç gün içinde en sevdiğin yemekleri daha çok pişireceğim."

Öleceğim. Gözlerinin arkasında yaşlar birikti, ama onları uzak tutmak için gözlerini sertçe kırptı. "Beni şişmanlatacaksın anne." diye takıldı.

"Biraz şişman olsan da sorun olmaz, yine de güzel olacaksın."

Annesinin elini sıktı, "Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum, bebeğim." Amelia ona sevgiyle gülümsedi.

NATURIAH

Birkaç saat sonra, Alphose, sürü arkadaşı ve dostu Eline'in evindeydi. Eline, onun en ufak bir tedirginliğini fark edince içtenlikle seks teklif etmişti ve Alphose de bu teklifi kabul etmişti. Sürüler, aile gibidirler, özellikle de değişken doğaları söz konusu olduğunda birbirlerine her zaman yardım ederler.

Gerektiğinde cinsel temas, sürü arkadaşlarına karşı sıcaklık ve içten sevgiyle özgürce sunulur ve erkekler kadınlarını bu nedenle saygı duyarlar.

Alphose, yataktan kalkmadan önce Eline'in alnını minnet ve saygıyla öptü ve giyinmeye başladı.

Eline de giyinip ona sıcak bir gülümsemeyle akşam yemeği teklif etti. O da kabul etti. Birlikte mutfığa yürüdüler, sandalyelere oturdular ve Eline'in omlet yapmasını izlediler. Alfasının puma tarafı yeniden sakinleşti, uzun zamandır hissetmediği kadar rahatlamıştı.

Eline her zaman onun iyi bir arkadaşı olmuştu, bu yüzden ona potansiyel bir eşle karşılaştığını ve Alfa Kral'ın bu konuda ne dediğini anlattı.

"Onun ölmesinden memnun mu?" Eline yüzünü buruşturdu, "Bu çok acımasızca, Alfa Kral için bile."

"Aslında değil. Onun 'normal' insanlardan neden nefret ettiğini biliyorsun. Onlarla olan deneyimleri iyi olmamıştı."

Eline başını salladı, "Ben de onlardan nefret ederdim, daha önce öyleydim," dudaklarında bir gülümseme belirdi, "ama artık değil. Hepsi... 'onlar' gibi değil. Ayrıca, Kara ve Nomah artık benim iyi arkadaşlarım ve onları çok seviyorum."

Sürülerinin iki insan eşinin adını duyunca Alphose de gülümsedi. "Evet, o ikisi melek gibiler. Wolfarlane de onları çok seviyor."

"Çünkü onlar ailemiz." diye tekrarladı, "Tanrı olarak adlandırılan Alfa, hepimizi kendinden önce tuttuğu için herkesin sevgisini ve saygısını kazanmıştır. Bir erkek changeling bir insan dişisiyle eşleştiğinde, farklılıklarını bir kenara bırakır ve dişiyi sürüye, ailesine kabul eder."

Eline haklı. "Orada bir hata yaptım. Ölen eşsiz insan kadının onun kadını olduğunu bilerek, onların elinden neler çektiğini çok iyi bilirken, ona ne olacağını sormamalıydım. Aklım başımda değildi." diye itiraf etti.

"Senin puma gergindi. O da bunu biliyor ve anlıyor. Alfa Kral çok güçlü. Biz her gün diğer yarımızla mücadele ediyoruz ve çoğu zaman kontrolü kaybediyoruz. Oysa o, içinde iki farklı güçlü tür barındırıyor ve neredeyse hiçbir şeyin kontrolünü kaybetmiyor." Titredi, "Bunu nasıl başarıyor acaba?"

"Kimse bilmiyor, Eline. Gençken insanların elinde yaşadıklarına ek olarak?" Başını salladı, "Diğer kurtlar çıldırdı ve haydut oldu."

"Bana *asla* zarar vermeyeceğini bilsem de, yaşadıklarını düşündüğümde beni çok korkutuyor." Tekrar gülümsedi, tavayı sürekli sallayarak, "Eşi insan olsaydı ne olurdu acaba? Eminim ki gökler ona böyle hasta bir şaka yapmazdı. O bunu hiç hak etmiyor. Hatta insan kadın bile bunu hak etmiyor."

Alphose burun kıvırdı, "Bu mümkün değil. Onun bu türe olan efsanevi nefretini bir kenara bıraksak bile, hiçbir insan kadının ona denk olamayacağı gerçeği var. Savaşta değil, özellikle de cinsel iştahında. O, bir haydunun eşinden daha çabuk ölecek."

"Ölümden bahsetmişken, karşılaştığın ölmek üzere olan eşsiz insan kadını diğer Alfalar'a bildirmen gerekiyor, böylece onunla uyumluluklarını kontrol edebilirler." Sesinde hüznün ve acıma vardı, "Umarım eşiyle uyumluluğu ortalama seviyenin üstünde olur. Böylece, Alfa'sı kendi hayatıyla onu ayakta tutabilir."

"Bu çok nadir bir durum, Eline. Yüzlerce eşleşmiş çiftten sadece ikisi ortalama uyumluluk seviyesini geçmiştir. Bu gerçekten önemli değil. Uyumluluk seviyesi düşük olsa bile, uyumluluk olduğu sürece hepimiz şanslıyız."

"Evet, biliyorum. Ama onun durumunda bu önemli." Acı çekerek, ocağını kapatarak, "Zavallı kadın... Onun alfa'sına da acıyorum, kim olursa olsun."

Alphose omuz silkti, "Elimizden bir şey gelmez. En önemli şey, eşinin onu bulup çabucak sahiplenmesi. Alfa ile yakınlık kurmak, insanların ona verdiği ilaçlardan daha etkili olabilir."

BÖLÜM 4. BULUŞMA.

LAVO NIGHTCLUB, NEW YORK

Bir hafta sonra, Ismena kulübün kapısından içeri girdi. Dansçılar, hepsi de güzel ve neredeyse çıplak, şehvetli görünümlü kadınlardı. Bazı erkekler bu kadınlarla gülüp dans ediyordu. Bazıları ise barın yanında içkilerini yudumluyordu.

Dumanlar etraflarına rüya gibi bir sis yayıyordu ve dönen stroboskop ışığı, karanlık gece kulübünün içindeki her şeyi yavaş, geniş daireler çizerek aydınlatıyordu.

Gözünün ucuyla, gergin bir erkek poposunun ileri, geri, ileri, coşkulu bir kadına vurarak parıldadığını gördü. Ismena başını salladı. Belinden eğilip kulüpte seks yapan bu kadınlar, bunu nasıl bu kadar pervasızca yapabiliyorlar?

O da vahşi olmak istiyordu, ama bu kadar vahşi değil.

Son birkaç gün onun için muhteşem geçmişti. Bara doğru yürüdü ve içkisini sipariş etti, eğlence parkında geçirdiği eğlenceli zamanları hatırlayarak gülümsedi. O rollercoaster'a bindiğinde, hayat boyu süren yükseklik korkusunu yenmişti.

"Sadece margarita mı?" Genç sarışın barmen, yüzünde nazik bir gülümsemeyle ona sordu.

"Evet, lütfen. Belki biraz karıştırın. Tekila da ekleyin." Sarhoş olmak gibi bir niyeti yoktu, ama gerçekten rahatlamak fena bir fikir değildi.

Başlangıçta rollercoaster'a bağlandığında gerçekten zorlanmıştı, ama sonunda, özellikle yanındaki yabancıyı ellerini tuttuğunda, işin püf noktasını kavramıştı. Yolun yarısında çılgınlık attığını hatırladı ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Ama sonunda, rollercoaster'a tekrar tekrar bindi. Zafer ve coşku, To-Do Listesi'nden *"Hayat boyu süren korkuyu yenmek"* maddesini işaretlerken hissettiği duyguydu.

Sabah olmadan, listesindeki birinci ve ikinci maddeleri de işaretleyecekti. *"Bir kulübe gitmek"* ve *"Tamamen yabancı biriyle tek gecelik ilişki yaşamak"*.

Kulübün diğer ucunda, bir adam o تنها bölgenin kanepesinde oturmuş, votkasını yavaşça yudumluyordu. Kurt içkiyi sever, ama dağ aslanı alkolle pek anlaşılamaz. Alkolün ona etkisi olduğu söylenemez.

Wolfarlane Daminor Throne, Alphose'un kendisine katılmasını beklerken, gözleri etrafında olup biten her şeyi sakın bir şekilde izliyordu. Kulüpteki erkeklerin yarısının dikkatini çeken kadının içeri girdiğini gördü, kadın bunun farkında bile değildi.

Kadın içkisini yudumlarken ara sıra kendi kendine gülümsüyordu. Çoğu kişinin gözleri onun her hareketini takip ediyordu, neden takip etmesinler ki? Kadın seksin vücut bulmuş hali gibiydi.

Sıkı oturan, seksi siyah straplez elbise, düzgün vücuduna ikinci bir deri gibi yapışmış, kadın muhteşem görünüyordu. Ve o yüzle?

Oval, kahverengi gözleri, öpüşmek için yaratılmış kavisli dudakları ve içkisini dudaklarına götürdüğünde gözlerinin altına gölge düşüren kadife siyahı kaşları ile olağanüstü büyüleyiciydi.

Omuzlarından dökülen soluk sarı saçları da ekleyin ve yürüyen, nefes alan bir sanat eseri elde edersiniz.

Tabii ki onun görünüşü onu hiç ilgilendirmiyor. Buradaki insanlarla, hele de kadınlarla, hiç kaynaşmak gibi bir niyeti yok.

Gözlerini kaçırdı.

Başparmağıyla orta parmağındaki kocaman, parıldayan elmas yüzüğü bir süre oynadıktan sonra yüzüğü çıkarıp arka cebine attı. Bu çok özel bir yüzük, insan hırsızların ilgisini çekmek gibi bir niyeti yoktu.

Gözleri dans pistindeki bedenlerin hareketlerini takip ederken, sinirli bir şekilde içkisinden bir yudum daha aldı. Alphose ne yapıyordu?

Son birkaç gündür, New York'a indiğinden beri, şirketinde çok meşguldü, Cronus, sürü arkadaşları ve Alphose ile iş stratejileri geliştirmeye çalışıyordu. Bu kadar çok çalışıp uykusuz geceler geçirdikten sonra, emekleri meyvesini vermeye başlamıştı. Yeni gübre ürünlerinin satışlarında bazı olumlu değişiklikler olmuştu. Ama kendini bitkin hissediyordu.

Bu yüzden, Alphose'un Cronus'tan kalan belgeleri alıp burada onunla buluşmasını beklerken, biraz dinlenmek için buraya gelmişti. Böylece burada ne yapacaklarına ve ne zaman Oklahoma'ya gideceklerine dair planlar yapabileceklerdi.

Bu kulübün kapalı mekanındaki havada seks, içki ve parfüm kokusu burnuna çarpmıştı, yoksa Alphose'un yakınında olup olmadığını kokusundan anlayabilirdi. Bu onu rahatsız ediyordu.

Olağandışı renkli saçlarını gizlemek için taktığı siyah peruk da onu rahatsız ediyordu.

Gözleri istemeden kadına geri döndü. İki adam ona doğru yürüdü. Gülümsemelerinin daha da genişlemek yerine yavaş yavaş sönmesi, kadının onları reddettiğini gösteriyordu. Yüzünde kalan gülümsemeye bakılırsa, kibar bir şekilde reddediyordu.

Sonra kadın ayağa kalktı, biraz sendeledi ve tuvalete doğru yürümeye başladı — eğer tahminleri doğruysa.

Kadın kapının arkasında kaybolduktan sonra, iki adam birbirlerine baktılar. Aralarında bir bakış geçti. Saf, kötü niyetli bir bakış. Onu takip ettiler.

Onun işi değildi. Gözlerini kaçırdı.

"Kafan buna uygun değilken neden üç margarita içtin, aptal?" Ismena aynadaki kendine kızdı.

Aslında sarhoş hissetmiyordu — hala yüksek topuklu ayakkabılarla mükemmel bir şekilde yürüyordu, bu bir artı, değil mi? — ama içten içe çok rahatlamış hissediyordu.

Boyunu uzatarak — ki o kadar da uzun değildi — ayakları üzerinde sendeledi. Tamam, belki biraz sarhoştı. Ellerini yıkadıktan sonra çantasını aldı, kapıya doğru döndü ve... Oops.

Birkaç dakika önce ona yaklaşan aynı adamlar, çıkışını engelliyorlardı. Burası kadınlar tuvaleti değil mi?

Kapıda "kadın" yazdığından çok emin, peki İsa Mesih'i ihanet eden cinsiyet burada ne arıyor?

Önemli değil. Onlara doğru kapıya doğru yürüdü, ama diğeri önüne geçerek hedefine ulaşmasını engelledi.

"Affedersiniz, çıkışı engelliyorsunuz." Önündeki sırık gibi olan adama seslendi. Sırık gibi olmayan adam dönüp kilidi çevirdi.

"Angel, sakıncası yoksa biraz zamanını alabilir miyiz?"

O burun kıvrarak, "Üzgünüm çocuklar, henüz bir melek değilim, ama iki ay sonra oraya gittiğimde melek olacağım." dedi. İşaret parmağıyla yukarıyı işaret ederek, "Tabii oraya gidebilirim." diye ekledi. Cennete gidebilecek mi? "Ben olsam buna para yatırmazdım. Buradaki son günlerimi en iyi şekilde değerlendirmek istediğim için." Beyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

Birbirlerine şaşkınlıkla baktılar. Tekrar ona döndüler, "Burada bizimle oynamayı kabul edersen, seni çok mutlu edeceğiz." Çok da sırık gibi olmayan adam dudaklarını yaladı ve alaycı bir şekilde göğüslerine baktı.

"Bu cömert teklifi reddedebilir miyim?" Zihninde, sekiz yıl önce antrenöründen öğrendiği tüm dövüş hilelerini ve tekvando hareketlerini hatırlamaya çalıştı, ama bulanık kafası çok yavaştı. Lanet olsun, margaritalar.

Onlar onun etrafını sardılar, tehditkar bir şekilde ona doğru yürüdüler, "Korkarım ki reddedemezsin, Angel."

Ona uzanan ilk eli yakalamayı başardı ve... *çat!* Kemik kırılma sesi havayı doldurdu.

"Aaaaaah! Kolumu kırdı!" Lanky acı içinde bağırdı ve söz konusu eli kaldırdı.

O kadar da sırık gibi olmayan adam ona sert bir bakış attı, "Oh evet, görüyorum ki sen bir dövüşçüsün, genç bayan. Peki, bunu göreceğiz."

Adam, onu zapt etmek için iki kolunu da yakaladı ve bükmeye çalıştı, ama kız tüm gücüyle direnmeye başladı. Ayaklarını kaldırıp, adamın botlu ayaklarına sertçe bastı, adam acı içinde bağırdı ve bir anlığına onu bıraktı.

Kaçmaya çalıştı ama Lanky onu saçından yakaladı — kahretsin, en zayıf noktası! — ve çekti. Bir çığlık atarak geri adım atmak zorunda kaldı, yoksa saçları kökünden koparılacaktı. "Seni yakaladım, değil mi? Sana asla unutamayacağın bir ders vereceğim!" Hırlayan tehdidini, yanağına sert bir tokat atarak bitirdi.

Ismena'nın kulakları bir an çınladı, hiçbir şey duyamıyordu, ayrıca başı da dönüyordu... alkolün etkisiyle de güçsüz düşerek tamamen onun kollarına düştü. Not-so-lanky yeterince toparlanarak tekrar elini yakaladı, bu sefer onu tamamen etkisiz hale getirebildi.

"Yakaladım seni, kaltak!" Not-so-lanky bağırdı, ellerini terli koltuk altına sıkıştırdı ve kolunu sertçe bastırarak Ismena'nın kollarını çekmesini engelledi, göğüslerini kavradı ve o kadar sert sıktı ki, Ismena'nın dudaklarından yüksek bir çığlık kopardı.

O, tüm gücüyle yardım isteyerek çığlık atmaya başladı ve bedenini onların kötü niyetli ellerinden uzaklaştırmaya çalıştı. Lanky, avucunu ağzına kapatarak onu susturmadan önce, sadece birkaç saniye çığlık atabildi.

Serbest eliyle cebinden bir mendil çıkardı ve onu kızın ağzına bağladı. "Bu seni kesin olarak susturacaktır." Kızın direnişi yüzünden sesi nefessiz kalmıştı.

"Bunu nasıl yapacağız?" Not-so-lanky arkadaşına sordu.

"Sen onun kollarını ve bacaklarını tuttuğun için ben önce gideceğim. Onu yere yatır. Birkaç dakika içinde, o zaten bitkin ve bizim için seksi olacak,

ama o zamana kadar bekleyemem," derken pantolonunun kemerini çözmeye başlamıştı bile.

Ismena, dudaklarına bastırılan mendilde kesinlikle bir tür madde olduğunu düşündü. Zaten öncekinden daha rahat hissetmeye başlamıştı.

Not-so-lanky onu banyonun zeminine yatırırken, hala vücudunun hayati bölgelerini tutsak haldeyken, elinden geldiğince direnmeye devam etti.

Aniden kapının açıldığını duydu.

Bir an için, kulaklarının onu aldattığını düşündü - sonuçta, kapıyı kilitlediklerini duymuştu - ama kendini biraz yana çekip baktığında...

Kapıda bir adam duruyordu. Hayır, "duruyor" değil. Kapıyı *dolduruyordu*. O bir adam mıydı ki?

Devasa biriydi. Şişman anlamda devasa değil, insanları öldürüp kemiklerini kahvaltıda yiyen türden devasa. Gülmeyen, çok yakışıklı bir yüz — sarhoş gözleri doğruyu söylüyorsa — vücut geliştirici gibi kaslı, siyah saçlı ve ağaç gövdesi gibi kolları vardı.

Cennet gibi bir sütyen!

"Burada yerim yok!" diye bağırان tek şey, giydiği siyah takım elbise — buraya hiç uymuyor. Onu "evcilleştirmeye" çalışıyor gibi görünüyor, ama bu konuda feci şekilde başarısız oluyor. Bu adam "Korkutucu" kelimesinin tam karşılığı.

"Sen de kimsin lan!?" Lanky'nin sesi titriyordu.

Evet, bu onun sarhoş hali değil, tamam mı? Adam, saldırganları bu şekilde etkilediği için gerçekten korkutucu.

Konuştığında, onun şimdiye kadar duyduğu en derin ve en otoriter sesiydi. "Kadından uzak dur. Burada olmak istemiyorum, zamanımı boşa harcamayın."

BÖLÜM 5. SARHOŞ KADIN. İSTEKSİZ ERKEK.

Wolfarlane Daminor Throne, bu adamlar onu tuvalete kadar takip ettiğinde kadını görmezden gelmekten başka bir şey istemiyordu, çünkü onun türünü umursamıyordu, ama kadının ılığını duyduğunda, kurt ve puma aynı anda uyanarak dişlerini gösterdi.

Uzun zaman önce, değışmeyenleri sevmedikleri konusunda anlaşmışlardı. Öyleyse, neden onu uyandırabilmişti?

Yine de onu görmezden gelmeye çalıştı, ama hassas işitme duyusu birdenbire kulübün yüksek sesli müziğinden çok tuvaletin banyosundan gelen seslere odaklandı. Kadının boğuk ılıklarını, hatta neredeyse ses çıkarmadan verdiği mücadelenin hareketlerini bile duydu. Kurt daha da huzursuz oldu, bu da onu huzursuz etti.

Şimdi, tek bir itmeyle kilidini kırdığı kapıdan içeri girdi ve arkasından kapıyı kapattı, kızı tutan sansarları dik dik baktı.

"Bizi eğlencemize bırak dostum. Onu ilk biz bulduk." Onu yere yatıran adam cesurca ona böyle dedi. Sıkıca yutkundu ve umutla ekledi, "Sen de ondan bir parça istiyorsan, bizim peşimizden gelebilirsin."

Kurtarıcısı etkilenmemiştir, Ismena burnunu çektirdi. Not-so-lanky'nin sözlerine kocaman adamın yüzünde beliren küçümseme, tehlikede olan kişi o olmasaydı komik olabilirdi.

"Ondan uzak dur ve bana sahip olmadığım zamanı bana bırak." Kurtarıcı daha da sert bir şekilde kaşlarını çattı. Kendini tekrarlamaktan hoşlanmayan bir adam olduğu belliydi.

Lanky'nin yüzündeki şehvetin yerini öfke aldı, "Sen kim olduğunu sanıyorsun da buraya girip..."

Kurtarıcı eğildi, tek eliyle onu kaldırdı — penisi dışarıda kalmış halde — ve onu fırlattı.

Bunu başka bir kelimeyle ifade etmek mümkün değildi. Onu bir kaşık gibi kaldırdı ve bir insanın bulaşık makinesine kaşık atması kadar kolay bir şekilde odanın diğer ucuna fırlattı. Lanky tuvalet koltuğuna çarptı.

Ismena'nın çenesi gevşedi. Çenesi tek sarkan şey değildi, Not-so-lanky'nin çenesi de sarkmıştı. Gözleri bile yuvalarından fırlamıştı.

Ancak adamın bir sonraki hareketi ne kadar mantıksız olduğunu gösterdi. Kaçmak yerine, onu bıraktı, cebinden bir bıçak çıkardı ve havayı yırtan savaş çığlığıyla onu kurtaran kişiye saldırdı.

Kavga başladı.

Kargaşanın ortasında, Ismena kendini yerden kaldırmayı başardı. Güçlenmeye başladığı sırada, ayaklarının üzerine bir yüzük düştü ve onu birkaç saniye donup kalmasına neden oldu.

İlk bakışta, yüzük normal bir mücevher parçası gibi görünmüyordu. Altın rengi ve *ışıltilıydı*.

Lanet olsun, parıltısı onu büyülemişti. Önündeki dünya kayboldu, sesler boğuldu, aniden bu mücevherin ona bakıp alınmak için yalvaran sessiz dünyada yalnız hissetti.

Böylece eğildi, yüzüğü aldı ve sütyeninin pedine koydu. Onu rehin verecek ve tıbbi masraflarını ödeyecekti! Bu, işe yaramaz saldırganın hak ettiği cezaydı.

Güm! Yüksek ses, onu gerçeğe geri döndürdü ve tam zamanında yukarı bakarak kurtarıcısının Not-so-lanky'yi tuvalet koltuğuna fırlattığını gördü. Lanky'nin üzerine düştü ve zaten yere düşmüş olan adamın nefesini kesti.

İkisi de bayıldı. Sessizlik çöktü. Sonra, Kurtarıcı

dönüp ona sert bir bakış attı.

"Oops!" Ondan uzaklaştı. Adam, onun şövalyesi olduğu için mutlu *değildi*, hatta onu da dövmek istiyor gibi görünüyordu.

"Burada olmak istemiyorum." Beyaz dişlerinin arasından sıkıca söylenen sözler. "Hey, seni alıkoymayayım," Kahretsin, sözleri peltek çıkıyor.

Neden
konuşması bozuk?

"Hayatımı kurtardığın için çok teşekkür ederim."

"Başını belaya sokma." Emretti, "Böyle bir yüz ve vücuda sahipsen, başını belaya sokmamaya çalışmalısın, kadın."

"Evet, benim kişisel Tanrım ve Kurtarıcım." Konuşması belirsizdi ve ona üst vücuduyla tam bir reverans yaptı. "Cennetinize döndüğünüzde bunu kesinlikle hatırlayacağım."

Başını kaldırıp yüzüne baktı... ve irkildi. Kesinlikle etkilenmemişti.

Kahretsin, bu adamın hiç mizah anlayışı yok mu? O yüz, hayatında gördüğü en kara suratlı yüz. Kusacak gibi oldu. "Şey, sanırım kusacağım."

Adam kapıya döndü ve dışarı çıkmaya başladı.

Lavaboya gidip margaritalarını oraya boşaltmak niyetiyle hızla döndü, ama bir adım attığında sağ bacağı burkuldu.

"Ah!" Yere sertçe düştü ve ayak bileklerini tuttu, "Ayak bileğim burkuldu! Ayak bileğim burkuldu! Şeytanın testisleri kadar acıyor! Kahretsin!" Çığlığı banyoyu doldurdu.

Kurtarıcı döndü ve yine o öldürücü bakışıyla ona baktı. Hiçbir şey söylemedi.
Hiçbir şey yapmadı.

Sadece kollarını kavuşturdu ve onun çığlık atmasını ve zavallı bacağına kucaklamasını izledi. Kötü kurtarıcı.

Kız yine öğürdü. Ve yine.

Sonra başını sola doğru eğdi ve her yere kusmaya başladı.
Havada öğürme ve kusma sesleri duyuldu.

Ismena, güçlü bir elin sırtına dokunduğunu hissedince irkildi, elin sahibini görmek için dönmeye tenezzül etmedi.

"Sakin ol. İçkiyi zorla midenizde tutmaya çalıştıkça, göğsünüzde daha fazla yanma hissedeceksiniz. Sakin olun ve bırakın olsun." Tanıdık derin ses talimat verdi.

Ismena'nın başka seçeneği yoktu çünkü ne kadar kusarsa göğsü o kadar acımaya başlıyordu, bu yüzden gözlerini kapattı ve onun dediğini yaptı.

Birkaç dakika sonra, ona bakacak kadar kendini toparlamıştı. "Çok teşekkür ederim..."

Kurtarıcı kolunu geri çekti, ayağa kalktı ve tekrar kapıya yöneldi.

Dürtüsel bir hareketle, onun ceketini tuttu, "Lütfen gitmeyin. Sanırım uyuşturulmuşum, her dakika daha da sarhoş hissediyorum."

"Bunun benimle hiçbir ilgisi yok, kadın." Sakin ama sinirli sesi keskin bir şekilde çıktı.

"Lütfen yardım et, beni yalnız bırakma, lütfen," diye takım elbisesini daha sıkı tuttu. Adam ondan nefret ediyordu, bu belliydi, ama buradan zarar görmeden çıkabilmesi için en iyi şansı oydu. "Beni böyle burada bırakamazsın, başıma başka kötü şeyler gelebilir. Hatta öldürülebilirim, o zaman benim kanım senin vicdanına yük olacak..."

"Vicdanımda hiçbir şey olmayacak. Böyle şeyler umurumda değil." dedi adam soğukkanlılıkla. Vücudunu bir kez sallayarak, takım elbisesini kadının elinden kurtardı.

O kapıya doğru her adım attığında, Ismena ona yardım etmesi için bağıırıyordu. O arkasına bakmadı.

Birkaç dakika sonra, kulüpten çıkan devasa bir figür görülüyor. Neredeyse baygın halde olan sarhoş bir kadını taşıyor. Kadın, yüksek ve çirkin bir ses tonuyla anlamsız sözler söylüyor, ellerini sallıyor ve sanki dünya ona aitmiş gibi sırtıyor.

Bu yüzden, yirmi kişinin bulunduğu lobide koku çok yoğunlaştığında, o hiç aldırış etmedi. Bunun yerine, resepsiyona yürüdü ve bir oda istedi.

Herkes kollarındaki sarhoş kadına endişeyle bakıyordu, onların düşüncelerini neredeyse duyabiliyordu. Kadını kaçırmış, diye düşünüyorlardı.

Umursamadı. Onların düşünceleri onları ilgilendirir. Onlar yoluna çıkmadıkları sürece, umursamadı.

Kadın da umursamıyor gibiydi, çünkü tonu olmayan "şarkılarını" daha yüksek sesle söylemeye devam etti.

Oda verildi, anahtar eline uzatıldı, o da dönüp asansöre doğru yöneldi. Yatak odasına girdi ve kadını yatağa attı.

"Cehennemin kapılarını görebiliyorum..." Yüksek sesle öğürdü, "...melekler mutluuuuu!!!"

BÖLÜM 6. KASKLI ZIRHLI KARANLIK ŞÖVALYESİ.

Wolfarlane onu yatağa attı ve ayağa kalktı. Giysilerini düzeltmek için bir dakika ayırdı, takım elbisesinin dağınıklığına ve hafif kırışıklıklarına daha da somurtarak baktı. Lanet olası sarhoş kadın.

"Gök gürültüsünü görebiliyorum! Yatağımı titriyor! Sanırım yok olacağım..." Yine öğürdü. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum, koca adam."

"Sarhoş ve uyuşturulmuşsun. Bu gece kendini iyi hissetmene gerek yok."

"Aaaaaah," diye başını sallayarak anladığını gösterdi. kocaman bir gülümsemeyle, "Ama, işte burada yanıyorsun!" diye şarkı söyledi. "Uçabilirmişim gibi hissediyorum!!!!"

Wolfarlane başını salladı. "Umarım bir daha görüşmeyiz, kadın." Kapıya doğru döndü ve yürüdü—

Kadınısı bir el onu yakaladı... ve sertçe çekti.

Bunu beklemiyordu, kadının onu çektiği yönde dengesini kaybetti ve kadının üzerine düştü, son anda kadının başının iki yanına uzattığı elleriyle düşüşünü durdurdu — bu, tüm vücudunu kadının üzerine düşürmek yerine, üst vücudunu kadından uzak tuttu.

"Ooooh, bakın kim gelmiş..." Kadın baştan çıkarıcı bir sesle, "Bu benim kaşlarını çatmış zırhlı kara şövalyem değil mi?" dedi.

Wolfarlane şaşkınlıktan konuşamadı. Onun dört katı büyüklüğündeki bir changeling erkek, o ayakta dururken -beklemediği bir anda bile- onu 'hareket ettiremez', tabii insan ve hayvanlar hareket ettirilmek istemiyorsa.

Onun canavarları kesinlikle bu 'çekişme'ye katılıyor ve bu onu çok şaşırtıyor. Mavi gözler güzel kahverengi gözlerle buluştu ve dünya bir an için durdu.

O, özellikle baştan çıkarmak için yaratılmış bir siren kadar güzeldi. Onun kadar küçük bir formda bile, bu dişi çoğu dişinin sahip olmadığı bir enerjiye sahipti. O bunu koklayabiliyordu.

"Vay canına. Şu gözlere bak. Okyanus kadar mavi..." Büyülenmiş bir şekilde, eli yumuşakça çenesine dokundu, "İsa Mesih'i ihanet eden cinsiyetten hiç kimse bu kadar çekici görünmemeli..."

"Ne yaptığını sanıyorsun, kadın?" Yanağındaki parmağına baktı.

"Sanırım senden çok etkileniyorum." Sesi fısıltıya dönüştü. "Şu anda çok ıslandım."

O da bunu koklayabiliyor ve bu koku kafasını karıştırmaya başlıyor. Bir erkek changeling'in kafasını korku, tahrik ve eş kokusundan daha fazla karıştıran hiçbir şey yoktur. "Gözlerini kapatıp uyuman gerekiyor, dişi."

"Ismena. Benim adım Ismena."

"Ismena." Adı dudaklarında tadı vardı. Kurt kesinlikle onayladı, içinde cıvıldıyordu. "Eski dilde 'kraliyet' anlamına geliyor."

"Gerçekten mi?" Gözlerini kırptırdı, "Bunu bilmiyordum." Kusmak üzereydi.

Bu dişi ona kusmadan önce ayağa kalkma zamanı. Bu düşünceyle ayağa kalkmaya çalıştı, ama kadın kolları ve bacaklarıyla ona sarıldı, onu sıkıca sardı, bir dişi için şaşırtıcı derecede güçlüydü.

"Oooh, şimdi nereye gittiğini sanıyor?"

Kurt zevkle homurdandı ve lanet bir kedi gibi göğsüne süründü. Adam kaşlarını çatı, "Sen tamamen bitmişsin."

"Zavallı adam, kaşlarını bu kadar çatman... tsk tsk tsk, sanırım o sevimli alnında kalıcı kırışıklıklar oluşacak. Henüz birini yakaladın mı diye bakardım, ama şu anda gözlerim çok bulanık," sözlerine çok sert bir göz kırpması eşlik etti, "Kahretsin, bu gecenin böyle bitmesini istememiştim."

Onlar kafese kapatılmayı sevmezler, ama bu kadın onları 'kafese kapatmış' — onu GERÇEKTEN kafese kapatmak için gereken doğüstü güce ve kuvvete sahip olduğu için değil, ama yine de — ve yine de kurt bu konuda hiçbir şey yapmıyor. Onun içinde öfkelenen, serbest bırakılmak için dizginlerini çeken dağ aslanıdır.

"Dilini mi yuttun?" diye alaycı bir şekilde sordu.

"Kediler bana karşı hiçbir saldırıda galip gelemezler, kadın."

Cesaret edemezler. "Uh-huh. Oh tanrım, ama sen çok ağırsın."

"Ağırlığının çoğunu ben taşıyorum. Kendimi tamamen sana bırakırsam ve sana ağırlığımı verirsem..."

"Zavallı Ismena'yı birkaç saniye içinde boğacaksın." Onun yerine cümleyi tamamladı, yanaklarında bir gülümseme yayıldı, "Aynada kendini gördün mü? Lanet olasıca seksi ve korkutucu bir havan var."

Korkutucu, elbette. Ama çekici mi? Kimse onu daha önce öyle düşünmemişti. "Sen çok tuhaf bir kadınsın. Tuhaf ve küçük."

"Teşekkürler," gülümsemesi daha da genişledi.

Gülümsemesi... Garip bir şekilde büyüleyiciydi. Normal olamayacak kadar büyüleyici. Kaşları daha da çatıldı.

Ismena bir kolunu serbest bırakıp yüzüne doğru kaldırdı ve birbirine yapışan derileri ayırdı. "Bu kadar sert kaşlarını çatmaya devam edersen çok çabuk yaşlanacaksın. Dünya bunun için yeterince ciddi değil."

"Benim dünyam ciddi."

"Vay canına, sen Mars'tan gelmiş olmalısın, uzaylı adam. Adın ne? Kafamda sana 'Kurtarıcı' ve 'Kaşlarını Çatan Adam' demeye devam edemem."

"Ben Wolfarlane Daminor Throne."

"Lütfen İngilizce konuşabilir misin?" Diye mırıldandı, "Bu dilim dolaşıyor." Kaşları tekrar çatıldı ve dudakları hoşnutsuzlukla inceldi. "Ben Wolfarlane."

"Ahhh," başını iki kez sallayarak anladığını gösterdi, parmaklarıyla onun tekrar birbirine bağladığı derileri ayırdı, "Wolfarlane. Wolfe." Duraklama,

"Sana Büyük Kötü Wolfe diyeceğim."

"Bana öyle diyemezsin." Garip kadın. Her zaman bu kadar korkusuz mu, yoksa içkiden mi böyle konuşuyor?

"Sadece izle beni, Korkunç Adam." Yanakları yine genişledi.

Ayağa kalkmak için harekete geçti, ama kadın bacaklarını onun etrafına doladı, kollarını boynuna doladı ve yüzü kadınıninkine çok yaklaşıp kadar onu aşağı çekti.

"Ölüm, şehvet ve içki kokusu o kadar yoğun ki, başka bir koku ayırt etmek zor. Seni tutan her erkeğe karşı her zaman böyle mi davranıyorsun?" Kurt hırladı. Bundan hiç hoşlanmamıştı.

"Mmh-mmh," kız kararlı bir şekilde başını salladı, "Senin cinsiyetini o kadar da arzulamadığımı bilmeni isterim," diye mırıldandı, "eğer arzuluyor olsaydım, aşk hayatım, ya da onun yokluğu, bu kadar berbat olmazdı."

Kurt kediler gibi mırıldandı. Ne zamandan beri böyle sesler çıkarıyordu?

Aniden, kız onun boynunu çekti. Bu, onun yüzünü kızın yüzüne yaklaştırdı—
burnu onun boynuna. O anda kokuyu aldı.

Eşinin kokusunu.

Bir Alfa'nın eşinin kokusu.

Kurt, dilini çıkardı — Wolfarlane'nin dilini — ve kadının boynunu iki kez yaladı. Benim.

Beyninin bunu algılamadan önce yaptığı bu iddia, ona herhangi bir kahinin yapabileceğinden daha fazla, onun eşinin o olduğunu söyledi. Donakaldı.

Aniden, her şey ona daha mantıklı gelmeye başlıyor; kadının saldırıya uğradığı sırada yaşadığı tedirginlik, onu tuvalette bırakamamasının nedeni, diğer yarılarının onunla ilgili her şeye, hatta ölüm ve içki kokusuna bile bu kadar rahat ve memnun olmasının nedeni.

—onun ölüm ve içki kokusu dahil. Sonunda, vücudunun kadına neden tepki verdiği ve kadının uyarılmasının onu delirtmekle tehdit ettiği anlaşılıyor.

"Kahretsin." Bu olamaz.

"Cennet." Üstünde bulunan alfa erkeğin verdiği savaştan habersiz, kadının sesi uzadı.

O, ondan tamamen kalktı. Bu, cennetten gelen bir tür hastalıklı şaka mı? Ay tanrıçasının mı? Dağ aslanı, inkar ve öfkeyle kükredi.

Ismena gömleğini yukarı çekmeye başladı ve hareketleri onun dikkatini çekti. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Kahverengi gözleri baştan çıkarıcı bir şekilde kısıldı, "Sıcak hissediyorum. Sen sıcaksın." Kollarını genişçe açtı, dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi, "Bence bir araya gelip yatağı ateşe verelim! Ne dersin?"

"Hayır diyorum." Kurt öfkeyle protesto etmek için pençelerini çıkardığında dişlerini sıktı. "Oops. Bu vücudu görmek istemediğinden emin misin?" Kolları
"Emin misin? Sabah bu kararından pişman olacaksın, Kötü Kurt!" diye şarkı söyledi.

"Sen daha çok pişman olacaksın, kadın. Aklın başında değil."

"En iyi kararlar aklın başında olduğunda alınmaz."

Kafasını salladı, döndü ve kafasını boşaltmak için banyoya girdi.

Orada, dişlerini sıkarak elinden geldiğince canavarlarını dizginledi. Tezgâhın üzerindeki parmakları sıkılaştı. Dağ aslanı şekillenmeye çalışıyordu. Buna izin veremezdi. Uzun zamandır bu kadar kontrolünü kaybetmemişti.

Birkaç dakika sonra, bir şekilde kontrolünü yeniden kazanarak, durumunu mantıklı bir şekilde değerlendirmeye çalıştı.

Eşini bulmuştu ve o ölüyordu. Ve o bir changeling değildi.

Asla hatırlamak istemediği bir dönemin anıları kafasını doldurdu. Bunca yıl sonra, acı hala onun içinde derin bir iz bırakmıştı. Dağ aslanının Naturiah'daki diğer changelinglerden daha vahşi olmasının ve kurtunun cinsel açıdan en doyumsuz, en sert ve en vahşi olmasının nedeni buydu.

Bununla nasıl başa çıkacaktı? Bununla başa çıkabilir miydi?

Birkaç dakika sonra, yatak odasındaki sessizlikten dolayı onun uyuduğunu düşünerek dışarı çıktı, ama o uyanıktı. Onu görünce sırtıttı. "Geri dönmüşsün."

"Bir eş bulmak ya da çocuk sahibi olmak gibi bir niyetim yok, hele de değişken olmayan bir eş bulmak gibi bir niyetim yok çünkü onları sevmiyorum, özellikle de sarhoş, küstah ve bela mıknatısı olan birini." Kadın onun tam zıttı.

Ismena, adamın ağzından çıkan kelimelerin yarısını bile anlamıyordu. "En azından İngilizce konuşabilir misin?" diye mırıldandı.

"Çok sarhoşsun, burada bayılacaksın. Uyuyup yarın sabah geç saatte uyandığında Cronus, Josiah ve Alphose'a gelip uyumluluğunu kontrol etmelerini söyleyeceğim." Ama kurtunun hırlaması olmasa bile, bunun boşuna bir girişim olduğunu biliyor. Kadın onun eşi.

"Beni kontrol etmek mi?" diye homurdandı kadın, "Ben lanet olası bir et parçası değilim, koca adam." Hıçkırarak, "Beni bu adamlara satmak istediğini söyleme sakın? Ben çok ama çok sert bir kıyım. Onları dövüp kaçarım."

"Bu gece yaptığın gibi mi?" Saldırganın kırık elini hatırladı, diğer adam da ayakları üzerinde hafifçe sallanıyordu. Kesinlikle sert bir kadın.

Kurt da onayladı, dağ aslanı tekrar kükredi. Dişlerini sıktı.

"Evet, evet. Hayatımı kurtardığın için teşekkürler dostum."

"Bu geceden sonra, birbirimizi bir daha görmeyeceğiz. Yollarımız bir daha kesişmeyecek." Bu durumu halletmenin en iyi yolu, yollarının bir daha kesişmemesini sağlamaktı. O bunu sağlayacaktı.

Adam, yavaş ve sabit adımlarla odada dolaştığının farkında mıydı? Gözleri onu bir şahin gibi izliyordu. Zamanını bekliyordu... Bekliyordu...

Adam yatağının ayak ucuna geldiğinde, kadın aniden ayağa kalktı, adamın kolunu yakaladı ve tekrar çekti. Sertçe.

Adam bir santim bile kıpırdamadı. Bunun yerine, ona kaşlarını kaldırdı. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Kaşlarını çatmış zırlı karanlık şövalyem," Pembe dili dışarı çıkıp dudaklarını yaladı, "Ne dersin, şimdi seks yapalım mı?"

Bu beklenmedik teklif onu hazırlıksız yakaladı. Tutunmayı başardığı kontrol parmaklarından kaydı ve kendini cinsel dürtülerin dalgalarıyla savaşıırken buldu.

Diğer yarısı - dağ aslanı da dahil - bu teklife kesinlikle katılıyordu ve onunla şiddetle mücadele ediyorlardı.

Onun hazırlıksız yakalanmasıyla, kız hafifçe kalktı, kolunu yakaladı ve sertçe çekti. Adam yine onun üzerine düştü, ilk seferinde olduğu gibi düşüşünü engelledi.

BÖLÜM 7. AÇLIKLA MÜCADELE.

''Yaşasın!" Zafer çığlığı attı. Kollarını ve bacaklarını uzatarak onu tekrar sardı ve sıkıca sarıldı, onu tutsak tutmak için elinden geleni yaptı. "Ee, ne olacak, Büyük Kötü Kurt? Seks yapacak mıyız? Bu yatağı ateşe verelim!"

"Lanet olsun, kadın!" Dişi ve yumuşaklığın sarhoş edici etkisiyle birdenbire kendini çevrili bulduğunda homurdandı, penisi kalınlaşıp sertleşti.

Pençeleri dışarı çıktı, gözleri maviden kehribar rengine dönüştü — bir kurtun gözleri gibi. Kahretsin, kurtu yüzeye çok yakın.

Kahretsin, adam kocaman ama cennetteymiş gibi hissettiriyor. Ismena ona bakarak kıkırdadı, "Ne oldu, Somurtkan Yüz? Bana karşı çok sert davrandın," onu biraz daha net görmek istiyordu, ama gözleri bulanıktı.

"Sakın. Hareket. Etme." Onun hafif bir hareketi ile, alt vücudu onun vücuduna değecek ve o, kontrolünün son kırıntısının da yok olacağını hissediyor.

Ismena anında dondu, "Oops, bu çok korkutucuydu. Çocukları böyle korkutarak dolaşıyor musun?"

Başını daha da eğdi ve dilini onun boynuna sürdü.

"Mmh, hoşuma gitti, hoşuma gitti, tekrar yap. Dur deyip de boynumu yalıyorsun." Yumuşak parmaklar onun kaslı kolunu okşadı, "Bu karışık sinyaller değilse, neyin karışık sinyaller olduğunu bilmiyorum, Büyük Kötü Kurt."

Gözlerini kapattı ve pumanın öldürme ve yok etme içgüdülerini, kurtun ise alma, becirme ve hakim olma içgüdülerini ortadan kaldırmaya çalıştı.

Kadın zaten ölümün eşiğinde. Ona elimi sürersem, onu yıldırımdan daha hızlı o eşikten itip atarım, o yüzden siktir git, diye diğer yarısına bağırdı.

Kadın ölümün eşiğinde olmasa bile, sarhoş ve uyuşturulmuş olduğu için onu sikmek gibi bir niyeti yoktu. En önemlisi, o bir insandı.

"Hareket edemez miyim...? En azından biraz?" Dişi dudaklarını bükerek, "Kaşınması gereken bir yerim var." dedi.

"Yapamazsın." diye bağırdı.

"Oops, az kalsın ölüyordum!" Kadın, onun sesindeki öfke ve bağırıştan korkarak tekrar hareketsiz kaldı. Bir dakika, orada şehvet de mi var?

Wolfarlane'nin sert nefesleri havayı doldurdu. Kendini kontrol altına alması gerekenden daha uzun sürdü. Kontrolünü sağladığında, dikkatlice ondan uzaklaştı.

Ama o görmeden önce...

Ismena'nın gözleri fal taşı gibi açıldı, "Lütfen bana bunun düşündüğüm şey olmadığını söyle?" O, şiddetli uyarılma nedeniyle kalınlaşan pantolonunun o kısmını işaret etti.

O, onu görmezden geldi, ondan tamamen uzaklaştı ve ayağa kalktı.

"Kutsal sular...!" Yutkundu, "Senin cinsiyetinin o büyüklükte bir şeyi barındırabileceğini hiç bilmiyordum!"

"Ben insan erkek değilim, kadın."

Ismena alaycı bir şekilde, "Tabii, tabii. Peki nesin sen? Bir erkek sıçan mı?" dedi.

Adam kesinlikle aşağılanmış görünüyordu. "Bir erkek fare avcı değildir ve karşılaştırma yapılamaz."

Ismena sadece başını salladı, gözleri hala onun O kısmında, "Mehn-Oh-Mehn, bu çok büyük. Eminim, bir sanat eseri de olacaktır. Kıyafetlerini çıkar, bir bakayım..."

Aniden bir cep telefonunun ılık sesi havada patladı. Wolfarlane cebine uzanıp cep telefonunu çıkarmaktan çok mutluydu, ekranda Alphose'un numarası görünüyordu.

"Burada kal." Emri verdikten sonra, telefonu açtı, kulağına götürdü ve banyoya geri döndü.

"Evet efendim!" Ismena, uzaklaşan sırtına selam verdi.

Banyoda Wolfarlane, Alphose'un kulübe zamanında gelememesinin nedenlerini, Josiah ile yaşadığı sorunları ve bu sorunları çözmenin zamanının çoğunu aldığını dinledi.

"İşimi bitirir bitirmez gece kulübüne doğru yola çıkacağım. Bir kez daha özür dilerim, Alpha King..."

"Seni anlıyorum Alphose. Ama gece kulübüne gelme, çünkü ben artık orada değilim." dedi.

"Tamam. Neredesin? Mümkün olduğunca çabuk oraya gelirim."

Wolfarlane banyonun kapısına iki adım attı ve yatak odasına baktı. Ismena yatakta baygın bir şekilde uyuyordu. "Naturiah'ta buluşalım."

Alphose, telefonun diğer ucunda konuşamayacak kadar şaşkındı. Konuştuğunda, boğazını temizledi, "Bizim topraklarımızda mı?"

"Evet."

"Ama, bu değişmeyen dünyada yapmamız gereken işler henüz bitmedi." Şaşkınlığı belliydi.

"Geri döneceğiz, ama benim gitmem gerek." Gözleri kadında kaldı. "Burada kalamayacak kadar kendimi kontrol edemiyorum." Sonunda itiraf etti.

"Sen mi?" Alphose bunu beklemiyordu. Wolfarlane, Naturiah'daki en kontrollü changeling'di. "Bir şey mi oldu?"

"Uzun bir hikaye. Sınırımıza giden bir sonraki uçağa binebilirsin, ama ben koşarak gideceğim. Evimde buluşabiliriz."

"Eve kadar koşacak mısın? O kadar mı kötü?" Alphose'un sesinden endişe sızıyordu.

"O kadar kötü."

"Hangisi? Kurt mu, puma mı?"

"İkisi de. Farklı nedenlerden dolayı." Wolfariane basitçe cevap verdi, "Geri dönmezsem, changeling olmayanlara zarar vereceğim." Ya da özellikle bir kadına. O kısmı söylemedi.

"Elbette, Alfa Kral. Anlıyorum. Mümkün olduğunca çabuk Naturiah'ta seninle buluşacağım."

Wolfariane telefonu kapattı ve yatak odasına doğru ilerleyerek, yatakta kıvrılmış halde yatan kadına baktı. Derin uykuda olan kadın, daha küçük görünüyordu, yüz hatları bir çocuk gibi narin ve rahattı.

Ancak, dolgun kıvrımlı vücudu ve sarhoş kişiliği çocukça değildi. O çok güzeldi.

Onun eşi.

Kaşları çatıldı, başını yana eğdi. Kadına olan çekiciliği çok güçlüydü, ondan kaçınmanın en iyi yolu, bir daha onunla karşılaşmamaktı.

Sonra dönüp yatak odasından çıktı.

Ismena ertesi sabah erken saatlerde şiddetli bir baş ağrısıyla uyandı. "Awwggh," diye inledi, zonklayan başını avuçlarıyla tutarak.

Neredeyim ben? Önceki gecenin olayları kafasını doldurdu, en azından çoğu. O adamlar ona tecavüz etmeye çalışmışlardı ve onu kurtaran...

Koca Kötü Kurt! O nerede?

Gözleri boş yatak odasında dolaştı. O gitmişti. Acaba...?

Gözleri kadının vücuduna kaydı. Hayır, onu istismar etmemiştir.

Sonra, başka anılar akla geldi; onu kurtarması için zorladığı, onu gece kulübünden çıkarıp buraya getirdiği.

seks için onu hazırlamıştı!

"Lanet olsun, gerçekten bunu mu yaptım!?" Daha fazla anı çınlayan kafasını deldiğinde dehşete kapıldı. "Aman Tanrım... Ne halt ettim ben?"

Kahretsin, adamı neredeyse kullanan oydu. Kötü Ismena, çok kötü kız.

Yataktan kalkarak, odadaki telefonu aldı ve akşamdan kalma çayı sipariş etti. Bu sabah şaşırtıcı derecede iyi hissediyordu, çok iyi. Dün gece göğsü yanmıyor muydu?

İlaçları da bitmişti. Kahretsin, aferin gerçeklik. Her zaman mutlu ruh halini mahvetmek için hazırды.

Yataktan kalkıp banyoya girdi. Belki de ilaçlarını almak için pislik patronundan bir tür borç isteyecekti, ona geri ödeyecek kadar uzun yaşayacağı da yoktu ve cenazesine gidip ailesinden borcu ödemesini isterse gerçekten pislik olacaktı.

Hayır, gerçekten yapacaktır. Bay Macdonald tam bir pislik.

"Şimdi ne yapacaksın, Ismena?" diye yüksek sesle söyledi, hayal kırıklığını dışa vurdu. Tuvalet koltuğuna çökerek derin bir nefes aldı. "Sonunda ölecek olsan bile, listendeki eğlenceli şeyleri yapmak için yeterince uzun süre hayatta kalman gerekiyor. Sadece ikisini yaptın!"

Parmaklarını kaldırdı ve bağırarak her birini bükmeye başladı, "Rollercoaster'a binmek başarılıydı, neredeyse ölüyordun ama o korkuyu yendin. Kulübe gitmek tam bir fiyaskoydu. İğrenç, neredeyse tecavüze uğrayacaktın."

"Sonra, kaşlarını çatmış zırhlı gerçek bir kara şövalye buldun ve atalarının soyunu onun önünde rezil ettin," Derin bir nefes aldı, "Tipik sen. Her zaman tersini yaparsın. Şimdi ilaçların bitti ve..." *bang!!*

Anı, beklenmedik bir şekilde beynine çarptı, "YÜZÜK! Bekle, bu bir rüya mıydı?" Tuvalet koltuğundan fırladı, külotunu geri giydi ve banyo kapısından çıkıp odaya koştu.

"Nerede, nerede, nereye koydum...?" Kafası çalışıyordu, onu yerden aldıktan sonra ne olduğunu hatırlamaya çalışıyordu...

"Sütyenimde! Sütyenimde, sütyenimde, sütyenimde..."

Umutla bu mantrayı tekrar tekrar söyleyerek sütyenini aşağı çekti — kötü Wolfe giysilerimle oynamış olabilir mi? Umarım değildir! —ve işte yüzük oradaydı.

Tanrıya şükür!

"Kutsal... Hijyenik... Ped!!!" Heyecanla bağırdı. Hemen eliyle ağzını kapattı ve etrafına bakarak kimsenin dinlemediğinden emin oldu.

"Tabii ki kimse dinlemiyor, Ismena. Bir otel odasındasın!" Heyecanla dans etti, yüzüğü bir hazine gibi göğsüne sıkıca bastırdı.

O tecavüzcüler sonunda kaybedenler oldu. Onu tecavüz edemediler ve o da onların elmas yüzüğünü çaldı! Eminim pahalı bir yüzük de!

"Bu yüzüğü rehin verip ilaçlarımı alacağım." Kararını verip, belini sallayarak dans etti, "Bu, nerede olursanız olun tecavüzcülere 'siktirin gidin' dememin bir yolu!"

BÖLÜM 8. ÖLDÜR VE YOK ET.

Ismena, saatlerce rehin dükkanı ararken, tüm sabah boyunca kaşlarını çatmış zırlı karanlık şövalyesini düşündü.

Lanet olsun, adam çok seksi, onu düşünmek bile külotunu utanç verici derecede ıslatıyordu. Şeytanlar, ne zamandan beri bu kadar sürtük olmuştu?

"Oh, kendine bir mola ver, Ismena, herhangi bir kadın da aynı tepkiyi verirdi. Adam çok seksi." Başka bir caddeyi geçerken yüksek sesle mırıldandı.

Ama adamın onunla hiçbir ilgisi olmak istemediği oldukça açıktı. Kahretsin, onu sevmiyordu bile, bir insanın rastgele birini sevdiği normal şekilde bile sevmiyordu.

Onun için çok yazık. O, onunla tek gecelik ilişki yaşamak isteyen başka bir erkek bulacaktı, hiçbir erkeğe kendini zorla kabul ettirmeyecekti.

Buna karar verdikten sonra derin bir nefes aldı ve aramaya devam etti.

Saatler sonra, Ismena sonunda açık bir rehin dükkanı gördüğünde çok heyecanlandı. Google'a teşekkür etmiyordu. Google'da bulduğu tüm dükkanlar ya kapalıydı ya da pazar günleri çalışmıyordu.

Birkaç saatten fazla süredir arıyordu, bu hiç de kolay değildi. Sonunda, açıklıkta durdu ve dükkanın en üstünde cesurca yazılmış tabelaya bakakaldı. Seni buldum.

Derin bir nefes aldı ve içeri girdi. Elli yaşlarında bir adam büyük masanın arkasında duruyordu, içeri girerken ona gülümsedi.

"Hoş geldiniz, genç bayan. Nasıl yardımcı olabilirim?" Adam kibardı.

"Bir mücevheri rehin vermek istiyorum. Burada mümkün mü bilmiyorum..." Cümlesini yarım bıraktı.

"Evet, burada çok mümkün. Mücevheri görebilir miyim lütfen?"

Ismena el çantasına elini soktu ve elmas yüzüğü çıkardı. Yüzüğü yaşlı adama doğru kaldırdığında, elmas parladı ve iki inci gözlerini cezbetti.

"Çok güzel..." İnciler onu büyüledi ve hayran bıraktı, bu kadar güzel bir eşyayı rehin vermeye çalıştığına neredeyse pişman oldu.

Ama pişman olamazdı. Bir kızın tıbbi masraflarını ödemesi ve yeni ilaçlar alması gerekiyordu.

"Bakabilir miyim?" Rehinci elini uzattı.

"Sadece bir dakika, lütfen." Kaşlarını çatarak, yüzükte taç gibi duran iki inciye dikkatle baktı... ve o anda fark etti.

B i r görüntü. Hayır, bir resim. İncilerin altında çok küçük bir resim vardı.

"Bir dakika." Işığın geldiği pencereye doğru yürüdü, yüzüğü burnuna çok yaklaştırdı ve...

"Ey her şeyin iyiliği ve kutsallığının anası!" Nefesini tuttu ve yüzüğü sanki onu yakıyormuş gibi hızla bıraktı.

Yüzük yere düştü. İncilerden biri düştü.

"Her şey yolunda mı?" Rehin dükkâncısı şaşkın bir şekilde sordu.

"Evet, evet, her şey yolunda." Gergin bir kahkaha attı, "Her şey tamamen yolunda."

Hiçbir şey yolunda değil! Zihninde çılgılık attı. "Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman Tanrım!" Tanrım, kadın çıldırıyor.

Yüzük Büyük Kötü Kurt'a ait. Yüzükte onun resmi var!

On sekiz yıl önce...

AMERİKA'DA BİLİNMEYEN BİR LABORATUVAR

"Ona tekrar enjekte edin." Soğuk bir ses.

"Yine mi, Dr. Angor. Bu gidişle ölecek gibi görünüyor. 10 numara ve 12 numara bu öğleden sonra öldü." Gergin bir erkek sesi.

"Zayıflar! Hepsi!" Dr. Angor öfkeyle bağırdı. "Kaç tane oldu? Bu hafta on üç mü?"

"On beş." Hector'un gergin sesi tekrar duyuldu.

"Hayvanlar!" Yine gürledi. Sonra dönüp belirli bir "kafes"e baktı. Demir parmaklıkların arkasında dev bir kurt yatıyordu ve ona öfkeyle bakıyordu. Dr. Angor, onları ayıran kırılmaz parmaklıklar olmasaydı "onun" önüne çıkmazdı. "Şu anda gözüm buradaki üzerinde. O benim tek umudum."

"6 numara mı?" Hector, boğazını sıkarak bağırdı.

"Evet. Bu konuda bana olumlu sonuçlar vermen iyi olur, Hector. O, hepsinden en güçlüsü. Tüm deneylerini ona odakla." Dr. Angor emretti.

Hector vahşi kurda baktı, korku onu sardı. Kurtun boyutu bile korkutucuydu ve çocuk sadece on beş yaşındaydı. Bunu kesin olarak biliyordu çünkü iki hafta önce getirildiğinde 'insan' formundaydı.

Üçüncü enjeksiyondan sonra, çocuk kurt formuna büründü ve o zamandan beri insan formuna geri dönmedi. Ama diğerlerinden farklı olarak, o daha güçlü ve en uzun süre dayanan kişi. Ayrıca, her fırsatta işçilerini öldüren öfkeli bir genç Alfa kurt. İşçiler ona yeterince yaklaşırsa, onları öldürür.

"Bu sefer, dozuna daha fazla Erophine ekleyin, onu bütün gece üreteceğiz." Dr. Angor devam etti, "6 numara, Erophine'in etkisi altında olmadığı sürece, maruz kaldığı işkenceye bakılmaksızın dişileri dölleyemiyor. Bu kadınların herhangi birinde onun tohumunun büyümesini istiyorum, böylece yarın ölse bile, üzerinde deney yapabileceğimiz çocukları olacak."

6 numara öfkeyle uludu ve iki kez havladı.

"Sanırım o da bizi duyabiliyor." Hector birkaç adım geri çekildi.

"O en güçlü tür, yavruları da olağanüstü güçlü olacak. Doğduklarından itibaren onları silah olarak kullanmaya başlayacağız. Yavruları tam da ihtiyacımız olan şey gibi geliyor bana." Doktorun yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. "Evet, neden daha önce bunu düşünemedim ki?"

"Ama Dr. Angor, Erophone bu kurtlar için çok acı verici ve tehlikelidir; onları çok dengesiz hale getirir, sürekli seks ararlar. Bazıları akıllarını kaybederken, geri kalanlar ölür..."

"Onlar sadece hayvanlar, Hector, hayvanlar." Dr. Angor kafesin arkasındaki kurda gözlerini kısarak baktı. "Onlar sadece hayvanlar ve avlanıyorlar, sanki insanmış gibi onlardan bahsetme. Özellikle buna yüksek doz ver, ne kadar vereceğin umurunda değil, ama onu o kadar azgın hale getir ki, bir hayvan gibi bu dişileri acımasızca becersin ve hepsini hamile bıraksın."

Uzaklaşırken son emrini verdi. "Onu bütün gece çiftleştiriyoruz."

"E-Evet, Dr. Angor." Hector, üstünün az önce çıktığı kapıya baktı ve ayak seslerinin giderek uzaklaşıp tamamen kaybolana kadar dinledi.

Sonra Hector dönüp genç kurda baktı. Kurt öfkeyle uludu, kehribar rengi gözlerinden nefret damlıyordu.

Günümüz...

KRALIN KULESİ, NATURIAH

Wolfarlane Daminor Throne gözlerini açtı ve tavana baktı. Etrafındaki yeşillik, daha yuvarlanıp arka ayakları ve ön pençeleri üzerinde durmadan önce, dağ aslanı formunda olduğunu fark etmesini sağladı.

Kontrolünü kaybetmiş ve uykusunda dönüşmüştü.

Yine. Kahretsin, bu böyle devam *edemez*.

Yeşil gözlerini kapattı, erkek formuna geri döndü ve sırt üstü uzanarak yatak odasının tavanını izledi.

Yuvarlak alnından ter damlıyordu, kanında öfke kaynıyordu. O kadar uzun zaman olmuştu ki, anıları bir rüya şeklinde geri dönüp şimdiki zamanını rahatsız ediyordu. Bir kabus.

Yataktan kalktığına yatak çöktü, pencereye attığı hızlı bir bakışla sabahın geç olduğunu anladı. Bütün gece koşarak Naturiah'a geri dönmüş ve sadece iki saat uyumuştı.

Koşmanın ona verdiği rahatlama, korkunç kabusunun saldırısı altında sis gibi kaybolmuştu.

Yumruklarını sıkarak, bitişikteki banyoya girdi, duşu açtı ve nefesini düzelterek kendini tekrar kontrol altına almaya çalışırken suyun sırtından aşağı akmasına izin verdi.

O piçler. O insan piçleri.

Onları aklından çıkar yoksa kontrolünü asla elinde tutamayacaksın. Halkına zarar vermek istemezsin.

Kendi kendine konuşmak her zaman yardımcı olurdu, Wolfarlane parmaklarının açılmasını izledi ve kanının tekrar normale döndüğünü hissetti.

Halkı onu güçlü, kontrol sahibi ve taviz vermeyen biri olarak görüyordu, ama son on sekiz yıldır her gün kendisiyle ne kadar mücadele etmek zorunda olduğunu bilmiyorlardı. Dağ aslanını ne kadar dizginlemeye çalıştığını bilmiyorlardı.

Onun o kısmı, öldürme ve yok etme dürtüsüyle günün her anında kaçmaya çalışıyordu. Öldür. Yok et. Öldür. Yok et. Öldür. Öldür. Öldür. Öldür. Öldür!!!!

Wolfarlane gözlerini sımsıkı kapattı. 6 numara.

Lanet olası, değişken olmayan doktorlar ona böyle diyorlardı. Onun üzerinde deneyler yaptılar, günlerini ve gecelerini cehenneme çevirdiler, ona her türlü tehlikeli iğneyi yaptılar ve bu iğneler onu dünyaya gösterdiği halinden daha fazla zarar verdi.

Onu yenilmez sanıyorlardı, bu yüzden diğerleri gibi deliye dönmedi ya da ölmedi, ama gerçeği bilmiyorlardı. O tek bir changeling

iki.

Onlar kurtuna tüm o ölümcül ilaçları enjekte ederken, puma hepsini emiyordu. Bu yüzden kurt asla aklını kaybetmedi, bu yüzden asla ölmedi.

Puma hepsini emdi, bu da ona zarar verdi. Öldür. Öldür. Öldür. Öldür. Öldür. Öldür. Öldür. Öldür!!!!

O, aynı madalyonun üç yüzü. Erkeklerin rasyonel tarafı, saf içgüdülerle yönetilen mağara adamı kurt tarafı — kurt — ve sadece her şeyi ve herkesi öldürmek ve yok etmek isteyen, zarar görmüş, neredeyse deli tarafı — dağ aslanı.

Wolfarlane, banyosundaki ayna duvarında kendini izledi. Onun bu tarafı bugüne kadar her zaman kontrol etmesi zor olmuştur. Onun bu tarafı insanları en çok nefret eder, öfkesi sonsuzdur ve neredeyse kontrol edilemez.

Puma, laboratuvarı onu çiftleşmeye zorladıkları tüm insan dişileri öldürdü. Ayrıca, sözde eşinin neden bir değişken olmayan diş olması gerektiğini anlamamasının nedenlerinden biri de budur.

Onu keşfettiğinden beri kurt heyecanlıydı. Dağ aslanı öfkeliydi.

Onunla çiftleşip ona tohumunu verseydi bile, onu tamamen kendine ait olarak işaretleme zamanı geldiğinde, dağ aslanının onun boğazını koparmasını asla kontrol edemezdi.

Duş aldıktan sonra, havluyla yatak odasına geri döndü. Gardırobunun önünde durdu, içine uzandı ve birkaç saat önce gece kulübünde giydiği özel takım elbiseyi çıkardı.

Takımın arka cebine elini soktu ve tek tesellisi olan, annesinden kalan tek eşyasını aradı, ama parmakları boş bir yer buldu. Yüzüğü mü?

Kaşlarını çattı. Takımı tamamen çıkardı ve takımın her cebini aradı, ama aramayı bitirmeden önce gerçeği fark etti.

Yüzüğü çalınmıştı. Birisi ondan çalacak cesareti göstermişti.

Kim. Cesaret. Edip. Onun. Yüzüğünü. Çalar!?

BÖLÜM 9. REHİN VERMEK Mİ, VERMEMEK Mİ?

Bu yüzük Büyük Kötü Kurt'a aittir.

"Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman Tanrım!" Ismena eğilip yüzüğü ve ondan düşen inciye tekrar aldı. İnciyi cebine koydu ve yüzüğe dehşetle baktı.

Ne yapmalı, ne yapmalı, ne yapmalı?

"Bir sorun mu var?" Rehinci endişeyle tekrar sordu.

Onu görmezden gelerek kendi kendine konuştu. "Oh, Ismena, hayatını kurtaran birinden çalmak tam da senin yapacağın bir şey! Tanrım, bu çok pahalı görünüyor. Onun için çok değerli olan bu yüzük? Ya seni aramaya başlarsa?"

Önceki gecedен Big Bad Wolfe'u hala canlı bir şekilde hatırlıyordu. Kahvaltıda kemik yiyip susadığında kan içen gibi görünen o adam, onu kesinlikle parçalara ayıracak, etini çiğneyecek ve saçlarını el yelpazesi olarak kullanacaktı.

Kafasında canlandırdığı görüntüler onu titretmişti. Onları kafasından atmak için şiddetle başını salladı. "Hayır, hayır, hayır, bunu mantıklı bir şekilde düşünelim."

"Öncelikle, onun yüzüğü olduğunu bilmiyordum; saldırganlara ait olduğunu sanıyordum. İkincisi, onu cebinden çalmadım; beni çağırdığı için yerden aldım. Bir şey bir kızıdan yardım istediğinde, o kız ne yapabilir ki? Üçüncüsü, yüzüğü ona kötülük yapmak ya da kendi zevkim için rehin vermiyorum. Rehin veriyorum çünkü bir kız yaşamak için elinden geleni yapmak zorundadır... ölmesi kaçınılmaz olsa bile.

"Hala iş yapıyoruz, yapmıyoruz?" Rehinci'nin yüksek sesi onu yine böldü.

"—bu da beni nihai soruya getiriyor; Bu yüzüğü gerçekten rehin verecek miyim, vermeyecek miyim?" Kafası dönüyordu, bu önemsiz sorunu çözmenin yollarını düşünürken rehin dükkkanı tamamen unutmuştu.

Rehin verecek mi, vermeyecek mi?

Cevap hemen geldi. Uyuşturucu almak için daha fazla paraya ihtiyacı vardı, bu yüzüğü rehin vermesi gerekiyordu.

"İyi tarafından bakarsak, o çok zengin bir adam." Hala boynundaki pahalı altın zinciri hatırlıyordu, giydiği pahalı takım elbisenin altında kalmıştı. "Başka yüzüklerle dolu kocaman bir dolabı varken, küçük bir yüzüğü fark etmesi imkansız."

Bu düşünceyle rahatladı. Dönüp, sinirli görünen rehinciye tekrar baktı ve ona parlak bir gülümseme attı, "Bunun için gerçekten üzgünüm. Artık her şey yolunda."

"Hala iş yapıyoruz, değil mi?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Evet, yapıyoruz."

"Ürünü göreyim." Kırıışık kolunu uzattı. Kadın elmas yüzüğü avucuna koydu.

Wolfarlane Daminor Throne, toplantı salonunda bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Öfkeliydi.

Alphose, odada görünmez bir figür gibi oturmuş, Alfa Kral'ın konuşmasını bekliyordu. Kral'ın içinde bir volkanın oluştuğunu biliyordu, ama tüm bunların nedenini bilmiyordu.

Wolfarlane'nin ellerini sıkıp açmasını, dişlerini sıkıp gevşetmesini, pençelerini büküp açmasını izledi. Gözleri maviden kehribar rengine, oradan da yeşile dönüştü. Sessizlik kulakları sağır ediyordu.

Sonunda, dönüp Alphose'a baktı. "Yüzüğüm çalındı." "Annenin sana verdiği mi?"

"Benim haberim olmayan başka özel bir yüzüğüm var mı, Alphose?"
Soğuk, öfkeli gözler puma alfasının gözleriyle buluştu.

"Hayır, elbette yok. Küstahlığımı bağışla." Adam, çok gergin. "Nasıl olduğunu biliyor musun?"

Wolfariane öfkeyle dişlerini gösterdi. "Gece kulübünde oldu. Kim olabileceği hakkında bir fikrim var."

"Öyle mi?" Alphose rahatladı. Eğer bir fikri varsa, bu yüzüğün yeniden bulunacağı anlamına geliyordu.

"Önceki gece iki saldırgandan bir kadını kurtardım. Başka hiçbir changeling olmayan kişiyle ilişkim olmadı, yani o iki saldırgandan biri olmalı."

"Kurt savaşçıları mı, aslan savaşçıları mı göndereyim? New York'a geri dönüp..."

"Endişelenme. Onları kendim avlayacağım." Dedi açıkça. Bu kötü.

Çok kötü.

"Temel kurallar ne olacak?" Alphose sorması gerektiğini hissetti.
Naturiah'tan çıkan her changeling'i bağlayan temel kurallar;

1. İnsanları koklamamak.
2. Onların rızası olmadan kadınlarla seks yapmamak.
3. İlk saldırı yapılmadıkça, changeling olmayanlara saldırmak veya zarar vermek yok.
4. Sadece KESİNLİKLE gerekli olduğunda şekil değiştirin ve bunu insanların gözünden uzak bir yerde yapın... tabii o eşiniz değilse.
5. İnsanlarla daha iyi bir şekilde bir arada yaşamak için, ne kadar güçlü olursa olsun temel içgüdülerini kontrol altına al.
6. Ne yaparsan yap, ne kadar meşgul olursan ol, her dolunaydan önce eve dön.

Birkaç başka kural daha var...

"Temel kurallar burada geçerli değil. Bana ait olanı çaldılar. Bu adamlar bana ait olanı almaya cüret ettiler. Onları avlayacağım ve yüzüğümü geri aldıktan sonra onları paramparça edeceğim." Sakin ve ölümcül bir sesle konuştu.

"Sana uçak bileti ayırtayım mı?"

"Hayır. Bu gece ve yarın gece, teğmen olmak isteyen Betalarla bir toplantım var." Wolfarlane durdu ve ona döndü, "İki gün sonra ava çıkacağım."

Alphose, önceki gecenin olaylarının ayrıntılarını sormak istedi; Neden iş randevularını yarıda kesti? Olanlar onun için ne kadar kötüydü ki, tüm kontrolünü kaybetmenin eşiğine geldi ve hayvan formuna dönüşerek New York'tan Naturiah'a kadar koşmak zorunda kaldı? Uçakla kırk saatlik bir yolculuk mu?

Ancak, ona bir bakış Alphose'un endişelerini yutmasına neden oldu. Kara ruh bir kişi olsaydı, şu anda Alfa Kral olurdu.

Ama kim onun özel yüzüğünü almaya cesaret edebilir?

İki gün sonra, Ismena doktor onu muayene ederken hastane yatağında yatıyordu.

"Kalp atış hızınız şaşırtıcı derecede normal, arterlerinizi açık tutan kateter olmasa bile, kalbinize giden kan akışı daha iyi." Doktor şaşkın görünüyordu, "Beklediğimden daha fazla iyileşme olduğunu söyleyebilirim."

"Gerçekten mi? İyileşiyor muyum?" Ismena umutla doğruldu, "İyileşiyor muyum doktor? Bu artık ölmeyeceğim anlamına mı geliyor?"

"O kadar ileri gitmeyelim, Bayan Cranes. Evet, kalbiniz mucizevi bir şekilde iyileşti, ama hala büyük tehlike altındasınız ve kalbiniz hala kötü durumda. Size önerdiğim ilaçları almaya devam edin, geçen sefer alamadığınız ilaçlar da dahil. Bir veya iki hafta sonra tekrar gelin, daha fazla ilerleme olup olmadığını kontrol edelim, tamam mı?"

"Tamam, doktor." Umudu paramparça olan kadın, somurtarak tekrar uzandı. "Kalp atışlarınızı hızlandıracak aşırı aktivitelerden uzak durmayı unutmayın. kalp atış hızınızı ve yememeniz gereken yiyecekleri de unutmayın."

"Tabii ki, doktor." Bu adam, onun ölümünü beklerken hayatını askıya alacağını düşünüyorsa, başka bir şey daha var.

Peki, hafif bir iyileşme olursa ne olacak? Umut olmasa bile hastalara umut vermek doktorun görevidir.

Kalbi hala kötü durumda.

Yine de ölecek.

Teşekkürler ama hayır, kalan kısa ömrünü sonuna kadar yaşayacak.

Birkaç saat sonra, Ismena kendi otelinde oturmuş, yüzünde saf mutlulukla satın aldığı tüm yeni eşyalara bakıyordu. Ve zihninde yeni bir karar vardı.

Tıbbi masraflarını ödedi, hatta gelecekte doktor ziyaretleri için ön ödeme bile yaptı, tüm ilaçlarını da satın aldı, daha önce satın alacak parası olmayanları bile; beta blokerler, aspirin, kalsiyum kanal blokerleri, kolesterol düzeltici ilaçlar, nitrogliserin, ACE ve ARB'leri. Her şeyi.

Heyecanla etrafında dönüyordu. Ah, hayat bundan daha güzel olamazdı.

Sinema için de daha fazla bilet almıştı. Süresi dolmadan önce iki ay yetecek kadar parası hala vardı.

Ama şimdi yeni bir karar aldı. Ne pahasına olursa olsun Büyük Kötü Kurt'tan kaçınmak.

Onu yolda görürse, koşarak kaçacaktı. Onu bir yönde görürse, başka bir yöne gidecekti.

İyi haber şu ki, dünya çok büyük. Onunla tekrar karşılaşması imkansız.

"Öyleyse, listesinden bir şeyi daha silme zamanı." Heyecanla tekrar döndü, "Ne olacak, ne olacak... Aah! Tamamen yabancı biriyle tek gecelik bir ilişki yaşamak!"

Bu gece. Kesinlikle bu gece. Başka bir gece kulübüne gidip seksi bir erkek bulacak.

Güneş batarken, akşamüstü çok ferahlatıcı bir esinti ile geldi. Wolfarlane kulesinden çıkıp Naturiah'ın kalbinde yer alan vahşi bölgeye doğru yürüdü.

Avlanmaya çıkmadan önce zihnini biraz boşaltmak için güzel bir akşamda yürüyüş yapmayı severdi.

Ormanın kenarlarına uzanan sürü arkadaşlarının evlerini ve barınaklarını geçip ormanın içinden yürürken, çok sayıda küçük çocuğun gülüp kovalamaca oynayarak eğlendiğini görmek onu şaşırtmadı.

Bazıları hayvan formundaydı. Yavru kediler, köpekler, yavru ayılar birbirlerini kovalarken yüksek sesle bağırıyorlardı, bazıları kavga ediyor ve birbirlerini tırmalıyordu. Bir grup yavru ayı onu gördüğünde, sevinç ve heyecanla ona doğru koştular.

"Alfa Kral!" Çocuklar çığlık atarak ona akın ederken, yavrular hayvan formunda oldukları için ona daha hızlı ulaştılar ve kendilerini ona attılar.

O, elinden geldiğince çoğunu yakalarken, diğerleri vücuduna tırmandılar. Bazıları, yakalayabildikleri akşam giysisinin herhangi bir kısmına tutundular.

"Yırtmayın, parçalamayın, tırmalamayın." Onlar ona akın ettiğinde her zamanki mantrasını söyledi ve sürüsüne bir Alfa'nın sevgisiyle gülümsedi. Halkına bir Kral'ın sevgisiyle.

Bu çocuklar onu kolayca güldürebilen tek varlıklardır. Onu çok seviyorlar, çoğu ondan korkmuyor.

O da onları aynı derecede seviyor, koruyor ve hepsine karşı çok sahiplenici davranıyor, kendi çocuğu olmasını istemese de.

Eşi yok. Çocuğu yok. Hiç olmadı.

Birkaç dakika sonra, çocuklar kendi tarzlarında veda ettikten sonra onu terk edip vahşi doğada oyunlarına geri döndüler.

Normalde, arkadaşları kuyruğunu ısırmaya çalışırken ağzında futbol topu olan bir yavruyu görmek Wolfarlane'yi gülümsetir ve onlara katılıp oynamaya çalışırdı. Ama bugün değil.

Derisi vücuduna çok sıkı oturuyordu, kendi kurdu içinde bir avcı gibi dolaşıyordu.

"Alfa Kral!" Arkasında tanıdık bir kadın sesi duyuldu.

Wolfarlane dönüp, yirmili yaşlarının sonlarında, yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle, kehribar rengi gözleri parıldayan güzel bir esmer olan Flaora'yı gördü. "İyi akşamlar, Alfa Kral." Ona selam verdi.

"Bugün nasılsın, Flaora?" Yaklaşıp yanağına dokundu. O, sürünün içinde 'arkadaş' olarak adlandırabileceği tek kişiydi.

"İyiyim. Bir süredir senden haber almadım, çok endişelendim. Ama, changeling olmayan dünyaya gittiğini duydum. Changeling olmayan dünyayı özledim." Bir süre durdu, "Benimle eve gelip bana her şeyi anlatmak ister misin?"

"Bugün olmaz Flaora, avlanmam lazım." Yürümeye başladı, kız da ona katıldı, "Biri bana ait bir şeyi aldı."

"Oh." Anlayışla başını salladı, "Seni vahşi ormana götürebilir miyim?"

Wolfarlane, Flaora'nın uzun zamandır kalbinde ona karşı aşk beslediğini biliyordu, Flaora mümkün olduğunca onunla birlikte olmaktan hoşlanıyordu.

Bu aşk, ona cinsel yakınlık için gitmeyi bırakmasının sebebiydi, çünkü ona karşı aynı şekilde hissetmediğini çok iyi biliyordu ve bunun ona haksızlık olduğunu düşünüyordu.

O, hiçbir kadını bu şekilde sevebileceğinden şüphe duyuyordu. Aslında, kimseyi bu şekilde sevemeyeceğinden emindi.

"Tamam, benimle yürüyebilirsin." O da kabul etti, çünkü o da sürünün bir parçasıydı. Ailesi.

Gülümsedi, elini onun kaslı koluna koydu ve yürürken ona tutundu. "Teşekkürler, Alfa Kral."

Yürürken, boğazını temizledi, "Ne zaman döneceksin?" "Avım başarılı olduğunda."

"Umarım çok uzun sürmez." Mavi gökyüzüne gülümseyerek ekledi, "Döndüğünde bana gelir misin? Lütfen?"

Vahşi ormana vardıklarında, o dönüp ona baktı. "Dayan, Flaora. Sen çok güzel bir kadınsın. Bir gün eşinle tanışacaksın, o zamana kadar dayan."

Yüz hatları yumuşadı. "O gün için yaşıyor ve nefes alıyorum, Alfa Kral. Ama o gelene kadar, seni her zaman rahatlatmak için orada olmaya hazırım. Elbette, senin kurtunun doyumsuz açlığını hiç tatmin edemedim, ama elimden geleni yaptığımı biliyorum."

"Elinden geleni yapıyorsun," diye onayladı, "Ama biz sadece gerektiğinde buluşuyoruz, Flaora. Senin bana karşı hissettiğini sandığın şeyden yararlanmayacağım." İstemeden, zihni melek gibi gülümseyen ve tanrıça gibi bir vücuda sahip, küstah bir kadına gitti.

Hayır, onu düşünmesine gerek yoktu. Yolları bir daha kesişmeyecekti. Bu seferki görevi basitti.

Yüzüğünü çalmaya cüret eden adamı cezalandırmak. Ve yüzüğünü geri almak.

Yüzüğünü düşünmek bile onu öfkeyle dolduruyordu. "Geri çekil," diye emretti.

Flaora geri çekildi.

Wolfarlane şekil değiştirdi. Birkaç saniye önce adamın durduğu yerde, iki metreden uzun devasa beyaz bir kurt adam duruyordu. Kurt başını gökyüzüne kaldırdı ve yüksek sesle uludu.

Flaora dev kurtun önünde diz çöktü ve selamlamak için başını eğdi. "Avın bol olsun, Alfa Kral."

Selamlamaya karşılık başını eğdi, kulakları da dikildi. Sonra dönüp koşmaya başladı.

BÖLÜM 10. AV VE AVCISI.

Ismena, güzel bir akşam geçirdiğini söylemek isterdi, ama kendine yalan söylemek istemiyordu — zaten yakında ölecekken neden kendine yalan söylesin ki?

Akşamı berbat geçiyordu ve eğlenmeye çalışmadığı da söylenemezdi. Aslında elinden gelenin en iyisini yapıyordu.

TAO Gece Kulübü'nde müzik çok yüksekti, tezahürat sesleri neredeyse müziğin sesini bastırıyordu. Karşısında oturan bir adam, gözlerinde şehvetle onunla sohbet ediyordu.

Dur. Adı neydi?

"Bekle, adın neydi?" Müzik sesini bastırarak bağırdı. "Taren! Bu üçüncü soruşun!" O da bağırarak cevap verdi.

"Beni affet. Bu güzel yüzün arkasında zayıf bir beyin var!" Şaka yaptı, ama gerçekte zihni bölünmüştü. Üç gece önce tanıştığı yakışıklı Big Bad Wolfe'u düşünmemeye çalışmak ona zor geliyordu.

Kahretsin, bu adam son günlerde aklını çok meşgul ediyor.

"Endişelenme! Daha sakın bir yere gidelim mi?"

Taren yakışıklıydı, bunu kabul ediyordu. Ayrıca, ona yaklaştığından beri bütün akşam bir beyefendi gibi davranmak için elinden geleni yapıyordu ve o da gerçekten onunla yatmak istiyordu. "Tamam, gidelim!"

Kulüpten birlikte çıktılar ve otelin karşı tarafına, üstünde kalın harflerle "*The Bar*" yazan bara doğru yürüdüler. İçerisi sessizdi, birkaç çift barın içinde dağınık bir şekilde oturmuş içki içiyordu.

Barın karanlık bir köşesine doğru yürüdüler ve oraya oturdular. "Bir dakika lütfen." Taren izin isteyerek, içecek sipariş etmek için tezgaha doğru yürümeye başladı.

"Lütfen bana sadece su getirin. Su ya da portakal suyu." Bir daha asla alkol içmeyecekti.

Alkol düşüncesi, kaşlarını çatmış zırlı karanlık şövalyesinin görüntüsünü hemen aklına getirdi. Bacaklarının arasında ıslaklık hissetti, vücudu ısındı.

"Tanrım, Ismena, Tanrı aşkına. Bu tür bir şehvet, özellikle senin için çok anormal," diye mırıldandı kendi kendine, bacaklarını birbirine sıkıştırarak. Lisedeyken bile, her kızın libidosu çok yüksekken, o zaman hiçbir erkeğe şehvet duymamıştı. "Topla kendini kız!" diye kendini azarladı.

Taren'in içeceklerini sipariş etmesini izlerken, gözleri barmenin portakal suyunu bir bardak bardağa doldurup Taren'e vermesini takip etti.

O adamdan çaldığın için çok yazık, yoksa en azından bacaklarını çaprazlayıp benimle tesadüfen tekrar karşılaşmak için dua edebilirdin. Ama onu görmek senin için sorun demek, o yüzden buna bile umut edemezsin. Derin bir nefes alarak başını salladı. Neyse, bu gece onu unutmana yardım edecek bu yakışıklı adam var.

Wolfarlane Daminor Throne adamı kaldırdı ve fırlattı. Adam soğuk kaldırıma sırt üstü düştü ve bayıldı.

Karanlık, boş bir sokakta, bir kez daha yalnız başına durdu ve gökyüzüne haykırmaktan zorlukla kendini alıkoydu. Yüzüğü bu adamda değil, Ethan.

Gece kulübünün tuvaletinde kadına saldıran iki adamı, Aiden ve Ethan'ı avlamıştı, ama yüzüğü onlarda değildi.

Onların yüzüğü kendilerinde olmadığına inanması için çok uğraşmaları gerekmişti. Kurt yüzüğü koklayamadığı için o da onlara inanmıştı.

Bu durumda son bir kişi kalıyor. Kadın. Eşi. Yüzüğünü çalan kişi o.

Lanet olası kadın! Değişken olmayan dünyada değişkenleri kontrol altında tutan temel kurallar, onun şekil değiştirmesini ve kurtun onu avlamasını engelliyordu. O kuralların oluşturulmasına kendisi de katkıda bulunmuştu.

Bunun yerine gözlerini kapattı ve üç gece önceki anıları zihninde canlandırdı. Onun kokusunu hatırladı — likör ya da ölüm kokusu olmayan, ona özgü kokusunu — ve uzun süredir bastırdığı bu kokuyu tekrar burnuna dolmasına izin verdi.

Baharat ve toprak kokulu papatyaların kokusu. Sarhoş edici.

Bağımlılık yapıcı. O yakınlarda.

Wolfarlane sokaktan çıktı ve geçen ilk taksiyi durdurdu. "Nereye, efendim?" diye sordu taksi şoförü.

Hiçbir fikri yoktu. "Sadece sürün, ben size yol tarif ederim." Burnu ona yol gösterecekti.

"Şey, ben... şey, senden gerçekten hoşlanıyorum." Taren bir saat sonra itiraf etti, "Senin için de uygunsa, seninle güzel vakit geçirmek isterim?"

"Senin evinde mi, benim evimde mi?" Ismena, portakal suyundan bir yudum alarak, ağır ağır konuştu.

Taren'in dudaklarında kocaman bir gülümseme belirdi. "Senin evinde.

Senin için de uygunsa." "Kesinlikle uygun." O da gülümsedi. Evet, bu gece

'tek gecelik ilişki'ni listesinden silecek ve Taren iyi çıkarsa, 'sürekli seks arkadaşı bulmak'ı da listesinden silecek.

"Tamam, bara ödemeyi yapacağım," diye ayağa kalktı, "Hemen döneceğim."

"Bekleyeceğim." O uzaklaştıktan sonra, Ismena portakal suyunu yudumlamaya odaklandı.

Sırtı karıncalandı. Neden izleniyormuş gibi hissediyordu? Takip ediliyormuş gibi?

Bu his birkaç dakikadır devam ediyordu ve onu gerçekten tedirgin ediyordu. Tekrar arkasına baktı, ama hiçbir şey yoktu. Sadece konuşan ve içki içen çiftler vardı.

Onu dışarıda bekleyeceğim. Bu düşünceyle çantasını aldı ve bardan çıktı.

Ah, gece havası gerçekten hafif ve ferahlatıcı. Yukarıdaki yıldızlar

Bir duvara çarptı.

Hayır, duvara değil.

Bir adama.

Bu 'sağlam kaya' tanıdık geliyor, diye düşündü çarpışmadan uzaklaşıp yukarı baktığında...

"Koca Kötü Kurt!" Nefesini tutarak birkaç adım geri attı.

"Kadın." Tek kelimenin dudaklarından çıkma şekli, dağlarda bir yangın olduğunu ona gösterdi. Ve yine somurtuyordu.

Son birkaç gündür, sarhoş olduğu için onu bu kadar... gerçeküstü, stoik, soğuk ve yakışıklı bir şekilde korkutucu olarak hayal ettiğini düşünmüştü. Hayır, sarhoş olduğu için değil, adam gerçekten öyleydi. Ve daha fazlası.

Sütyeninin içinde meme uçları sertleşti, külotu ıslandı. Kim aynı anda hem korkar hem de tahrik olur ki? Tanrım, onun nesi var böyle?

"Bu semte ne işin var?" Gergin bir gülümseme attı. Bir adım daha geri çekildi.

"Neden burada olduğumu biliyorsun, kadın. Ver şunu. Hemen." Dişlerini sıkarak, kolunu ona doğru uzattı.

Aman Tanrım! Aman Tanrım! Aman Tanrım!

Sakin ama volkanik sözler onu etkiledi. "Ben sadece... şey..." Arkasına işaret etti, sonra dönüp koşarak uzaklaştı.

Wolfarlane, onun tepkisi karşısında şoktan hareket edemedi.

Koşarken topukları yere o kadar çok tıklıyordu ki — tıkl tıkl tıkl tıkl — durdu, eğildi ve birer birer çıkardı. Sonra

arkasına bir bakış attı ve çıplak ayakla koşmaya devam etti. Bu sefer, ilk seferinden daha hızlı.

Av. Avını tanıdığında, içindeki avcı içini tatmin edici bir şekilde gerdi.

Elmas yüzüğü onda, bundan emin. Neden geri vermek istemiyor?

Önemli değil. Yüzük onun elinde olduğu sürece, onu ondan alacaktır. Eğer kız takip edilmek istiyorsa, o da bunu yapacaktır. Takip etmenin heyecanı, bir avcı için çok keyif vericidir.

Eşi, tehlikeli bir alfa avcının avı olmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmek üzere.

Yüzüğünü rehin verdiğini öğrendiğinde ne yapacak? Onu nasıl buldu?

Ismena, otel odasına koşarak girdiğinde nefes nefeseydi, kapıyı çarptı ve kilitledi. Nefesini toparlamaya çalışarak kapıya yaslandı, göğsü inip kalkıyordu.

Başı beladaydı. Büyük bir belada. "O zengin mi, yoksa neden sadece bir yüzük yüzünden onu bırakmıyor?" diye yüksek sesle haykırdı. "Bu bir tür aile yadigarı mı ne? Lanet olsun!"

Nefes almakta her zamankinden daha fazla zorlanarak çekmecelere yürüdü, ilaçlarını çıkardı ve ağzına attı. Su buldu ve içti.

Sonra yatağa oturdu ve nefesinin düzelmesini bekledi. En azından onu kaybetmişti. Üç farklı taksiye binmiş ve her birine, kaldığı *Bagas Hotel'e* giden daha gizli bir yol kullanmalarını söylemişti.

Yani, evet, onu kaybettiğinden emindi.

Kendini daha iyi hissedince banyoya girdi ve kendine sıcak bir köpük banyosu hazırladı. Küvete girip rahatladı ve gözlerini kapattı. Aklını onunla ilgili düşünceler doldurdu.

Kaçınmak için elinden geleni yaptığı adam, vücudunun tepki verdiği tek adamdı. Normal bir "tepki" bile değil, onun için tamamen anormal olan tam bir kahverengi sürtük tepkisi.

Son yedi yıldır işine kendini adanmış bir hayat sürmüştü, günlük hayatında erkekler onu hiç etkilemiyordu. Ancak son birkaç gündür, onun dediğine göre, hayatında hiç olmadığı kadar çok ıslanmıştı. Daha da kötüsü, son zamanlarda kendini sık sık okşuyordu, bu da onun için başka bir anormallikti ve her okşadığında aklında hep o vardı.

Tanrım, ona ne oluyor böyle? Onun neyi bu kadar farklı kılıyor?

Sonra, havluya sarınarak yatak odasına geri döndü ve giysilerini giydi.

Saatler geçti. Uyumaya çalışıyordu ama uyuyamıyordu. Biri

onu izliyordu. Onu takip ediyordu... Bir avcı gibi.

O buradaydı. Bunu hissedebiliyordu.

Bu yüzden yataktan kalktı ve geriye kalan tek kararı verdi.

BÖLÜM 11. KÜSTAH, Sinsi KADIN.

Bir hafta sonra...

NORMAN CITY, OKLAHOMA

Naturiah Tarım ve Hayvancılık Şirketi. NAALC.

Ismena, işyerinin tanıdık devasa gökdeleninin açık alanında durmuş, en üstünde kalın harflerle yazılmış şirketin kısaltmasına bakıyordu.

Dünya çapında şubeleri bulunan çok ünlü ve başarılı bir şirket olan NAALC'nin yedi yıl önce iş başvurusunu kabul ettiğinde, Ismena hala dünyanın en mutlu kadını gibi hissettiğini hatırlıyor. Bu, bir hayalin gerçekleşmesiydi.

Bu şirkete ve birkaç başka küçük tarım şirketine başvurmuştu, tüm umudu küçük şirketlerdeydi, ama dünyanın en başarılı tarım şirketi iş başvurusunu kabul edip ona mülakat verdiğinde, bütün gün bulutların üzerinde yürüdü.

Bunca yıl boyunca işinden hiç pişmanlık duymadı. İşinin tüm zamanını alıp, erkeklere, eğlenceye ve ilişkilere neredeyse hiç zaman ayırmasına izin vermemesine rağmen. Doğrudan patronu Bay Macdonald'ın birinci sınıf bir pislik olmasına,

onu aşırı çalıştırsa, her seferinde kötü konuşsa ve düşük maaş verse bile. Asla pişman olmadı.

Ama şimdi izinli ve yaşamak için yedi haftadan az zamanı var, bu yüzden işe geri dönemeyeceğini biliyor.

Yapılacaklar listesinden "*Patronuna onun bir pislik olduğunu söyle*" maddesini silme zamanı.

Bu düşünceyle, etrafına iyice bakmak için acele etmeden yürümeye başladı. Çok büyük bir şirket olduğu için birçok giriş ve lobi vardı. Yedi yıldır burada çalıştığı halde bu lobiyi hiç görmemişti çünkü kendi departmanından tamamen farklı bir bölümdü, ama bugün hiç acelesi yoktu. Hedefine gitmeden önce bir tur atabilirdi.

Sonraki birkaç dakika içinde, birkaç kat ve koridordan geçti, ilgilenen herkese selam vermek için başını eğdi ve bazı erkeklerin ona hayranlıkla bakışlarını görmezden geldi.

Ismena, çoğu erkeğin onu çekici bulduğu gerçeğiyle uzun zaman önce barışmıştı. Bu, egosunu okşamak ya da kendini iyi hissetmek için kendine söylediği bir şey değildi, sadece gerçektir.

Düşünceleri ona, ondan nefret eden, onu avlayan ve muhtemelen ona kızgın olan bir adamı hatırlattı. Kahretsin, bütün hafta boyunca onu unutamamıştı. Ve... Bir adam ona çarptı.

Kahretsin, ne var onunla, neden sürekli insanlara çarpıyor?

"Çok özür dilerim." Derin, kadifemsi bir ses ona geri çekilirken söyledi ve o da geri adım attı.

"Hiç sorun değil," diye yabancıya baktı ve neredeyse dilini yutacaktı. "Tanrım." O çok seksi! Çok seksi!

"Bir sorun mu var?" Mükemmel kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

Neden ölmek üzereyken birdenbire dünyadaki tüm seksi erkeklerle karşılaşıyorum? Sorun bu. "Yok, her şey yolunda." diye cevapladı ve tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Siyah takım elbise giymiş, kusursuz bir şekilde ütülü, gri-kahverengi gözleri ve simsiyah saçları olan adam çok yakışıklı ve tamamen erkeksi.

Big Bad Wolfe gibi değildi, o başka bir dünyadan, ama yine de.

Eğer adam, vücudunda en ufak bir çekicilik tepkisi yaratmış olsaydı, bir erkeğe önceden teklifte bulunmamak ve bir erkeğe çıkma teklifinde bulunmamak gibi, hayat boyu içselleştirilmiş bir değeri bir kenara atmış olacaktı.

Ama adam ona hiçbir şey ifade etmiyordu. Çok yazık. Çok.

Çok. Yazık. "Ben Josiah Steele, siz kimsiniz?" Elini uzattı.

Küçük elini onun eline koydu ve sıkıca salladı. "İsmena Cranes. Ben... bekle. Josiah Steele mi?" Gözleri fal taşı gibi açıldı, "*O JOSIAH STEELE* mi?" "*O Josiah Steele.*" Onayladı, sert yüz hatlarına bir gülümseme yayıldı.

Burada tek bir popüler Josiah Steele var ve o da şirketin CEO'su. Çok büyük bir şirket olduğu için, o ve çalışanların yarısı onu daha önce hiç görmemişti. Bekle, şirkette patronun soğuk ve hesapçı, neredeyse robot gibi olduğu konusunda uzun süredir bir söylenti var. Çalışanlar ondan kaçınmaya eğilimlidir.

İsmena, önünde duran adama dikkatle baktı. Ona öyle gelmiyordu.

"Vay canına! Sizinle tanışmak bir onur, efendim!" Başını eğdi, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Benim için de bir zevk, Bayan Cranes. Burada mı çalışıyorsunuz?"

"Evet, çalışıyorum. Pazarlama departmanındayım." Bugün, şu anda izinli olmasına rağmen diğerlerinden farklı görünmemek için giyinip süslenmişti. Ama CEO'nun bunu bilmesine gerek yoktu.

"Öyle mi? Macdonald, Clinton veya Rard'ın altında mı çalışıyorsunuz?" "Macdonald, efendim." Tek ve tek pislik patron.

"Tamam, umarım çok yakında tekrar görüşürüz." Altın Rolex saatine bir göz attı. "Ama şimdi gitmem gerek."

"Elbette." Kadın tekrar başını eğdi.

NEW YORK ŞEHİRİ, NEW YORK

Wolfarlane Daminor Throne, eşinin onu bir kez daha alt ettiğini kabul etti. Küstah, sinsi kadın.

O gece onu takip etmiş ve bundan zevk almıştı, ama sonra Cronus'tan acil bir telefon almış ve dikkatini kadından başka yöne çevirmişti. Saatler süren bir görüşmeydi ve onu konuşmaya daldırmıştı. Çok uzun bir görüşme olmuştu.

Konuşma bittiğinde, kadının kokusunu kaybetmişti. Onu hiçbir yerde koklayamıyordu. Kadının izini kaybetmişti.

İlk başta onu çevrede ve ötesinde aradı, ama ondan hiçbir iz yoktu. Onun kokusunu içinden çekip onu aramaya başladığında, kadının şehri terk ettiğini fark etti.

İçten içe, onu sinirlendirse de, onun zekasını ve sertliğini takdir ediyordu. O zamandan beri, Amerika'nın şehirlerinde bu sinir bozucu kadını aramak için her fırsatı değerlendiriyordu. Ne yazık ki, Cronus'un tarafında ve Naturiah'ta işleri olduğu için bunun için çok az zamanı vardı.

Bugün, Cronus, sürüsü ve yönetim kurulunun diğer üyeleriyle yaptığı toplantıdan yeni çıkmıştı. Siyah limuzine bindi, arkalarına yaslanıp gözlerini kapattı. Leopar Alfa Degar ise sürücü koltuğuna oturdu ve kontağı çevirdi.

Birçok nedenden dolayı karamsar bir ruh hali içindeydi.

"Nereye gidiyoruz, Alfa Kral?" Degar'ın derin sesi havayı doldurdu. Wolfarlane'nin hassas işitme duyusunun onu duyacağını bildiği için alçak sesle konuştu.

"Malikaneye." Wolfarlane'nin evleri dünyanın dört bir yanına dağılmıştı, şirketinin şubelerinin bulunduğu her yere. Ancak New York, Oklahoma, Mısır, Çin ve Uganda'da malikaneleri vardı, çünkü genel merkezi buradaydı.

Sessiz geçen yolculuk sırasında, cep telefonu yüksek sesle çaldı. Gözleri hala kapalıyken, cebinden telefonu çıkardı ve aramayı cevapladı.

"Alfa Kral?"

"Josiah." Oklahoma şubesi NAALC'nin CEO'su olan dağ aslanı alfasının derin, robotik sesini tanıdı.

"Bir yerde bir hata mı var bilmiyorum, ama az önce senin kokunu taşıyan, değişken olmayan bir kadın gördüm. *Çok hafif, çok hafif* bir koku," diye vurguladı, "ama senin kokun çok benzersiz, hepimizin kokusu öyle, o yüzden merak ettim..."

Gözleri birden açıldı, öne doğru eğildi, "Bu kadını bana tarif et."

"Minyon, çok güzel, sivri burunlu, kahverengi gözlü, kıvrımlı, ölüm gibi kokuyor
—"

"Bu kadını nerede gördün, Josiah?" Sakin, sakin sözler. Karanlık ruh hali kayboldu, yerine açlık, öfke ve şehvet geldi.

Sonuncusunu bastırdı ama öfke ve yırtıcı açlık onu doldurdu. Dişlerini diliyle yaladı.

"Şirketin finans departmanının koridorunda yan yana geçtik, ama bana Macdonald'ın pazarlama departmanında çalıştığını söyledi." Bir süre durdu, "Onda senin kokunu aldım, Wolfarlane. O, düşündüğüm kişi mi? O senin eşin mi..."

"Mümkün olduğunca çabuk orada olacağım. Onun çıkışını geciktirmek için elinden geleni yap." diye emretti, sözünü keserek.

"Özel jetle gidersen, iki saatten az bir sürede burada olursun. İş saatlerinin bitmesine hala dört saat var, yani onu yakalayacağını biliyorum." Josiah durakladı, "Ama o senin eşin mi..."

Wolfarlane telefonu kapattı ve Degar'a, "Cronus'u ara ve özel jeti hazırla. Hemen Oklahoma'ya gidiyoruz," dedi.

"Evet, Alfa Kral." Degar cep telefonunu çıkardı ve aramayı yapmaya başladı.

Ismena onun gelmeden önce şirketten ayrılmış olsa da fark etmez. Hâlâ Oklahoma'da olduğu sürece, şirketinden onun izini sürebilir.

Seni yakaladım, kadın.

Bakalım bu sefer benden nasıl kaçacaksın.

NORMAN CITY, OKLAHOMA

Ismena eve geldiğinde akşam geç olmuştu, yüzünde çılgın bir gülümsemeyle kendini kanepeye attı. Henry Macdonald'ın şişman yüzündeki ifadeyi hala hatırlıyordu, ona pislik demişti.

"Kovuldun, duydun mu Cranes? Kovuldun!" O çıkıp gittikten sonra kapının arkasından bağırmıştı.

Kapıyı açmış, başını içeri sokmuş ve "Bu seni pislik olmaktan kurtarmaz, değil mi?" diye bağırmıştı. Sözlerine, onun çok nefret ettiği tatlı bir gülümseme eşlik etmişti, sonra kapıyı öfkeli yüzüne kapatıp uzaklaşmıştı.

Şimdi, kanepede rahatça uzanmıştı. Ah, ne güzel bir gün. Cep telefonu çaldı ve o telefonu aldı. "Sandra!"

"Bu kadar heyecanlanma, seni kötü cadı! Demek Oklahoma'ya döndün ama bana hiçbir şey söylemedin! Biz arkadaş mıyız ki?" Sandra kulağına bağırdı.

Ismena yüzünü buruşturdu, "Üzgünüm, çok üzgünüm Sandy. Seni aramak istiyordum, gerçekten..."

"Ne zaman!? Bir hafta oldu diye duydum, seni cadı!"

"Ee, bunu nereden biliyorsun?" Oklahoma'ya döndüğünü kimse bilmiyor, ailesi bile.

"Dün markette Bay Amil'i gördüm."

Tabii ki, büyük ağzı olan eski komşusu. Derin bir nefes aldı, "Sana söylemediğim için gerçekten üzgünüm, Sandy. Çok meşguldüm." Büyük Kötü Kurt'tan kaçmakla meşguldü.

"Tatilin nasıldı?"

Arkadaşına, birinin yüzüğünü "ödünç" aldığı için üç günden fazla kalamadığını, adamın yüzüğünü geri istediğini ve ilaçlarını almak için yüzüğü rehin verdiğini, bu yüzden Oklahoma'daki evine, dairesine geri döndüğünü, şimdi de hala kaçak olduğunu söylemek dilinin ucundaydı.

Dili ucundaydı, ama yuttu ve cevap verdi: "Harikaydı. Harikaydı."

Sandra, son birkaç gündür kendi hayatının nasıl geçtiğini anlatmaya başladı, o da dinledi.

Kapısı çalındı.

"Kapıda biri mi var? Kapı çalındığını duydum." dedi Sandy.

"Evet," dedi ve kanepeden kalkıp kapıya doğru yürüdü. "Belki de dün ödünç aldığı çekici geri vermek için gelen Bay Amil'dir," dedi, komşuları dışında pek ziyaretçisi olmadığını bildiği halde.

Sürgü kilidinin açılma sesi havayı doldurdu, kapıyı açtı ve kaçtığı adamla yüz yüze geldi.

"Wolfariane!" diye haykırdı, gözleri çanak gibi büyüdü. Şoktan telefonu elinden düşürdü.

"Yine karşılaştık, dişi." Ve her zamanki gibi, yüzünde ona sorun kokan kara bir ifade vardı. "Yüzüğüm nerede? Ver onu. Hemen."

BÖLÜM 12. AÇLIK; SICAKLIĞIN ÖPÜCÜĞÜ.

''Wolfarlane!" diye haykırdı, gözleri tabak gibi büyüdü. Onu tekrar görmek... Tanrım.

Vücudu ısındı, meme uçları sertleşti. Ateşli hissediyordu, cildi hassaslaşmıştı, onun dokunuşuna hazırdı. Bu, daha önce hiç yaşamadığı bir şeydi. Daha önce hiç yaşamak istemediği bir şeydi.

Bana ne oluyor?

"Yine karşılaştık, kadın." Sakin, sakin bir ses, bu da Ismena'yı daha da gergin hale getirdi.

Bağırması gerekmez miydi? Ona çığlık atması? O zaman, nerede durduğunu anlardı. Bu sakin ve ağırbaşlı tavır daha tehlikeli görünüyordu.

Sandra telefonda ona bir şeyler söylüyordu ama o artık dinlemiyordu. Telefonunu yerden alıp kapattı.

"Şey... Buraya neden geldin?" Bir adım geri attı. "Yapma."

diye emretti.

Bir saniye donakaldı.

Yapma mı? Tabii ki

yapacak.

Hemen, kapıyı onun yüzüne çarptı, arkasını döndü ve evinin derinliklerine koştu. Kalbi göğsünde çarparken, doğrudan banyosuna koştu ve kapıyı çarptı.

Yeterli değil, yeterli değil, yeterli değil. Kilitleri kapattı. Gözleri şifonyere takıldı, ilk kez banyosunda bir şifonyer olduğu için çok mutlu oldu.

Aceleyle dolaba gitti ve onu orijinal konumundan kapıya kadar sürükledi. Kahretsin, çok da ağır. "Daha büyük bir iyilik için, daha büyük bir iyilik için!" Kapıyı onunla barikatlayarak nefes nefese kaldı.

İşini bitirince, nefes nefese kalarak durdu ve yaptığını inceledi. "Evet!" Kesinlikle tatmin edici bir işti. "Eğer o kapıda benim çıkmamı bekliyorsa, orada yaşanacak."

Wolfariane Daminor Throne, önündeki kapalı kapıya tamamen şaşkın ve hafif öfkeyle baktı. Kadın, kapalı bir kapı gibi önemsiz bir şeyin onu durdurabileceğini mi düşünüyor?

Elini kapıya koydu ve hafifçe itti.

Kilitlerin karo zemine düşen çarpıcı sesi havayı doldurdu, kapı ardına kadar açıldı. İçeri girdi ve kapıya geri baktı. Kapı pervazları duvardan tamamen kopmuş ve kilitlerle birlikte arkasında yerde yatıyordu.

Sonra dönüp etrafına baktı.

Kadın ortalıkta yoktu, ama kokusu... bu yerde çok baskındı. Onun evinde.

O kadar baskındı ki dişlerini gıcırdatarak vücudunun arzuyla titrediğini hissetti. İçinde büyük bir mücadele veren ve sessizce savaşan bir duygu. Dışarıdan bakıldığında sakın görünüyordu.

"Kokunu alabiliyorum. Ben seni bulmadan sen beni bul, kadın." En şiddetli okyanus gibi derin bir ses havayı doldurdu.

"Git buradan!" Ismena saklandığı banyodan ciyaktı. Adam ona yakın değildi, ama sanki kulağına fısıldıyormuş gibi sesini duyabiliyordu.

Tanrım, bu adam onu çok korkutuyordu. Ve bu çok şey ifade ediyordu, çünkü o kolay kolay korkmazdı.

"Kalbinin hızlı atışını duyabiliyorum. Hızlı ve titrek nefeslerini. Korkunun kokusu boğucu." İçindeki avcı bunu seviyor. Avının korkusundan daha güzel kokan bir şey yoktur.

Hayır, daha güzel kokan bir şey var. Tahrik. Onun kokusunu da alabiliyor.

"Benden ne istiyorsun!?" Kapının kalın, ağır barikatlarının arkasından bağırdı.

Sessizlik çöktü. Ev bir anda o kadar sessizleşti ki, Ismena bir an için onun gittiğini düşündü.

Sonra, banyo kapısı açıldı.

O tepki veremeden, adam onu duvara sıkıştırdı, devasa vücudu onu kapladı ve kaçma şansını tamamen ortadan kaldırdı.

Ismena başını kaldırdı ve hayatında gördüğü en derin kehribar rengi gözlere baktı. Tanrım, bu adam çok uzun!

Aklıma gelen bir düşünce: Birkaç gün önce gözleri mavi değil miydi?

Neredeyse mavi olduklarından emindi. Kahretsin, kalbi durmadan önce görme yeteneği de mi kayboluyordu?

"Seni buldum." Derin sesi sert ama cildini okşuyordu. Yüzü ona çok yakındı. Yine de ona hâlâ kaşlarını çatıyordu.

Bu adam hiç kaşlarını çatmaz mı? Bu, "korkutucu" kelimesine yepyeni bir anlam kazandırıyor. En azından, kendini savunmayı deneyebilir.

Ismena boğazını temizledi, "Bak, hırsızlık kötü bir şey, biliyorum. Açıkçası, izniniz olmadan yüzüğünüzü almayı hiç düşünmemiştim, ama o elmas beni gerçekten cezbetti. Onu görmezden gelmeye çalıştım, ama yapamadım! Çok parlak ve 'çok para' diye bağıırıyordu. Bir kız ne yapmalı?"

Cevap olarak sadece sessizlik geldiğinde, tekrar boğazını temizledi. "Bak, cebine uzanıp yüzüğünü çalmadım. Yere düştü, saldırganların yüzüğü olduğunu sandım." Bir ara verdi ve o derin kehribar rengi gözlere anlamlı bir şekilde baktı. "Ama dur, bunu gerçekten görmezden gelemem. O gece gözlerinin okyanuslar gibi mavi olduğundan neredeyse emindim."

Yabani g ller, bal ve olgun narenciye karışımı. Onun uyarılmasının kokusu budur.

Havada o kadar yüksek ki, pantolonunun içindeki penisi tamamen sertleşmişti. "Şimdi ne renkler?" diye sordu, bildiği halde.

"Altın rengi. Kehribar rengi. Sonbaharda düşen yapraklar gibi." Uzun süre gözlerini kırpmadan o gözlere bakarak, gözleri cam gibi parlayarak fısıldadı.

Ya da bir kurt gibi. "Yüzüğüm nerede, kadın?"

Sanki o, onun bir an için unuttuğu şeyi hatırlatmış gibi, yanakları kızardı. "Bak, onu  almak istememiştim. Eğer görmezden gelirsen. Sen zengin bir adamsın. Ya da, beni bu seferlik bırakırsan, ben..."

"Ne yapacaksın?" İnlemesi kulağına ulaştı. Üst vücudu onu duvara daha da bastırdı. Aniden, vücudunda onun kokusuna daha fazla ihtiyaç duydu. Derin bir nefes aldı.

Kızın boynunu kokluyordu! "Bir daha kesinlikle  almayacağım, sizi temin ederim." Kız ciyakladı.

Onu yemek mi istiyor? Yemeğiyle oynuyor gibi görünüyor. Omurgasından bir titreme geçti.

Yine de, ağrıyan göğüslerini onun göğüsüne s rtmekten kendini alamadı, giderek artan bu açlıktan herhangi bir rahatlama arayışındaydı.

"Kes şunu." Dişlerini sıkarak emri homurdandı. Ona bakarak masumca gözlerini kırptı, "Neyi keseyim?"

Bir duraklama. Daha sert bir kaş  atma. "Korkudan daha güzel kokan şey nedir biliyor musun?" Ne demek istediğini hiç anlamadı, ama "Ne...?" diye ciyaklamayı başardı.

"Şehvet. Arzu." Bu kelimeleri sanki tadı kötüymüş gibi tükürdü. "Islaklığının kokusu beni delirtiyor. Benim sikime olan açlığını neredeyse tadabiliyorum, kadın, ve bu beni çılgına çeviriyor."

İsmena birkaç saniye boyunca şaşkınlıktan konuşamadı. Bunu nereden biliyordu? Liverpool'un Barcelona için bu kadar çok ağladığını nereden biliyordu?

Yanakları yakut kadar kırmızıya döndü. Eh, yakalanmıştı. Ya büyük oynayacaktı ya da eve gidecekti.

"Peki, bu konuda ne yapacaksın?" Kavisli kadınlığını onun bacağına bastırdı — kahretsin, adam gerçekten çok uzun. Yoksa kısa olan o mu? —ve kızgın bir kedi gibi yavaşça ona sürtündü. Temasla birlikte zevk vücudunu sarstı, boğazından bir inilti kaçtı.

"Tanrım, kadın...!" Ama sonra, onu kaldırıp ağlayan amını kalın sertliğine bastırınca ikisini de şok etti, kadın otomatik olarak bacaklarını beline dolayarak onu kendine tuttu.

Güçlü eller onun ellerini kavradı, başının üstüne kaldırdı ve vahşi bir homurtuyla orada tutsak etti, başını tamamen eğdi ve ağzını onun ağzına çarptı.

Birkaç saniye boyunca Ismena, adamın kollarında şoktan donakaldı. Bu adamın ondan nefret ettiğinden neredeyse emindi, öyleyse burada ne oluyordu?

Ama sonra, adam onun alt dudaklarını emdi ve o da kendini kaybetti. Bir iniltiyle, adamın isteğine teslim oldu. Adam başını eğdi, dudaklarını onun dudaklarına eğdi, dili onun hazır ağzına girdi.

Uyuşturucu, uyarıcı, dokunuş yıldırım ve ısı gibiydi, çelişkili hislerin bataklığı, duyguların bir dalgası gibi vücudunu süpürüyor, gücüyle onu ezip geçiyordu. Ismena içinde boğuluyormuş gibi hissediyordu.

Parmakları kıvrıldı, elleri onun tutuşuna karşı gerildi. Onun dilinin zorlayıcı itişine karşı inlerken tırnakları avuç içlerine batıyordu. Tanrım, onun tadı.

Koyu bal, tatlı ve baştan çıkarıcı, onu yok edecek bir şehvetin içine çekse de, tutku vaadiyle onu cezbedti. Dili onun dilinin üzerinde kayarken, bağımlılık yapan tadı karşısında zevkle inledi.

Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Kendini onunla doldurmalı, onun ilgi çekici lezzetinin tam ve baş döndürücü vaadini keşfetmeliydi.

O zaman onun dili daha talepkar bir şekilde onun diline bastırdı. Etraflarında bir hırıltı kaldı, tamamen köpek gibi, erkeksi, bir talep

Wolfarlane, dilinin okşamasına, dürtmesine, tatmasına izin verdi, ama o hala daha fazlasını istiyordu.

Bu yüzden daha fazlasını aldı. Acımasız ama sarhoş edici bir hareketle dilini defalarca ağzının derinliklerine soktu. Onu sikmenin nasıl bir şey olacağını ona gösterdi. Bu onu hem heyecanlandırdı hem de korkuttu.

Nefes almak için ağzını ondan ayırdı, "Bırak," diye nefes nefese, ellerini esneterek. Onu her yerinden dokunmak istiyordu. Giysilerini yırtmak ve bacaklarını açarak onu derinlerine almak istiyordu.

Adamın elleri onun ellerini daha da sıkı kavradı, acıtacak kadar değil, ama onu sıkıca tutacak kadar. "Hayır."

O sınırdaki duruyordu. Eğer ona öyle dokunursa, sonuçlarını umursamadan onu bu banyo zemininde alacaktı.

Sadece bu düşünce bile onu hareketsiz hale getirdi. Ne

hale ediyordu? "Hayır." Bu sefer daha sert bir şekilde inledi.

Titrek bacaklarını indirdi, ama parmak uçlarında yükselerek ona uzandı. Uyluklarına daha da yaklaştı, şişen klitorisine baskı uygulayan eline inleyerek, daha fazlasını, şu anda ona verdiği şeyden çok daha fazlasını istedi. "Daha fazla... Bana daha fazlasını ver..."

Kurt onayıyla kükredi. "Hayır." Onu yere indirdi ve geri çekildi, "Sen, dişi, büyük bir cazibesin." O çok güzeldi, o büyük kahverengi gözleri bir erkeği sirenin sesi gibi kolayca kendine çekebilirdi.

Ismena'nın vücudu onun için çok fazla yanıyordu. Onunla ilgili sorun ne olursa olsun, ona bu kadar yakın olunca daha da kötüleşiyordu. "Eğer biz sadece..."

Ona farkına vardığında bir dağ aslanı gibi hırladı. "Yüzüğüm," Bu bir hırıltıydı, "Yüzüğüm nerede?"

Vücuduna bir damla soğuk su dökülmüş gibi, soru buydu. Birkaç saniye önce orada yanan ateşin aksine, omurgasından bir ürperti geçti. "Ha?"

"Onda olduğunu biliyorum, ama burada kokusunu alamıyorum." Sesi derin bir gürültüydü, tehlike ve güçle doluydu. "Nerede. Yüzüğüm. Nerede?"

"Şey, en azından oturup bunu iki olgun yetişkin gibi tartışabilir miyiz?"
Boğazını sıkıca yuttu.

Yeşil parıltılı kehribar rengi gözler ona dik dik baktı. Yeşil mi? Bir insanın gözleri yeşil olabilir mi?

"Tamam, tamam, sana gerçeği söyleyeceğim, ama çok dramatik bir şey yapmayacağına söz vermelisin... cinayet gibi." Gözleri umutla parladı.

"Fee-maleee." Tek bir kelime, sanki gök gürültüsü gibi, içini dökmesine neden oldu.

"Tamam, tamam, tamam," derin bir nefes aldı. İşte başlıyor, "Ben onu rehin verdim. Yüzüğü rehin verdim."

BÖLÜM 13. ALFA KRALININ ÖZEL ELMAS YÜZÜĞÜ.

Sessizlik ağırdı. Yoğundu. Gergin bir şekilde bir adım geri attı.

"Az önce ne dedin?" Soru sakindi, ama gözlerinin yeşile dönmesi hiç de sakın değildi. Kemiklerine işleyen korku titremesi de hiç sakın değildi.

"G-gözlerin, r-r-renk değiştiriyor..." Ona sert bir bakış attı. Büyük, *yeşil*, sert bir bakış.

Kötülüğü uzaklaştırmak istercesine elini kaldırdı, "Gerçekten çok üzgünüm. İlaçlarımı almak için paraya ihtiyacım vardı!" Kahretsin, sesi yine cırtlak çıkmıştı!

Adam yırtıcı bir adım attı. Kız tekrar geri adım attı ve duvara çarptı. Birkaç dakika önce onu öperek bayılttığı duvar. Dudaklarında hala onun tadı vardı.

Bir adım daha ileri atarak, kadının kişisel alanına girdi ve onu yine duvara sıkıştırdı, ama bu sefer onu öpmek için olmadığını kadının kesin olarak biliyordu. Daha çok onu öldürmek için.

Ismena gözlerini sımsıkı kapattı, "Lütfen, lütfen, lütfen, merhamet et! Yüzüğünü rehin vermek istemedim, ama paraya ihtiyacım vardı! Aptalca davrandığımı biliyorum..."

"Bu gerçekten aptalca bir davranıştı." O tamamen sakın görünüyor ve ses tonu da öyleydi, ama o kehribar yeşili gözlerinde fırtına gibi birikmiş öfkeyi görebiliyordu.

"Mağaza New York'ta, sana gösterebilirim!" Kadın nefes nefese, "Oraya bir uçak bileti alabiliriz, birkaç gün sürebilir ama..."

Adam geri adım attı ve onunla tüm temasını kesti. "Şimdi New York'a gidiyoruz. Gel ve bana göster." Konuşmasını bitirmeden kapıdan çıkmaya başladı ve kadını peşinden gelmesi için bıraktı.

"Bekle! Şimdi mi? Ama uçak bileti almadık, oraya nasıl gideceğiz?"

Adam başını arkaya çevirdi, "Özel jetle gideceğiz. Uçak bileti almamıza gerek yok."

"Ö-Özel jet mi!?" Gözleri dayanılmaz derecede büyüdü. Elbette adamın parası olduğunu biliyordu ama ÖZEL JET mi?

Öyleyse neden küçük bir yüzük yüzünden hayatını çekilmez hale getirmeye çalışıyordu? Şaşırtıcı soruyu yuttu ve isteksizce onu takip etti.

Dudaklarını yaladı, onu tekrar tattı, sanki vücudunda bir uyuşturucu varmış gibi. Kafasını salladı. Seni yüzüğü için paramparça etmekten büyük zevk alacak gibi görünen bir adama aşık olmuştun.

Ve gözlerinde ne var öyle? Ara sıra rengi değişen kontakt lens mi takıyor?

İki Saat Sonra...

'KAPALI'.

Rehin dükkanının kapısındaki cesur tabela, Ismena'nın dilini yutmasına neden oldu. Kapalı mı?

Arkasını döndü ve arkasındaki adama baktı. Adamın yüzü ifadesizdi, sadece onun bakışlarına karşılık verdi.

"B-Burası. Burası o yer." Tereddütle arkasına işaret etti.

"Peki, neden kapıda 'Kapalı' yazıyor?" Kollarını kavuşturdu, geldikleri limuzine yaslandı, geniş omuzları arabanın üzerine dayandı.

Rahat duruşu bile ona tehlikeli geldi. "Hiçbir fikrim yok, bu yüzüğü iki gün önce rehin verdim. M-Belki bir karışıklık olmuştur, ben... etrafa bir sorayım."

Onun tek cevabı, uzun siyah kirpiklerinin bir kez kırılmasıydı, bu yasadışı olmalıydı çünkü hiçbir erkeğin kirpikleri bir kadınınkinden daha güzel olmamalıydı.

Arkasını döndü ve mağazayı bir kez daha gözden geçirdi, sonra gözleri yolun karşısındaki mağazalara kaydı. Bir alışveriş merkezi.

"Bir dakika..." Yolu geçip alışveriş merkezine girdi. Doğruca kasaya gitti ve resepsiyoniste gülümsedi, "Merhaba."

"Size nasıl yardımcı olabiliriz, hanımefendi?" Kadın da gülümsüyordu, ama gözleri arkasına kaydı ve gülümsemesi sönüverdi.

Ismena, dönmeden önce onun varlığını hissetti ve kapıda duran, kaşlarını çatmış halini gördü. Bakışlarını resepsiyoniste çevirdi ve kadının endişelerini yatıştırmak için gülümsemeye devam etti. "O benimle birlikte."

"Oh..." Kadın sesini alçaltarak, "Erkeğiniz çok yakışıklı. Ama o..." Sesi kesildi, gülümsemesinin arkasında korku vardı.

"Kahvaltıda çocuk yiyor ve susadığında kan içiyor gibi mi? Ben de biliyorum." O da kadınla alaycı bir sesle fısıldadı, kadının onun erkek arkadaşı olduğu konusundaki düşüncesini düzeltmeye tenezzül etmedi. Sonra sesini yükseltti, "Yolun karşısındaki rehin dükkanı mı? Ne zaman açılacağını biliyor musunuz?"

"Oh, o dükkan mı? Sanırım bir daha açılmayacak. Kapıda 'Kapalı' yazısını görmedin mi? Bay Haggins dükkanı kapattı, komşularına göre bizim bölgeden taşındı bile. Sanırım..." Kapıdaki adam homurdandığında aniden sözünü kesti.

Bu ses o kadar hayvaniydi ki, iki kadını korkuttu. Ona baktılar.

Wolfarlane tezgaha doğru yürüdü ve yumruğunu tezgaha vurdu.

İki kadın da aynı anda irkildi. "Aman Tanrım!" diye haykırdı Ismena, şaşkınlıkla.

"Nereye gittiğini biliyor musun?" Bağırmadı. Bağırmasına gerek yoktu.

"H-hayır, hayır, hayır, yemin ederim! Hiçbir fikrim yok! A-ama, size eski adresini yazabilirim," kadın kağıt ve kalemi almak için uzandı, elleri titriyordu.

"Onu korkutuyorsun!" Ismena, durduramadan bu sözler boğazından çıktı.

Adam başını çevirdi ve ateşli derin okyanus mavisi gözleriyle Ismena'yı delici bir bakışla süzdü.

Ismena ondan uzaklaştı, "Beni aldırmayın, hiç aldırmayın, onu istediğiniz kadar korkutabilirsiniz, hiç aldırmıyorum! Korkutmak için Halloween kostümü bile giyebilirsiniz, hiç aldırmıyorum. Beni hiç aldırmayın." Yine o ciyaklama başladı.

Tanrım, neredeyse altını ıslatacaktı! Adamın ifadesiz yüzünün arkasında gerçekten öfkeli olduğunu, iliklerine kadar hissetti.

Wolfariane tekrar kadına odaklandı. Elini uzattı ve kadının karaladığı kağıdı aldı. Gözleri adresi taradı, hafızasına kazıdı ve kağıtları bıraktı. "Teşekkürler, kadın."

"R-Rica ederim."

Kapıya yöneldi ve dışarı çıkmaya başladı. Ismena zavallı kadına özür diler bir bakış attı, sonra dönüp Büyük Kötü Wolfe'u takip etti.

Ya bu alışveriş merkezinden çıkıp ondan çok çok uzaklara kaçarsam, beni yakalayamayacağı bir yere...

Ama beni yakalayacak, diye pişmanlıkla kendi kendine mırıldandı. Bu adam onu bulmak konusunda çok... becerikli olduğunu kanıtlamıştı. İsteksizce limuzine bindi.

Kahretsin, onun öfkeli varlığı yüzünden limuzinde ilk yolculuğunun tadını bile çıkaramıyordu.

Güneş batmış, gece gökyüzü parıldayan yıldızlar ve onu domine eden sarı yarım ay ile ısılt ısılt parlıyordu.

Yine apartmanın önündeki açıklığa vardıklarında, Ismena kemiklerine kadar yorgun düşmüştü. Zor bir gün olmuştu ve öğleden sonra ilaçlarını da almamıştı.

Ama tüm bunlar, şu anda karşı karşıya olduğumuz sorunla karşılaştırıldığında hiç de önemli değil.
Kendini içine soktuğu bela.

Rehin dükkanı sahibi Bay Haggins, gerçekten dükkanını kapatıp kasabadan ayrılmıştı.

Kimse nereye taşındığını bilmiyor. Kimse onun varış noktasını bilmiyor. Kimse ona nasıl ulaşacağını bilmiyor. Telefon numarası, akraba, adres. Hiçbir şey.

Limuzinden inerken onun arkasında olduğunu hissedebiliyordu. Soruşturmalardan beri tek kelime etmemişti. Sessizliği, ifadesiz yüzü ve göz renginin değişmesinden daha çok onu korkutuyordu. Somurtarak dairesine yürüdü, kapıyı açtı ve içeri girdi. O da onu takip etti.

Ismena korkudan altını ıslatmaktan bıkmıştı. Cesurca dönüp ona baktı, "Ee, şimdi ne olacak? Kemiklerimi kıracak, beni pişirip akşam yemeğinde yiyecek misin?"

"Gerçekten çok istiyorum." diye cevapladı adam basitçe.

She-eeee... ağzını kapattı. Tamam, onun bunu itiraf etmesini beklemiyordu.

.

911'i aramalı mıydı?

Bu bir seçenek değildi. Hırsızlıktan hapse girecekti. "Bak, yüzüğünü rehin verdiğim için gerçekten çok üzgünüm, ama sana karşı dürüst olacağım, başka ne yapacağımı bilmiyorum. Lütfen beni affet ve gitmeme izin ver, lütfen?"

Wolfarine seçeneklerini değerlendiriyordu. Bir sonraki adımını düşünüyordu. Rehinci onun yüzüğünü çaldığını fark ettiğinden beri bunu yapıyordu.

Bunun nedeni yüzüğün parasal değeri olabilir miydi? Yoksa yüzüğün gerçekte ne olduğunu biliyor olabilir miydi?

İkincisi onun için sorun teşkil ediyordu. Halkı için. Bu kadın onun hayatını, halkının hayatını tehlikeye atmış olabilirdi. Bu, her şeyden çok, onu bütün gün öfkelenmişti.

"Yine o hırlama sesini çıkarıyorsun." Terli avucunu elbisesine sildi.

Rahatsız bir şekilde yer değiştirdi. Kadının cesaretini takdir edecekti. Onu korkutsa da, bütün gün onun öfkesine gururla karşı koymuştu. Sert bir kadındı, eşi.

Hayır. O onun hiçbir şeyi değildi. Onun eşi yoktu.

"Evet! Şimdi başka bir şey daha hatırladım!" Aniden nefesini tutarak yatak odasına doğru aceleyle döndü.

Wolfarlane kollarını kavuşturdu ve onu orada bekledi. Kadın ondan saklanmayı düşünmemeliydi, çünkü bu boşuna bir girişim olacaktı.

Birkaç saniye sonra, kadın çığlık attı.

Yüksek ve keskin çığlık, kurtunu heyecanlandırdı ve onu, birkaç saniye önce kadının geçtiği kapıya doğru koşturdu. Yatak odasına girdiğinde, kadının korkuyla baktığı şeyi gördü...

Parlayan bir inci. Tanıdık küçük taşlaşmadan mavi bir ışık parlıyordu ve bulunduğu çekmecenin çevresini aydınlatıyordu.

Geniş kahverengi gözler onunla buluştu, "Neden parlıyor? Ben... Ben sadece yüzüğü rehin vermeden önce elimden düştüğünü hatırladım. Üç inci vardı, ve bu düştü, ben de yüzüğü rehin vermeden önce onu aldım..."

Wolfarlane onun yanından geçip incisini aldı.

"Daha önce parlamıyordu. N-Neden parlıyor?"

"Çünkü sahibi benim." diye basitçe cevapladı. Ya öyle, ya da yüzük yanlış ellere geçmişti. İkincisi kötüydü. Çok kötüydü.

Değerli yüzüğünün çalındığını öğrendiğinden beri ilk kez, inciye elinde tutmak onu biraz sakinleştirdi. Bütün gün içinde dolaşıp öfkelenerek

, dağ aslanı dişlerini göstermeyi bıraktı ve zihninin en derinlerine çekildi.

Büyük Kötü Kurt, küçük inciye sanki içinden bir solucan çıkmış gibi dikkatle izliyordu. Tüm konsantrasyonu, kaşlarını derin bir şekilde çatmıştı.

Kadın, onun dikkatini çekmek için boğazını temizledi. "En azından bir inci ayırdım. Şu anda gerçekten ilahi olup affedip unutulabilir misin?"

İnciyi cebine koydu. Aniden bir karar vermiş gibi, mavi, ifadesiz gözleri onunla buluştu. "Benimle evime geleceksin." dedi. Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

"N-Ne?" Kesinlikle onu doğru duymamıştı.

Adam gözünü bile kırpmadı. "Seni benimle Naturiah'a götürüyorum. Bu gecedan itibaren, yüzüğüm bulunup bana geri verilene kadar benim gözetiminde olacaksın."

BÖLÜM 14. O DELİRMİŞ. DEĞİL Mİ?

Ne bekliyorduyorsa, bu değildi. Onu evine mi götürüyor? Hayır. İmkânı yok.

Bir adım geri attı, "Şey... beni evine mi götürmek istiyorsun? Bak, gerçekten çok kötü bir şey yaptığımı biliyorum ve aramızda bir çekim olduğunu da biliyorum, ama yüzüğün bulunana kadar seninle eve gitmek gerçekten çok aşırı bir şey. Bu, beni esir almakla aynı şey!"

Kaşlarını, sanki bunu şimdi fark ettiği için "aptal" olduğunu ima edercesine kaldırdı. Ve hiçbir şey söylemedi.

"Beni gerçekten ESİR ALACAK MISIN?" diye bağırdı ve ondan bir adım daha geri çekildi. "Hayır, hayır, hayır, olmaz, hapishanede şansımı deneyeceğim, çok teşekkür ederim."

"Gerçekten mi?" En yakın duvara doğru yürüdü, yaslandı ve kollarını, onun aldatıcı bulduğu o rahat pozda kavuşturdu. "Seçeneklerini bir düşünelim, bayan. Beş yüz bin dolar değerinde 5 karatlık bir elmas yüzük çaldın ve..."

"O kadar mı değerli?!" diye bağırdı, gözleri o kadar genişlemişti ki neredeyse saç çizgisine değecekti. Yaralı kalbi üç kez takla attı. "Ne? Onu sadece elli bin dolara rehin verdim!"

"—ve onu sadece çalmadın, dükkanını kapatıp ortadan kaybolan bir hırsıza rehin verdin." O, sanki hiç sözünü kesmemiş gibi devam etti

"Bu ÷lkede, bu değerde bir Şeyi almak için beş ila on yıl hapis cezası alabilirsin."

Korku omurgasından aşağıya doğru yayıldı, "O kadar zamanım yok. Hapiste ölmek istemiyorum."

"Benimle eve gitmek ya da hapishane. Seçeneklerini dikkatlice seç, kadın." Sakin bir Şekilde söyledi.

Kafasında birçok düşünce dönüp duruyordu. Onunla eve mi? Ev nerede? Ona ne yapacak? Onu bir kafese kapatıp üç günde bir mi besleyecek?

Belki de hapishaneyi göze almalısın, Ismena, diye düşündü dehşetle. Hareketlerinin kısıtlanmasından nefret ediyordu, ama hapishane düşüncesinden daha çok nefret ediyordu.

Ama yine de. "Ya sen bir seri katilse?" diye Şüpheyle sordu.

İlk kez dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. Küçük bir gülümsemeydi ve eğlenceli bir gülümsemeden çok tehlikeli bir gülümsemeye benziyordu, ama yine de Ismena, onun yüzündeki bu küçük değişiklikle meme uçlarının sertleŐtięini fark etti.

Kahretsin, bu adam çok yakışıklı. Modern zamanlarda yaşıyoruz, ama o bir kralın zarafeti ve sofistike tavırlarına sahip.

"Seni öldürmek gibi bir niyetim olsaydı, çoktan ölmüş olurdun." dedi açıkça.

Ismena titredi. Ona inanıyordu. "Bak, ben ölüyorum. Sekiz haftadan az ömrüm kaldı." Tekrar denedi.

"Biliyorum."

"Biliyorsun mu?" Bu onu Şaşırttı. Ona bundan bahsettiğini hatırlamıyordu.

"Sarhoş ve kendinden geçmişken bana söyledin." Gerçeğe hazır olmadığını bildiği için yalan söyledi. "O, senin hayatını kurtardıktan ve sen benim yüzüğümü aldıktan sonraydı. O geceyi hatırlıyorsun, değil mi?"

Suçlulukla kızardı ve bakışlarını kaçırđı. "İlaçlarımı almak için paraya ihtiyacım vardı."

Bunu anlayabilirdi, ama bu, değerli yüzüğünün NoOneKnows'un elinde olduğu gerçeğini değiştirmezdi. Dağ aslanı öfkeyle etrafta dolaşıyordu.

"Yine o hırlama sesini çıkarıyorsun." Kulağına ne kadar mantıksız gelse de, onu yemek istiyor gibi geliyordu, ama bu hissi ortadan kaldırmıyordu. Gözlerindeki korku hissedilebilirdi.

Hırıldadığının farkında değildi, Wolfarlane kendini kontrol altına almak için gözlerini kapattı. Saatler önce onun ön çantasına adım attığından beri ona olan açlığı onu kemiriyordu, o zamandan beri kendisiyle ve kurtuyla savaşıyordu.

Kontrol etmek her şey, özellikle bu kadının önünde, her zamankinden daha zor oluyordu.

Yüzük gerçekten düşündüğü yerdeyse, bu kadın sağlığının onu sokabileceği tehlikeden çok daha büyük bir tehlike altında.

Değişmeyenlere ne olacağı umurunda olmasa da, "eşinin" ölümünün nedenine karışmak istemiyordu. Zaten ölümün eşiğindeyken.

Sonuçta, Naturiah'ta ondan uzak durabilirdi. Dünya büyük bir yerdi.

Yani, onu Naturiah'ta tutacak, yüzüğü bulunana kadar koruyacak, sonra da serbest bırakacak. Hepsi bu.

"Öyleyse, bir şeyi netleştirelim. Yüzüğünü bulana kadar beni esir tutacak mısın?"

"Evet." Eğer kız öyle anlıyorsa, açıklığa kavuşturmak için fazla umursamıyor. "Bu ne kadar sürecek?"

"İki haftadan fazla sürmez." Yüzüğü yanlış ellere geçmedikçe. "Ya bulamazsan?"

Oyulmuş yüzü obsidiyen çelik gibi soğuklaştı. "Bulacağım." Basitçe söyledi.

Bu, Ismena'yı zaten olduğu halinden daha da korkuttu. Adam, yüzüğünü asla bulamayacağını düşünmüyor bile. Onun için bu, bir seçenek bile değil. Peki,

yüzüğünü asla bulamazsa ona ne olacak?

"Bak, ölmeden önce yapmam gereken bir yapılacaklar listesi hazırladım." Mutsuz bir şekilde başını salladı, "Dokuz maddeden sadece üçünü tamamladım. Artık kendimi tutamıyorum! Beni evinde tutmak istemenin sebebi seks ise, bunu ayarlayabiliriz. Senden hoşlanıyorum. Benimle seks yapmadan önce beni evinde tutmana gerek yok."

Korku ve çaresizlikle dolu o şehvetli sese vücudunun verdiği tepkiye kızarak somurtarak baktı. "Seninle seks yapmaya niyetim yok, kadın. Asla."

Kadın hem rahatlamış hem de aşağılanmış hissetti. "Kendinden çok emin konuşuyorsun. Öğleden sonra dudaklarımı şeker gibi çiğneyen bir adam hatırlıyorum."

Onun boş yüzü, kadının iğneleyici sözlerine hiçbir tepki vermedi. "O bir hataydı ve bir daha olmayacak. Bir listeden bahsetmiştin," Konuyu değiştirdi, "Naturiah'ta listenin geri kalanını söylebilirsin. Ayrıca listenin onuncu sırasına 'Yepyeni Bir Dünyada Yaşamak'ı da ekleyebilirsin."

"Naturiah mı? Bu senin evinin adı mı?" O, bu ismi iki kez söylemişti ve bu, onun merakını uyandırmıştı.

Onu Naturiah'a götürecekse, istemediği ama yapmak zorunda olduğu zor kısım buydu. "Bu, senin için muhtemelen daha önce var olmayan bir dünya, ama birçok insan bunu biliyor. Bunu kendilerine saklamaya ve halktan uzak tutmaya karar verdiler. Ben insan değilim, kadın."

"Yani sen bir uzaylısın." Onu taklit ederek gülümsedi.

Adam gülümsemedi. "Bana iyice bak, Ismena. Ne görüyorsun?"

Adını söyleme şekli karanlık ve erotik geliyordu, titredi. Adını ilk kez söylüyordu. "Garip ama çok pahalı bir kıyafet giymiş, duvara yaslanmış ve Naturiah adlı uzaylı evinde beni esir tutma planlarını bana rahatça anlatan bir spor salonu eğitmeni görüyorum."

Spor salonu eğitmeni mi? Bu da neydi? Wolfarlane'nin kaşları karışıklıkla çatıldı.

Değişkenler, dünyanın değişimlerine ayak uydurmak için ellerinden geleni yaparlar, ama sonuçta onlar doğa severlerdir; toprak, orman, ağaçlar... vahşi doğa. Yaşam tarzları basittir ve daha çok eski yaşam tarzlarına benzer... karanlık çağlardaki gibi.

Ancak, spor salonu eğitmeni ne demek olduğunu tam olarak anlamamış olabilir, ama başka bir şeyi biliyordu: "Giysim monarşiyi temsil ediyor. Bu garip değil." O da hakarete uğramış gibi konuşuyordu.

"Monarşi mi?" Kadın başını eğerek, saldırı modunda dişlerini gösteren, ağzı açık dev bir kurt yüzüyle tasarlanmış, kürk astarlı siyah pelerinini tekrar inceledi. Pelerin, boynundan ayaklarına kadar tüm güçlü vücudunu kaplıyordu. "Şey, kabul ediyorum, gerçekten... zarif görünüyor," diye sonuçlandırdı.

"Ben uzaylı değilim, kadın. Bu dünyada yaşıyorum, ama biz vahşi doğada yaşıyoruz. İnsanların gözlerinden çok uzakta. Ben bir changeling'im." O zaman aldatıcı sakın sesiyle, mavi gözleriyle onun gözlerine bakarak açıkladı.

Değişim. "Oh, bu kelimeyi biliyorum, Sandra'nın kurgu kitaplarında bir iki kez gördüğümü hatırlıyorum. Peki, neye dönüşüyorsun, ha? Bir ejderhaya mı?" Gülmekten kendini alamadı, "Bu arada, gerçekten de öyle görünüyorsun."

O, ona kızgın bir bakış attı. "Beni ciddiye almıyorsun. Ben şaka yapmıyorum, kadın. Benim zamanımı şaka yapmakla geçiren biri gibi mi görünüyorum?"

"Hayır, öyle görünmüyorsun. Bu yüzden bunu yapman oldukça komik." Gözleri yaşlarla dolana kadar gülmeye devam etti. "Changeling mi? Cidden mi?"

Bir kahkaha daha attı. "Beni CHANGELING evine kaçırıcaksan, bu tür bir 'hikayeye' gerçekten ihtiyacın yok, zaten bana bir seçenek sunmuyorsun. Pua-ha-ha-ha-ha..." Güldü, güldü ve güldü.

O da ona izin verdi. Dayandığı duvarın yanındaki pencereden gelen gece havası giysilerini okşadı ve vücuduna sıcaklık yayıldı. Yoksa kadının kahkahası mıydı?

Ses hem melek gibi hem de şeytaniydi, bu kadar rahatsız edici olmasaydı, belki de bu sesle teselli bulmaya çalışırdı. Kadın ona gülüyordu.

"Degar?" Düşük ve sabit bir sesle seslendi.

Leopar Alfa, Alfa Kral'ın kadınla işini bitirmesini sabırla beklediği arabanın sürücü koltuğundan yüzünü buruşturdu.

Wolfarlane'nin, onu sohbete davet etmediği sürece, hiçbir nedenle dinlenilmek istemeyeceğini bildiği için, çevresindeki sesleri duymamaya çalışıyordu. Ancak, Alfa Kral'ın kadına insan olmadığını ikna etmeye çalıştığını ve kadının kahkahalarını duymaktan kendini alamadı.

Wolfarlane nadiren şaka yapan veya çok konuşan bir adamdı, bu yüzden Degar bu aramayı bekliyordu. Yine de, arama geldiğinde yüzünü buruşturmaktan kendini alamadı. "Evet, Alfa Kral?" Neyse ki cevap verdiğinde sesi sakindi.

"Bana katıl." Tek söylediği buydu.

Tereddüt etti. Kızın kalbi zayıftı, bunun için hazır olduğundan emin değildi. "Emin misin?"

"Tek yol bu. Yüzük yanlış ellere geçerse, burada çok uzun süre kalmış oluruz. Gitmeliyiz ve kadın benimle gelecek."

Degar, onu eşinin olduğu için yanında götürdüğünü düşünerek kendini kandırmayacaktı... Wolfarlane'nin kim olduğunu ve değişmeyenlere karşı hislerini çok iyi biliyordu. "Hemen geliyorum, Alfa Kral."

Ismena ise kendini toparlamayı başardı. Çok gülmekten gözlerinden akan yaşları silerken, adamın neden kendi kendine konuştuğunu merak etti. Ve Degar'ı çağırdı.

Onun tanıdığı tek Degar, onu eve götürmek için dışarıda bekleyen yakışıklı, kaslı, sarışın şoförüydü. Belki de adam da hayal görüyordu.

"Hiçbir şekilde sizi kırmak istemem, gerçekten. Ama artık bir akıl hastanesine yatmanın zamanı gelmedi mi?" Gözlerinde eğlence parıldayarak konuşmaya başladı, "Yani, belli ki zengin bir adamsınız, eminim çok para ödeyen büyük bir şirkette çalışıyorsunuzdur. Öyleyse neden..."

Yatak odasının kapısının açılma sesi, ağzından çıkacak diğer kelimeleri kesti. Ona doğru döndü ve şoförünün yatak odasına girmesini görünce şaşkına döndü.

Wolfarlane kadar uzun boyluydu, Ismena kendini cüce gibi hissetti. Ve o da... güçlü görünüyordu.

Odaya üç adım daha ilerledi, durdu, ona döndü ve selam vermek için başını hafifçe eğdi. Sonra Wolfarlane'ye döndü ve eğilerek, "Alfa Kral?" dedi.

Alfa Kral mı? Ciddi misin? Ismena yine gülmemek için elinden geleni yaptı. "Ona diğer yarını göster." Sakin bir ses tonuyla emretti.

Degar hala tereddüt ediyordu. Kadın hazır değildi. Ama Alfa Kral haklıydı, fazla zamanları yoktu. Bu yüzden başını bir kez salladı.

Sonra Wolfarlane'den uzaklaşıp, sırttan Ismena'ya döndü. Gözleri onun gözlerine kilitlendi, hiçbir uyarı ya da başka bir şey olmadan, sadece gözlerini kapattı... ve dönüştü.

Bir dakika önce Degar, kadınla kapı arasında duruyordu, bir dakika sonra ise, iki metrelik devasa krem rengi bir leopar, adamın daha önce kapladığı alanın üç katı büyüklüğünde bir alanı kaplıyordu ve mavi gözleri onu keskin bir şekilde izliyordu.

BÖLÜM 15. ...YENİDEN CANLANMA ÖPÜCÜĞÜ OLMASI GEREKİYORDU.

Ismena'nın kafası sinyal gönderip almayı bıraktı. Aslında, bir adamın gözlerinin önünde kocaman bir leopara dönüşmesini izlerken kafası boşaldı.

NEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEE
EEE

Sonra ne oldu, hiç bilmiyordu. Tek bildiği, yatak odasının duvarlarının üzerine doğru kapandığındı. Neden zemin aniden yüzüne doğru yükseliyordu?

Vücudunun yere çarptığını zar zor fark etti.

Wolfariane ise kadının gözlerinin çok genişlediğini gördü, sonra gözleri geriye doğru yuvarlandı ve ağır bir çuval gibi yere düştü, sanki ışık sönmüş gibi.

Leopar formundaki Degar ona döndü ve homurdandı, başını kadının yönüne doğru itti.

"Bayılmasını bekliyordum, Degar. Kim bayılmaz ki? Bir adamın leopara dönüştüğünü gördü." Duvardan uzaklaşmak için hiçbir hareket yapmadı, ama kafası çalışıyordu.

Kadının kalp rahatsızlığı yok mu? Böyle bayılması normal mi?

Leopar tekrar insan formuna dönüştü, Degar endişeyle kadını izliyordu, "Kalp krizi falan olmadığına emin misin, Alfa Kral? Ya şu anda ölürse? Öyle görünüyor."

Wolfarlane, Ismena'ya odaklandı. Gerçekten de, nefes alış ı anormaldi, çok hızlı ve kısa nefesler al ıyordu.

"D ışarıda beni bekle." diye yumuşak bir sesle emretti.

Degar başını eğdi ve yatak odasının kapısından çıktı, ölmek üzere olan kadını Alfa Kral'ın ellerine bıraktı. Endişesi bitmedi çünkü kadının onun eşi olduğunu ve Wolfarlane'nin çok hor gördüğü bir tür olan değişken olmayan bir varlık olduğunu biliyordu.

Onu eski yöntemlerle kurtarmaya çalışacak mı, yoksa göğüs zırhındaki meme uçları kadar işe yaramayan ilaçlara başvuracak mı? Bu onu çok endişelendiriyordu.

Yatak odasında, Wolfarlane bir kurt gibi akıcı ve bir puma gibi yırtıcı bir tembellikle duvardan ayrıldı, karizmatik bir asaletle ona doğru yürüdü ve önünde durdu. Kollarını kavuşturdu, kaşlarını çatarak ona baktı.

Sonra eğilip onu kollarının arasına aldı. Yatağa doğru ilerleyerek onu nazikçe yatağın üzerine yatırdı. Onunla ne yapmalıydı?

Nedenini anlayamadığı bir nedenden dolayı, onun yüz hatlarını büyüleyici bir şekilde izledi. Siyah uzun kirpiklerinin gözlerini kapattığı hali, soluk beyaz teninin yumuşaklığı, göğüslerinin inip kalkışı, vücudunun seksiliğini vurgulayan o enfes kıvrımlar.

Benim. O benim. Onu işaretle! Onu benim yap...!

Etrafını saran ani karanlık sarılık, kurdun yüzeye ne kadar yakın olduğunu, bu kadını ele geçirme, onunla çiftleşme ve onu sonsuza kadar kendisine ait olduğunu damgalayacak şekilde işaretleme arzusunu bastıran ani açlığı ona gösterdi.

Kahretsin. Gözlerini sıkıca kapattı ve doğaüstü açlığını dizginlemek için mücadele ederken, aynı zamanda diğer yarısını da kontrol etmeye çalıştı.

Bu kadının hayatını kurtaracaksa, kendini tamamen kontrol altında tutmalıydı, yoksa bu süreçte onunla çiftleşecekti.

Birkaç dakika sonra, kontrolünü bir nebze olsun geri kazanmış olarak, gözlerini açtığında kadının pembe ve sarı renklerle boyanmış yatak odasının normal ışığını gördü.

Sonra, kendini kadının üzerine eğdi, daha iyi erişebilmek için eliyle kadının başını eğdi ve onu canlandırmak için dudaklarını öptü.

Basit olması için önceden planladığı bir öpücüktü, ama dudakları kadının dudaklarına değdiği anda, ateşi dudaklarından göğsüne, oradan da kasıklarına kadar yayıldı.

Dili onun dudaklarının ötesine daldı, onun diliyle dolaştı ve onun tadı duyularını sararken inledi. Gözlerini açık tutmak bir mücadeleyleydi, ağzının her köşesini öperken, dili onun sevimli küçük dilini yalayıp emdi, ta ki boğazından bir inilti çıkıncaya kadar.

Vücudu yanıyor. Ismena'nın bilincine geri döndüğünde ilk düşündüğü şey buydu.

Sanki vücuduna yayılan sıcak kömürlerin altında gibi, meme uçlarını sertleşene kadar okşuyordu, göğüsleri sütyeninin içinde ağırlaşp şişene kadar. Ateş vajinasına kadar indi, vücudunu en mahrem şekilde ıslattı ve onu çok acıttı.

Gözleri açıldı, tüm dünyası üstündeki ağırlığa odaklandı... dudaklarını yutan dudaklara. Kollarını boynuna dolarken boğazından inlemeler koparken, açık dudaklarını onun ısrarcı taleplerine boyun eğerek sundu. Tanrım, bu açlık...!

"Daha fazla..." diye inledi, bacaklarını genişleterek onun alt vücudunun yastıkları, en çok kavisli olduğu uyluklarının tepesine ağır bir şekilde yerleşsin diye. Zevk başını sardı, gözleri geriye yuvarlandı, "Evet..."

"Evet..." O da aç bir homurtuyla karşılık verdi, giyinik sertliğini onun kaygan kısmına doğru döndürdü. Onun uyarılmasının kokusu duyularını doldurdu, vahşi bir afrodizyak gibi kafasını karıştırdı, o da açgözlülükle onun alt dudağını emdi.

Bu ateşli bir öpücüktü, kontrol edilemez bir arzuyla doluydu. Wolfarlane başını yana eğdi, dilini kadının boynuna götürdü, onu ölçülemez bir açlıkla çağıran o hassas damarı yalamak için büyük bir istek duydu.

Üç gece önce o otel odasında aklını kaçıırken yaladığı aynı hassas damar. Daha sonra pişman olduğu aynı yalamalar, çünkü damarına biraz özünü damlatmış ve ona kokusunu vermişti.

Onu eş olarak almak istemediği için ona vermemesi gereken özü.

Ama onu bu yatakta tutarken, dilini boynunun O kısmından uzak tutmak zordu. İmkânsızdı. Kahretsin, o damarı yalamadan duramazdı.

Bu yüzden, sert penisini onun kadınlığının merkezine sokmak için kalçalarını tekrar döndürdüğünde, boynunun o kısmını ağzına aldı ve emdi. Sertçe.

"Aman Tanrım...!" Ismena'nın vücudu, onu saran zevkin yoğunluğuyla yataktan neredeyse kalkacaktı, boğazından boğuk bir çığlık çıktı. Vücudu onun altında titriyordu, duyuları onun hissiyle uyuşturulmuştu.

"Daha fazla... Tekrar yap... Lütfen..." Nefes nefese, başını yana eğerek, daha önce varlığından haberdar olmadığı o erojen bölgeye daha iyi erişebilmesi için ona yol açtı.

"Tanrım!" Wolfarlane kendinden koparak ayağa kalktı, ondan uzaklaşarak açlığını dizginlemek için içsel bir savaşa girdi. Zordu. Çok zordu.

Onu al!

O ince elbiseyi kaldır, külotunu yırt ve kendini onun içine göm!

Onu işaretle!

Onun özünü em, boynundaki o hassas damar senin ağzın için yaratılmış!

Onun ıslak amının derinliklerine dalarken sertçe em ve onu senin sperminle doldur!

Onun özünü ısır ve onu sonsuza kadar senin yap!

Elleri yumruk haline geldi, pençeleri dışarı çıktı ve avucunun içine kıvrıldı. Gözleri sıkıca kapandı. Bu sefer daha zordu. Çok daha zordu.

Vücudu alev aldı. Penis zonkluyordu. Bu açlığı hafife almıştı. Çiftleşme ateşiyle gelen İHTİYACI hafife almıştı. Bu dışının kendisi üzerindeki gücünü hafife almıştı.

Ismena yatakta doğruldu ve oturur pozisyona geçti. Vücudu çok yanıyordu ama göğsü hiç bu kadar iyi hissetmemişti.

akşam boyunca ağrıyan göğsündeki o noktayı okşadı, ama birdenbire orada artık ağrı kalmamıştı. Hiç bu kadar iyi hissetmemişti.

Ama ne oldu? Nasıl oldu da yatakta yatıyor? Şoförünün yatak odasına girdiğini hatırladı ve sonra... KOCAMAN BİR KEDİYE DÖNÜŞTÜ!

"Aman Tanrım! Aman Tanrım! İsa'nın kanı! Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman Tanrım!!!" Sanki şeytanlar tarafından kovalanıyormuş gibi yataktan fırladı. Bu hatırlatma, ateşli vücuduna bir kova soğuk su dökülmüş gibi geldi.

Ayağa kalkarak, sırtı duvara değene kadar ondan uzaklaştı, ancak aralarında büyük bir mesafe bırakmayı başardı. "Bunu görmedim, değil mi?"

Sesi tiz ve yüksek çıkıyordu, "Bu benim hayal gücümün bir ürünüydü, değil mi? Bu mümkün olamaz, değil mi? O büyük bir kediye dönüşmedi... değil mi?" Umutla sordu, gözlerini kocaman açarak ona baktı.

"O, leopar olarak adlandırılmayı tercih ediyor. Ve hayır, bu senin hayal gücünün bir ürünü değil," sesi sert, sanki ona kızgınmış gibi. Dönüp ona baktı, "Tabii, seni ikna etmek için gelip sana tekrar göstermesini istemezsen..."

"Hayır, hayır, hayır, hayır, merak etme, şimdi anladım. Tekrar gösterilmesine gerek yok, seni temin ederim!" Kalbi göğsünde güm güm atıyordu, Degar'ın büyük bir kediye, hayır, bir leopara dönüştüğü anı kafasında tekrar tekrar canlanıyordu. "Bu bir rüya mı...!?"

Yine bayılacak gibi hissetmeye başladı...

"Sakın bayılmaya kalkışma, kadın." Ona sert bir bakış attı.

Evet, o ses onu hemen kendine getirmeye yetti. Birkaç dakika önce onu öpüp aklını başından alan ve vücudunu ateşe veren bir adam için, çok sakın, soğukkanlı ve kontrolü elinde tutan birine benziyordu. Hiçbir şey onu rahatsız etmez mi?

"Yani, o bir leopar mı? Şoförün mü?" Yutkundu.

"Onun diğer yarısı bir leopar. Ve o benim şoförüm değil, leopar klanının alfa lideri," diye düzeltti, "Degar güçlü, kuvvetli ve

fatih."

Ismena, Alfa'nın kim olduğunu çok iyi hatırlıyordu. Neden hatırlamasın ki? En yakın arkadaşı lise yıllarından beri bunu ona sürekli tekrarlıyordu.

Tanrım, aklını kaçırmış olmalı, ama bu gerçekten oldu! Hayvanlara dönüşen erkekler mi? Buna inanmak için gerçekten deli mi olmalı?

Ama aynı zamanda birçok şey mantıklı geliyordu. Wolfarlane'nin onu istismarcılarından kurtardığı geceki olağanüstü gücü. Ona defalarca insan erkek olmadığını söylediği zaman. Hiçbir şey yapmadan sadece kaşlarını çatarak yaydığı ham güç ve erkeklik. Öpüşüklerinde dilini boynuna yaptığı şeyleri saymıyorum bile.

Ve gözlerinin renginin sürekli değişmesi de birdenbire mantıklı geldi. Mavi. Yeşil. Kehribar rengi. O ne?

"Peki, eğer o bir leoparsa? Sen nesin?" Boğazı kum kağıdı gibi kurumuş, tekrar yuttu.

Wolfarlane onu dikkatle izledi. "Degar'ı aramak yerine, buna hazır olduğunu düşünseydim sana gösterirdim. Şu anda bu bilgiyi kaldırabilecek durumda değilsin, o yüzden sana söylemeyeceğim. Kaldırabileceğin önemli bilgileri sana anlatacağım."

"Şimdi bizimle birlikte evimize döneceksin. Orası Naturiah denir. Değişkenlerin ya da şekil değiştirenlerin evi. Orada, doğaları gereği herhangi bir şekle girebilen bir sürü arkadaşımızı göreceksin; kedi, kurt, sıçan, leopar, dağ aslanı, geyik, kaplan vb." Bir süre durdu.

Sonra, "Yüzüğüm yanlış ellere geçerse, bu Changeling olmayan dünya artık senin için güvenli olmayacak çünkü onlar senin peşine düşecekler. Seni daha önce hayal bile edemeyeceğin şekillerde işkence edecekler, kötü bir son olacak." dedi kararlı bir şekilde.

Ismena ona inanmamak için çaresizce çabaladı, ama kendini onun korkutucu sözlerine inanırken buldu. Çünkü, bu adam hakkında pek bir şey bilmiyor olsa da, birkaç şeyi biliyordu; o şaka yapmaz ve dalga geçmezdi.

"Yani, tehlikede olduğum için senin esirin olduğumu mu söylüyorsun?"

"Sen benim esirimisin çünkü benim için önemli bir şeyi çaldın ve rehin verdin, ve onu geri alana kadar seni esir tutmayı planlıyorum. Bu konuda başka seçeneğin yok." Kollarını kavuşturarak hızlıca ona bilgi verdi. "Sadece benim gözetimimdeyken senin için faydalı olabilecek şeyleri söyledim."

"Hayır..." Kız şiddetle başını sallıyordu, "Hayır, hayır, ben..."

Aniden başını kaldırdı, burnu genişledi, "Bu koku da ne?"

Sözleri ağzından tam çıkmadan, havada silah sesleri yankılandı. Birkaç tane. Onlara ateş ediliyordu.

Saldırı altındaydılar.

Her şey bir anda karıştı.

BÖLÜM 16. BU ADAM KİM...? BU ADAM KİM...?

Saldırı altındalar.

Kapı açıldı ve Degar başını içeri soktu, "Saldırı altındayız..."

"Biliyorum." Wolfarlane'nin diğer yarısı çoktan uzanmış ve içinde dolaşmaya başlamıştı, harekete geçmeyi bekliyordu. Uzun adımlarla odadan çıkmaya başladı, Ismena'ya bir bakış attı, "Burada arka kapı var mı?"

Korku Ismena'yı fena halde sardı, durmak bilmeyen silah seslerini duyduğundan beri başka hiçbir şeyin farkında değildi. Boşluğa bakarak, vücudu titriyordu.

Cevap alamayınca Wolfarlane döndü, ona doğru yürüdü ve onu sertçe salladı, "Kendine gel, kadın. Şimdi çökmenin sırası değil, duyuyor musun beni?" Çevresindeki gürültülü kargaşanın aksine sakin bir ses tonuyla otoriter bir şekilde sordu.

"Evet, e-eyet..." Ismena kendini kontrol altına almak için elinden geleni yapıyordu, ama bu çok zordu. Kulakları çınılıyordu. Bugün ölecektim.

"Bana bak, Ismena." Elini yanağına koydu, kaldırdı, böylece kahverengi gözleri onun gözlerine bakmaktan başka seçeneği kalmadı.

Güçlü ve tehlikeli bir ifadeye sahip yüzündeki o derin mavi gözlere baktı ve içini derin bir güvenlik duygusu kapladı. Bu adam onu koruyabilirdi. Onu güvende tutabilirdi.

"Beni dinle ve senden istediğim her şeyi yap. Ne görürsen gör, bayılma. Güvende olana kadar dayan, beni duyuyor musun?" diye sordu sakin bir sesle.

Kız başını bir kez salladı.

"Güzel," dedi adam, kadının yanağını bırakarak, "Burada arka kapı var mı?" diye tekrarladı.

"Evet. Solda iki kapı var."

"Güzel." Leopar Alfa'ya döndü, "Degar, ben onunla arkadan geçerken sen önden ateşi engelle. Evin planını bilmedikleri sürece saldırmayacaklardır, bu yüzden bazıları da orada bekliyor olacaktır."

Ismena hemen arkasından takip ederken, o kapıdan tekrar çıkmak üzereydi ki, Degar'ın önünde durdu ve leopar Alfa'ya bir bakış attı, "Dikkatli ol. Mermi gümüştense, bildiğin gibi seni öldürür. Başka seçeneğin kalmadıkça dönüşme."

"Biliyorum. Sen de kendine dikkat et, Alfa Kral."

Wolfarlane başını eğdi, sonra hepsi yatak odasından çıktılar ve her yerde harekete geçtiler.

Degar iki silah çıkardı — biri arka cebinden, diğeri ayakkabısından — ve ön kapıya doğru akıcı hareketlerle ilerlerken ateş etmeye başladı.

Wolfarlane arka kapıya doğru aceleyle yürüdü, Ismena ise onu yakından takip etmek için biraz koştu.

"Evime saldıran bu insanlar kim?" diye sordu.

"Kurt avcıları. Yüzüğüm yanlış ellere geçti, Ismena." Tek cevabı buydu.

Ismena'nın kalbi acı, korku ve suçluluk duygusuyla sıkıştı.

Dışarı çıktıklarında gece esintisi onları okşadı, o kapıya doğru yürümeye devam etti. Ismena, izolasyonu, huzur ve sükuneti nedeniyle dairesini her zaman sevmişti. Yaşlı komşusu Bay Amil dışında, birkaç kilometre boyunca başka ev yoktu. Şimdi ise çok korktuğu için dairesini pek sevmiyordu.

Kapıdan çıkar çıkmaz, yakın mesafeden ateş sesleri duyuldu, bu da Ismena'ya her şeyden çok, kendilerine ateş edildiğini gösterdi.

"Tanrım, bu gece öleceğim! Bize ateş ediyorlar! Tanrım...!!"

Ağlayarak Wolfarlane'nin geniş sırtına daha da sıkıca sarıldı. Gözlerini sıkıca kapattı ve ölümü bekledi.

Ama hiçbir kurşun ona isabet etmedi.

Wolfarlane kurt adamı yüzeye çok yaklaştırdı, o da dönüşmeye başladı, ama sadece yarıya kadar, böylece Ismena'yı zaten korkmuş olduğu kadar daha fazla korkutmayacaktı. Kolları, yüzü ve bacaklarındaki deri beyaz kürkle kaplandı, pençeleri çıktı, gözleri yeşile döndü ve dişleri uzadı.

Hızlı hareketlerle, kendilerine doğru gelen her mermiyi eliyle yakaladı, gözleri bir hedefe odaklandı ve mermiyi hedefin yönüne doğru fırlattı.

Gözlerinin gördüğü her hedefi, onlara nişan aldıkları bu mermilerle öldürürken, havayı çığlıklar ve acı dolu inlemeler doldurdu, ta ki sahil biraz temizlenene kadar. Onlar çok fazlaydı.

Ismena ondan ayrılmamak için neredeyse sırtına çarpacak şekilde çabalayarak, o daha hızlı adımlarla yürümeye devam etti, mermileri yakalayıp geldikleri yere geri attı.

Etraflarındaki kargaşadan duyduğu dehşet onu doldururken, aynı zamanda onları, onu koruyan adama hayranlık duyuyordu. O, *mermileri* — *mermileri*! — elleriyle yakalıyordu!

Bu adam kim? Bu adam ne?

Ağaçların olduğu yöne doğru yürüdükçe, saldırganlar her yeri dolduruyordu. Her yönden geliyorlardı, her yönden ateş ediyorlardı.

Wolfarlane her yönden gelen mermileri yakaladı, hareketleri akıcı, keskin ve hızlıydı.

Ormanın kenarlarına doğru ilerledikçe ve ormanın içinden yürüdükçe, adımları hızlandı ve aynı anda ona bir emir verdi. "Sırtıma tırman. Koşmak üzereyim."

Anında, kendini onun sırtına attı, kollarını geniş omuzlarına ve bacaklarını geniş beline doladı. Kollarının

birbirine ulaşamadı, bacakları da aynı şekilde, çünkü o çok geniş ve kız çok küçüktü, ama elinden geldiğince sıkı tutundu.

Kürkleri... Aniden, hayatında hissettiği en yumuşak şeyle çevriliydi. O kadar yumuşaktı ki, kollarını ona daha sıkı sardı.

O, onu sırtında taşıyarak koşmaya başladı. O kadar hızlıydı ki, hareketleri bulanıklaşmıştı.

Ismena başı dönüyordu, ama yine de dayanmaya çalıştı ve gözlerini sıkıca kapattı.

Alfa Kral tamamen dönüşseydi daha da hızlı olabilirdi, ama arkasında dönüşmeyenler olduğu için yarı dönüşmüş halde kaldı, ancak hızını korudu.

Saatlerce koştu. Saatlerce savaştı. Saatlerce uçan bıçaklardan kaçtı. Bir noktada, bir ağaca tırmandı ve yarattığı dikkat dağıtmanın işe yaramasını bekledi, işe yaradığında da aşağı atladı ve koşmaya devam etti.

Ismena sırtında uykuya daldı.

Ismena'nın uykuya daldığını, kolları gevşeyip sırtından kaymaya başladığında anladı. O anda, Ismena'nın düşmemesi için tamamen hayvan formuna dönüştü.

Kurt formunu aldı, çünkü kurt formunda onu, değişmeyenleri hor gören formundan daha iyi koruyabileceğini biliyordu.

Evlerini, değişmeyenlerin dünyasından ayıran sınırlara vardığında sabahın erken saatleriydi.

Bu sınırlara ulaşmak için yaptığı tüm koşuşturmalar, sapmalar ve uzun yollar sadece kendini ve arkasındaki kadını korumak için değil, aynı zamanda evlerini Kurt Avcılarından korumak içindi. İnsan şekline bürünmüş canavarlar.

Kurt Avcıları yüzyıllardır evlerine ulaşmaya çalışıyorlardı, ama başaramamışlardı... Değişkenler bunu engelliyordu.

Yirmi yıl önce sınırı keşfetmeyi başaran gruplar, haberleri yaymak için evlerine dönmeden, hatta sınırı geçmeden öldürüldüler.

"Alfa Kral." Degar saatler önce sınıra varmıştı ve endişeyle Alfa Kral'ını bekliyordu. Endişesi, iki metreden uzun, beyaz bir kurt adamın, sırtında uyuyan küçük bir dişi ile ağaçların arasından yavaş ve heybetli adımlarla ortaya çıktığını gördüğünde ortadan kalktı.

Alfa Kral, kanlı görünümlü leopar Alfa'ya yaklaşırken, kollarındaki dişi ile erkek formuna dönüştü. "İyi olduğuna sevindim, Degar."

"Teşekkürler, Alfa Kral. Benim kesin tahminim, onların dişi için geldikleri yönünde. Kurşunlar normal, gümüş izi yok. Orada olacağımızı bilmiyorlardı."

"Benim tahminim de öyle, Degar. Ama gönderdikleri avcılar, tek bir dişi için çok fazla. Yüzük yüzünden, en azından birimizin de kız için geleceğini beklediklerini düşünüyorum." Dedi ve söz konusu kıza bakarak ekledi.

Kız hala huzur içinde uyuyordu. Siyah uzun kirpikler uykusunda gözlerini koruyordu, soluk beyaz tenli güzel yüz hatları uykuda gevşemişti, nefesleri düzenliydi.

Degar kısa bir şekilde başını salladı, "Evet, haklısın. Orada olacağımızdan şüphelendiklerinde ateş etmeye başladılar. Aksi takdirde, yüzüğü nasıl ele geçirdiğini sorgulamak için onu kaçıtır ve yüzüğün sahibi hakkında yararlı bilgiler vermesi için ona işkence ederlerdi. O zaman, o da başka bir deney konusu olurdu."

Kurt, eşinin bu deneylerde kullanıldığını düşününce öfkeyle hırladı ve dişlerini gösterdi.

Adam içgüdülerini bastırdı ve Degar'ın yanından geçerek, "Önce eve gitmeliyiz, sonra ne yapacağımıza karar verebiliriz. Kurt Avcılarının benim yüzüğümü aldıkları çok açık." dedi.

"Umarım sınırlarımıza kadar izimizi sürmemişlerdir." Kurt Avcıları, onlar kendi topraklarından çıkıp dünyanın herhangi bir yerine adım attıklarında avlayabilirler, ancak onların topraklarını nasıl bulacaklarını bilmezler, bu da Naturiah'daki halkın güvende olduğu anlamına geldiği için iyi bir şeydir.

"Ben saptırıcı olduğumda mı?" diye sordu sakın bir şekilde yürürken.

Leopar Alfa'nın endişeleri rüzgar gibi kayboldu. Wolfarlane saptırıcı olduğunda bu elbette mümkün değildi. Alfa Kralı sadece savaşta değil, dikkatleri başka yöne çekme ve düşmanları yanıltma konusunda da bir tanrıydı.

"Yaralandın." Degar'ın gözleri, omuz bıçaklarını kaplayan kana takıldı.

"Sadece bir tane. Koşmak sayesinde şimdiden iyileşiyor. İyi bir uyku veya iyi bir seksle tamamen iyileşmeyecek bir şey değil." diye basitçe cevap verdi.

Bir changeling'in vücudu, 'iyi beslendiğinde' insanlardan daha hızlı ve çabuk iyileşir. Çok ölümcül bir yaralanma olmadığı sürece tedaviye ihtiyaç duymazlar, o zaman Naturiah'ın şifacılarına ve 'doktorlarına' başvururlar.

Sınırları geçerken, sınırlarını çevreleyen birçok simgesel yapı, mayın ve bubi tuzağından geçtiler.

Sınırı korumak için sabah görevinde olan tüm changelinglerin kokusunu alabiliyorlardı; her an bir saldırı olasılığına karşı, hepsi insan gözlerinden gizlenmiş pozisyonlarında duruyorlardı.

Sınır bölgeleri, onların tam kalbine uzandığı için sıkı bir şekilde korunuyor ve kollanıyor.

Uzun dakikalar sonra, sınırları geçip bir açıklığa girdiler. Ardından, evlerine daha hızlı ulaşmak için hayvan şekline geri döndüler. Wolfarlane kurt şekline büründü.

Sabahın erken saatlerinde, yıldızların parıldadığı ve yarım ayın hala gökyüzünde parlak olduğu karanlıkta, iki devasa figür ormanda güç ve çeviklikle koşarken görüldü; küçük, soluk tenli bir kadın, devasa kurdun sırtında güvenli ve korunaklı bir şekilde uyuyordu.

Ismena uyanana kadar, vahşi ormanın derinliklerine girmişlerdi...

BÖLÜM 17. NATURIAH'A HOŞ GELDİNİZ.

Wolfariane, sırtındaki hafif yükün uykusundan uyandığını hissetti. Bu yüzden, onun tam dönüşmüş kurt adam veya dağ aslanı formuyla yüzleşmeye hazır olmadığını bildiği için yarı dönüşmüş formuna geri döndü.

Yatağı hareket ediyor. Neden yatağı hareket ediyor? Ismena, yatağında uyanırken kaşlarını çatı.

Gözlerini açtı ve ağaçları gördü... çok fazla ağaç. Ormandaydı. Birinin sırtında ormanda ne yapıyordu?

Sonra, anılar kafasında hızla geçmeye başladı; bir yüzüğü rehin vermek... Wolfariane kapısının önünde... Dudakları onun dudaklarını yutuyor... Yüzüğü bulunana kadar onu esir tutacağını söylemesi... Saldırıya uğramak...

Saldırıya uğramak mı?

Başını onun sırtından kaldırdı ve etrafına bakındı. Melodik kuş sesleri havayı dolduruyordu. Gece karanlığının henüz tamamen dağılmadığını görünce, sabahın erken saatleri olduğuna karar verdi.

Henüz varış noktasına ulaşmadıkları açıktı, ama en azından yakın olmaları çünkü artık koşmuyordu. "Neredeyiz...?" Sesi uykulu çıkmıştı.

"Naturiah'ta." Durdu ve kadının sırtından inmesini bekledi. Kadın ayağa kalktıktan sonra, kurt tamamen geri çekilmesine izin verdi ve tamamen erkek formuna geri döndü.

Yürümeye devam etti, "Naturiah'ın tam kalbine girmek üzereyiz."

Ismena'nın gözleri sürücüyü buldu — hayır, Wolfarlane'ye göre o bir sürücü değil. O bir leopar alfa. "Günaydın," dedi ona.

Degar, adımını bozmadan yanındaki kadına başını eğdi.

Sessizce yürüdüler ve bu sırada Ismena'nın kafası hala önceki geceki saldırıyı ve Wolfarlane'nin savunmasını hatırlıyordu. Her yönden gelen birçok mermiyi elleriyle yakalayıp geri fırlatırken, hızlı koşmaya devam edip sırtında bir kadın taşıyordu? Tanrım. Ismena titredi.

Çok tehlikeli bir adam. Korkutucu. Korkusuz. Güçlü. Bu adam da kim?

Tahmin bile edemiyordu. Bu konuyu çok düşünmek, kalp krizi geçireceğinden korkmasına neden oluyordu. Bu yüzden, bu düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. Bunun yerine, gözleri onu dikkatle inceledi...

"Yaralanmışsın!" Sol omzuna bulaşan kanı görünce nefesini tuttu.

Wolfarlane yaraya bir bakış attı ve omuz silkti, "Önemli değil."

Başka bir şey söylemek istedi, ama adamın yüzündeki kalın kaşları onu cesaretlendirmede, bu yüzden ağzını kapattı. Kurşunları yakaladığı avuç içleri bile kanlıydı.

Suçluluk duygusu onu sardı, hepsi onun hatasıydı.

"Yüzüğünü rehin verdiğim için çok özür dilerim. Hiç bilmiyordum..." Boğazı ağırlaşmış, gözleri yaşlarla bulanmıştı.

Son yirmi dört saat çok yorucuydu, insanların hayatını tehlikeye atmıştı. Onu, Degar'ı, eski komşusunu...

Zavallı Bay Amil ne olmuştu? Saldırıdan kurtulmuş muydu? Yıkılan evi ne olmuştu? Zavallı ev sahibi...? Giysileri, ayakkabıları, ilaçları...? Hayatında çalıştığı her şey o evdeydi.

O, sefil bir şekilde burnunu çekti. Aniden, olan biten her şeyin ağırlığı omuzlarına sertçe baskı yapmaya başladı. Gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu, "Şimdi ne yapacağım?"

Kurt, onun ıstırabını hissederek heyecanla gerindi, Wolfarlane ona döndü. "Kendine gel. Şimdiye kadar harika iş çıkardın, şimdi yıkılma." Onu teselli etmek istemişti, ama sesi sert çıkmıştı.

Ismena başını şiddetle salladı, "Tamam, tamam. Haklısın." Yine hıçkırarak ağladı. Kendine hakim ol, Ismena. Kendine hakim olmalısın, diye kendi kendine söyledi.

Degar'ın diğer yarısı da onun ıstırabını hissetti, ama bunun nedeninin onun henüz sahiplenilmemiş potansiyel bir eş olması olduğunu biliyordu. Ya da, ne kadar zayıf olursa olsun, Alfa Kral'ın kokusunu taşıdığı içindi.

Yürümeye devam ederken, Degar da onu teselli etmek için sırtını okşadı. Ismena minnetle başını salladı.

Sonsuz ormandan çıktıkları anda, Ismena hayranlık ve şaşkınlıkla nefesini tuttu. Gözleri fal taşı gibi açıldı, "Vay canına!"

İnsanlar çeşitli yerlere doğru hareket ediyorlardı. Bazı kadınlar sol taraflarında sepetler taşıyor, yürürken gülüyor ve konuşuyorlardı. Çocuklar etrafta oynuyor, eğleniyor, bağırıyor ve gülüyorlardı. Silahlı ve kılıçlı erkekler, aynı anda hem muhafız, hem savaşçı, hem nöbetçi, hem de teğmen gibi görünüyorlardı ve yolun diğer tarafında yürüyorlardı.

Yollarda araba yoktu. Her yere dağılmış güzel ağaçlar vardı, çocuklar ağaçlara tırmanıyor ve onlardan atlıyorlardı. Çoğu tuhaf giyinmişti...

Hayır, tuhaf değil. Sadece geçen yüzyıllara ait gibi.

Evler kereste parçaları, tahta alevler ve kil kaplı dallardan örülmüş duvarlarla inşa edilmişti. Evden çok, barınak gibiydi. Etrafa dağılmış birkaç malikane de vardı.

Manzara çok güzeldi. Çok eski. Çok doğaldı.

"Eski zaman filmlerindeki bir sahneye girmiş gibi." Hayranlıkla fısıldadı.
"Çok güzel..."

Degar gülümsedi, "Zamana ayak uydurmaya çalışıyoruz, ama sanırım eski gelenekleri seviyoruz çünkü onlar daha çok... hayvan doğamıza uygun, daha az teknoloji içeriyor. Halkımızın çoğu, oradan nefret ettikleri için değişmeyen dünyaya gitmeyi reddetti."

Ismena onun ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. Bu insanlara bakarken, yüzlerinde sevgiyi ve bariz mutluluğu görebiliyordu. O kadar belirgin ve açık ki, kıskanılacak bir şeydi.

"Alfa Kral...!" Bir çocuk heyecanla bağırdı.

O anda diğer çocuklar da Alfa'larını ve vahşi ormanın kenarında duran bir kadını fark ettiler. Çocuklar çığlık attılar ve onlara doğru koşmaya başladılar. İki küçük kedi ağaçtan atlayıp koşuya katıldı.

Ismena, bu çocuklar ve kedilerin yaklaşp Wolfarlane ve Degar'a atladıklarını hayranlıkla izledi. Diğerleri vücutlarına tırmanıp giysilerini tutarken, onlar ellerinden geldiğince yakaladılar.

"Çizmeyin, yırtmayın." Wolfarlane, onun yapabileceğini hiç bilmediği en nazik ses tonuyla talimat verdi. Bu çocuklara olan sevgisi ve ilgisi, derin mavi gözlerinin sürekli soğukluğunu neredeyse gölgede bırakıyordu.

Şok içinde durup bu tam dönüşümü izledi. Bir el eteğinin kenarını yakaladı ve sertçe çekti.

Aşağı baktığında, yaklaşık üç yaşında küçük bir çocuğun ona geniş bir gülümsemeyle baktığını gördü. Çocuk küçük kollarını genişçe açtı ve "Yukarı, yukarı, yukarı, yukarı" diye bağırdı.

İçgüdüsel olarak, çocuğun kucağa alınmak istediğini anladı. Ismena, çocukları çok ağladıkları ve onları anlamadığı için onlardan kaçındığını rahatlıkla söyleyebilir. Yıllardır çocuklarla pek vakit geçirmemiş olduğu için onlara neredeyse bir yabancısıdır.

Ancak, bu sarışın küçük çocuk kollarını açmış, ona güvenle bakan büyük kahverengi gözleriyle ona bakarak kucağına alınmak istediğinde, Ismena direnemedi

eğilip çocuğu kucağına almaktan. Küçük kolları boynuna dolandı ve ona sarıldı.

Bu hareket, daha önce onu ihtiyatla izleyen diğerlerinin beklediği şey gibi görünüyordu. Kendilerini ona attılar.

Beline dolanan güçlü bir kol onu dengeleseydi, neredeyse düşecekti.

"Sakin ol." Wolfarlane'nin sesi kulağını doldurdu, derin bariton sesi omurgasından aşağıya doğru bir titreme yaydı. Bir an için gözleri buluştu ve tüm dünya yok oldu.

"Tamam, bu kadar yeter çocuklar. Gidin ve Alfa Kralı bırakın. Uzun bir yolculuktan yeni döndü ve acil işleri var." Yeni bir kadın sesi duyuldu ve Ismena gerçekliğe geri döndü.

İkisi de bir erkekle birlikte yaklaşan kadına baktılar. Siyah deri hırka ve pantolon giymişlerdi. Vücutlarının neredeyse her yerine silahlar takmışlardı, ama yaklaşıırken gülümsüyorlardı ve Wolfarlane'ye saygıyla başlarını eğdiler.

Sonra, gözlerinde meraklarını zar zor gizleyerek ona döndüler.
Kadın kollarını uzattı, "Ben Sentinel Eline, siz kimsiniz?" "Ismena Cranes."

Uzattığı eli sıktı.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Derin bir nefes aldı. Gözlerinde şaşkınlık belirdi. "İnsan. O bir insan mı?" Bu soru Alfa Kral ve Degar'a yöneltilmişti.

Degar başını salladı. "Evet. Uzun hikaye, ama bir süre bizimle kalacak."

"Oh, tamam. Evimize hoş geldin," Gülümsemesi samimiydi, bu da Ismena'nın rahatlamasını sağladı. Alfa Kral'ın insanlara karşı tutumunu görünce, bu insanlardan soğuk ve kaba bir karşılama bekliyordu.

"Çok teşekkür ederim," diye cevapladı ve başını Eline'in birlikte geldiği siyah saçlı adama çevirdi. Gözleri büyüdü, "Çok tanıdık geliyorsunuz... Tanışmış mıydık?"

"Tekrar g r   mek güzel, Ismena Cranes," Dudakları bir gülümsemeye d n   t , "Benim adım Alphose. Puma klanının alfa lideri, tüm orduların ve Alfa Kral'ın ikinci komutanıyım. Sanırım iki hafta önce Oklahoma'da kar ıla mı tık."

"Vay canına! Dünya gerçekten de küçük!" diye haykırdı ve onunla el sıkı tı. "Gerçekten de  yle." Alphose  a kınılığını iyi gizledi. Alfa Kral,  alınan yüzüğünü  alınan yüzüğünü almaya çıkmıştı, ama yüzük yerine bu kadınla mı geri d nm   t ? Neler oluyordu?

"Acil bir mesele olduğunu s ylemi tin." Wolfarlane ilk kez konuştu. Ismena'nın hemen arkasında duruyordu, Ismena onu sırtında hissedebiliyordu.

Yüzlerindeki gülümseme kayboldu, aniden i  moduna geçtiler. "Nalaila."

O sertle ti. Ismena, onun arkasında kaya gibi sertle tiğini hissetti, bu ani değişiklikten dolayı omurgasından bir ürperti geçti.

"Ona ne oldu?" Sesi düz, yüzü duygusuzdu. "O..." Alphose endişeyle boğazını temizledi, "O... kontrolünü kaybetti."

Zaten hareket etmeye ba lamı tı, adımları her zamanki gibi sabit değil, aceleliydi. "Ne kadar süredir?"

Diğerleri, Ismena da dahil olmak üzere, ona yetişmek için acele ettiler. Yine Alphose cevap verdi, "Dört saattir. Cep telefonunu aradım ama sana ula amadım."

"Saldırı altındaydık." Kadın nöbetçiye baktı, "Eline, Ismena'yı evine götür, şimdilik seninle kalacak, sakıncası yoksa. Yorucu bir geceydi, iyi bir uykuya ihtiyacı var."

"Sorun değil, Alfa Kral. Endi elenme." Onun endi elenecek başka acil i leri olduğunu bilerek onu rahatlattı.

Alfa Kral'ın onaylayıcı ba  sallamasıyla, başını eğdi ve dönüp Ismena'yı başka bir yola yönlendirdi.

Wolfarlane'den ayrıldıklarında, Ismena neyin yanlış olduğunu merak etmeden duramadı. Onun için endişelenmeden duramıyordu.

En stresli geceyi geçirmişti, Degar'ın vahşi orman dediği ormanda yürürken gözlerindeki yorgunluğu neredeyse görebiliyordu. Dinlenmeye ihtiyacı olan biri varsa, o da oydu.

En güçlü adam bile ara sıra dinlenmeye ihtiyaç duyar. Tanrı bile son gün dinlenmişti.

Ayrıca omzunda ve avuç içlerinde de yaralanmıştı.

Eline ona bir şeyler söylüyordu ama o dinlemiyordu, ara sıra başını arkaya çevirip yürürken onun geniş sırtına bakıyordu.

Nalaila... Nalaila kim?

Onun gibi bir adamı kendine bağlayan bu kadın kim?

BÖLÜM 18. NALAILA.

"Nalaila kim?" Ismena, Eline'yi güzel görünümlü bir evin önündeki açıklığa götürürken sordu.

"Asla konuşmamamız gereken biri. Asla." Eline, onu eve götürürken ciddi bir ifadeyle cevap verdi.

"Vay canına." Dışarıdan bakıldığında Eline'nin evi pek bir şeye benzemiyordu, ama içi... "Burası çok güzel..."

Eline gülümsedi, evin içine doğru ilerlerken vücuduna bağlanmış silahları çıkarmaya başladı, "Küçük bir yer ama çok seviyorum. Değişken olmayan dünyada yaşamıyor olabiliriz ama ayak uydurmaya çalışıyoruz. Ailem öldü ama bu ev bana onları her zaman hatırlatacak."

Duvarlarda doğa resimleri ve hayvan resimleri asılıydı. Evin bir tarafını şömine kaplıyordu. Karo döşeli zemin, pencereler, reçine ve yağ ile ıslatılmış kumaşla kaplı gül çerçeveleri, ışığın girmesine izin veriyor, ama cereyanı engelliyordu.

Modern bir dekorasyonu yoktu, ama bu onu daha az nefes kesici yapmıyordu. Zaten, ne kadar tuhaf bir his olsa da, buraya ait olduğunu hissediyordu. Bu eve değil, bu topraklara.

Garip, ama tatmin edici. Yorgun bir şekilde esnedi.

"Hadi, seni odana götüreceğim," dedi Eline, önünden giderek.

Ismena onu takip etti, hala Wolfarlane'nin neden onu doğrudan evine götürmediğini merak ediyordu. Onun gözetiminde olacağını söylediğinde, onun bunu kastettiğini düşünmüştü.

"Büyük kulede yaşamak istemezsin, Ismena. Güven bana." Eline'in sesi onu irkiltti.

Yanakları kızardı. Bunu yüksek sesle söylediğinin farkında değildi.

"İşte odan. Gücünü toplamak için biraz uyu. Dün gece çok stresli bir gece geçirmiş olmalısın." Eline hala kadının neden burada olduğunu ve Alfa Kral'ın neden omzunda bir yara ile geri döndüğünü merak ediyordu.

Neden onların dünyasında eşsiz bir insan vardı? Bu daha önce hiç olmamıştı.

Özellikle de, diğerlerinden daha fazla nefret eden Wolfariane'den olacağını kimse beklemiyordu.

Ve bunun için de iyi nedenleri vardı.

Alphose ve Degar, hızlı adımlarla ve gergin bir sessizlik içinde Alfa Kral'ın kulesine geri döndüler.

Nöbetçiler, onlar yaklaşmadan önce kokularını aldı ve üçüne kapıyı açarak, Kral'a selam vermek için başlarını eğdiler.

Alphose'un yanındaki Kral hiçbir şey söylemedi. Kasları gergin ve kaskatıydı, yüzü ifadesizdi. Ancak etrafındaki herkes, ondan dalgalar halinde yayılan gerginliği hissedebiliyordu.

Büyük kulenin içinde, üzerinde büyük resim çerçeveleri asılı olan uzun koridorlardan geçerek, büyük kalenin üçüncü kısmına çıkmak için tırmandıkları kavisli merdivene ulaştılar. Uzun koridorun karolarının üzerinde, koridorun diğer ucundaki kapıya doğru yürürken ayak sesleri hiç duyulmuyordu.

Yaklaştıkça, acı çeken bir kurt gibi gelen zayıf bir uluma duymaya başladılar. Hırlamalar ve öfkeli kükremeler. Kapıya vardıklarında, Alphose öne çıktı ve kapıyı açtı.

İçerisi karanlıktı. Degar ilk olarak içeri girdi, doğrudan apliklere doğru yürüdü ve hepsine yanan meşaleleri yaktı, bu da odayı birdenbire aydınlattı.

aniden aydınlattı.

Hayır, oda değil. Daha çok zindan odası gibi görünüyordu. Çok büyük bir zindan. Zeminden tavana kadar uzanan metal çubuklar odayı ikiye ayırıyordu. Metal çubukların arkasında beyaz bir kurt vardı. Boyu 1,60 metre kadar olan kurt öfkeli ve saldırgandı, uluyor ve kendini tekrar tekrar parmaklıklara atıyordu.

Wolfarlane zindan odasına girdi, parmaklıkların arkasındaki kurdu izlerken yüzünde soğuk ve boş bir ifade vardı. Kurdu'nun tüyleri, pençeleri dahil, kanlıydı.

"Kapıyı aç." Sesi kısık, gözleri kurttan hiç ayrılmıyordu. Degar tereddüt etti. Changeling dünyasındaki saldırıdan yeni dönmüşlerdi , bütün gece savaşmış ve koşmuştu, ayrıca iyileşmeye bile fırsat bulamadığı bir darbe almıştı. Alfa Kral'ın şu anda buna ihtiyacı yoktu. "E-Emin misin?"

Bir kez başını salladı.

Degar'ın bakışları Alphose'un endişeli gri gözleriyle buluştu. Dağ aslanı teğmen yenilgiyi kabul ederek derin bir nefes aldı ve anahtar demetini çıkarıp leopar Alfa'ya uzattı. Anahtarları aldı, hücreye doğru yürüdü ve kilitlerin açılma sesi havayı doldurdu. Kilidi açtıktan sonra Alfa Kral'a baktı.

Wolfarlane öne doğru adım attı, Degar ise geri çekildi. Hücrenin kapısını açtı, içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Hemen içeri girer girmez, metal parmaklıkları kapatmaya fırsat bulamadan kurt ona saldırdı.

Onu ısırdı.

Onu tırmaladı.

Giysisini yırttı.

Pençeleri boynuna saldırdı, derisini yırttı ve kan izleri bıraktı.

Alfa Kral harekete geçmedi, tek kelime bile etmedi. Kurt kendini tüketene kadar öylece durdu. Sonunda kurt yorgun düştüğü için sakinleşmeye başladı.

Kurtun kehribar rengi gözleri adama bakarak inledi. Sanki onu saldırdığı, yaraladığı ve incittiğini yeni fark etmiş gibi, küçük vücudu titredi ve iki adım geri attı.

Gözlerindeki karanlık sisin kaybolduğunu gören Alfa Kral eğildi ve ona uzandı, "Nalaila..." Gözleri acı ile doldu, ama bu saldırı yüzünden değildi.

Kurt inleyerek tekrar uzaklaştı, gözlerinde korku vardı. Alfa Kral tekrar ona uzandığında, korkudan tekrar saldırdı, üzerine atladı, pençeledi ve ısırdı.

Wolfariane onu yakaladı ve tuttu, kurt onun dokunuşundan kurtulmak için vücudunu bükerek çabalasa da. Acı dolu miyavlamalar, inlemeler ve hırlamalar ağzından tekrar tekrar çıkıyordu.

"Nalaila... lütfen," Alfa Kral asla yalvarmaz. Asla.

Ama her geldiğinde, bu kurda yalvarır. Birçok şey için yalvarır ve aynı zamanda hiçbir şey için yalvarır.

Yorgunluktan tüm gücünü kaybeden kurt, Alfa Kral'ın kollarında eridi. Hâlâ titriyordu, vücudu titriyordu.

Wolfariane onu yere indirmesi gerektiğini biliyordu, yoksa kollarında bayılacaktı.

Bu yüzden kurdu yere indirdi. Kurt yere uzandı ve kendini korumak için kıvrıldı. Çıkardığı o acı verici sesler, onun kalbini parçalıyordu.

Kızın ağzından çıkan her ses, insanlara olan öfkesi ve kızgınlığı boğazında safra gibi dolup taşıyordu, ta ki geriye sadece onlara olan katılmış nefreti kalana kadar.

O türden bir eş bulmaktansa önce ölmeyi tercih ederdi.

"Sanırım uykuya dalmak üzere." Alphose, parmaklıkların diğer tarafından alçak sesle konuştu.

"Ben de öyle düşünüyorum. Kendini çok yordu. Umarım, iyi dinlenip daha az... vahşi olmak için uzun süre uyur." Degar son kelimeyi fısıldayarak söyledi, ama yine de Alfa Kral'ın irkildiğini gördü.

Wolfarlane, kurtun gözlerini kapatmasını ve nefesinin uykuya dalarken düzelmesini izledi. O anda döndü ve hücreden çıktı. Degar öne çıktı, parmaklıkları tekrar kilitledi ve zincirleri yerine taktı.

Alfa Kral odadan ilk çıkan oldu, onu nöbetçileri izledi. Onun arkasında sessizce, temkinli bir şekilde yürüdüler, onun yine aynı anda hem korkutucu hem de yıkıcı olabilen o karanlık siyah girdaba girdiğini biliyorlardı.

Yatak odasına vardıklarında, altın, hayvan derisi mobilyalar ve pahalı porselenlerle özenle dekore edilmiş lüks odaya girdi.

Wolfarlane, devasa kral yatağının yanındaki altın kral koltuğuna oturdu. Koltuğa uzandı, gözlerini kapattı ama onun uyumadığını biliyorlardı. Yorgunluk çizgileri, keskin hatlı yüzünü bozuyordu.

Alphose boğazını temizledi, "Harhan'ı çağırırsam mı, Alfa Kral?" Harhan, Naturiah'ın en iyi şifacılarından biridir.

Uzun bir süre sessiz kaldı, sonra dudakları hareket etti, "Hayır. Onun yerine Flaora'ya bir mesaj gönder. Ona gelmesini istediğimi söyle."

Alphose, Alfa Kral onu göremese de saygıyla başını eğdi, sonra dönüp yatak odasından çıktı ve Alphose'u onunla yalnız bıraktı.

Sessizlik kulakları sağır ediyordu.

"Neden böyle kontrolünü kaybettiğini hiç bilmiyorum." Degar yumuşak bir sesle konuştu.

"Ben biliyorum. Naturiah'ı terk ettiğimi düşünmüş olmalı." Wolfarlane basitçe söyledi. O burada olmadığında sık sık kontrolünü kaybediyordu, çünkü onun kendisini terk ettiğini düşünüyordu. Yine.

Büyük bir suçluluk duygusu onu kapladı, kalbini acı verici bir şekilde sıkıştırdı. Nalaila, kimsenin dokunuşuna bile tahammül edemiyordu...

onunki dahil.

Özellikle de onun dokunuşuna.

Nalaila, on sekiz yıldan fazla bir süredir kurt formunda. Kurtun içinde hapsolmuş...

Nalaila, zavallı küçük kız kardeşi. Onu bir daha insan formunda göremeyeceğini kabullenmişti.

Gözlerini kapattı ve orada, zamanla solmaya başlayan ama o umutsuzca tutunmaya çalıştığı anılarında, ölümlü haliyle duruyordu.

Neredeyse altın rengi kadar açık sarı saçları, güzel kahverengi gözleri, güzel gülümsemesi...

"Beni bırak, Degar. Yalnız kalmak istiyorum." Yalnız. Her zaman yalnız. Buna alışmıştı.

"Elbette, Alfa Kral. Peki ya yüzük ne olacak?"

"Onunla ilgili planları sonra yaparız. Akşam için Enforcer'ları toplantıya çağır. Neler olup bittiğini bilmeleri gerekiyor." Bu emirleri verirken gözleri kapalı kaldı.

"Dediğin gibi yapacağım." Gözlerini eğdi ve kapıya döndü.

"Degar?" Sesi alçaktı. Çok alçaktı.

Sessiz sesi, Degar'a ne kadar kötü yaralandığını, ne kadar çok kan kaybettiğini, ne kadar acil bir şekilde iyileşmeye ihtiyacı olduğunu anlattı.

"Evet, Alfa Kral?" diye cevapladı.

"Görevlerini bitirdiğinde, kadını kontrol et. Sen veya Eline daha sonra onu kasabada gezdirebilirsiniz, böylece buraya alışabilir. Ama Kurtadam Klanı ve Puma Klanı'na sadık kalın." Bir süre durdu, "Ona hastalığı ve ilaçları hakkında sorular sor, böylece yaşayabilmesi için yeni ilaçları ayarlayabilirsin."

"Elbette, emriniz başım üstüne."

"Cronus, Josiah ve tüm Changelings'e Kurt Avcılarının yeniden ortaya çıktığını haber vermeyi unutma." Bu düşünce, ses tonunu sertleştirdi. "Dikkatli olmaları gerekiyor."

On sekiz yıl önce olanlardan sonra, Kurt Avcıları saklanmışlardı. O kadar gizlenmişlerdi ki, neredeyse nesilleri tükenmiş gibiydi. Dün geceye kadar.

Degar ayrıldıktan çok sonra, vücudundaki pençelerden kan damlarken, insanları ve ona verdikleri acıyı düşünerek damarlarında nefret kaynıyordu. Nalaila'ya verdikleri acıyı.

Ama vücudundaki açık yaralar ve öfkeli kalbiyle orada otururken bile, kafası günahkar bir vücuda, ukala bir ağza ve hırsız bir kedinin eline sahip, küstah bir kadının düşünceleriyle doluydu.

Bu düşünce, onun daha da sert bir şekilde kaşlarını çatmasına neden oldu.

BÖLÜM 19. İNSAN KADINI.

Flaora kedinin akıcılığıyla yerden kalktı ve tembelce gerindi, "Emin misin... şey... yaklaşmak istemediğine?" Sesi kısılmıştı, gözleri pişmanlıkla doluydu.

Wolfarlane yarı sertleşmiş ereksiyonunu pantolonuna geri soktu ve başını salladı. "Hayır, bu kadarı yeter." Ona oral seks yapmıştı. "Şimdi biraz uyumam lazım."

Gözleri açgözlülükle vücudunu taradı ama aynı zamanda endişeli de görünüyordu. "O yaralar çok ciddi, sadece uyuyarak iyileşmezler. Ve dün gece bütün gece koştüğünü duydum, bu şu anda bir seçenek değil." Bir süre durdu, "Bana ihtiyacın olmadığına emin misin?"

"Eminim. Git buradan." diye bağırdı, ağzından kurt gibi hırıldayarak.

Gözleri büyüdü. Ona daha önce hiç böyle sert çıkmamıştı. "A-Ah, tamam. Ö-Özür dilerim, ben..."

"Hayır," gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı, "Hayır, sana ters davrandığım için özür dilerim, Flaora, bu senin hatan değil, sen sadece yardım etmeye çalışıyordun." Hem sinirli hem de kızgındı. "Sadece git, tamam mı?"

"Tamam, Alfa Kral." Başını eğdi ve dilinde kalan her tadını almak için dudaklarını tekrar yaladı.

O gittikten sonra Wolfarlane, bitişik odalardan birine, banyoya girdi ve duş aldı. Daha sonra, banyo duvarlarının yarısını kaplayan büyük aynaya bakakaldı.

Kendine kızgındı. Bu sefer kurt ya da dağ aslanına değil. Gözleri aynadan vücudundaki morlukları, yanağındaki kanlı yaraları taradı.

Tek gereken iyi bir seks ve daha iyi bir uykuydu, bu çürükler yarından sonra iyileşecekti. Nalaila'yı daha fazla delirmekten kurtarmak için kendini ona teslim etmesi ilk kez değildi, ama bir dışı aracılığıyla kendini "iyileştirmeye" çalıştığında, kurtunun içinden öfkeyle ona saldırması ilk kez oluyordu.

Bu sefer kurt herhangi bir kadını istemiyordu. Özellikle bir kadını istiyordu. Bu sinir bozucuydu, ama hepsi bu kadar değildi.

Daha da kötüsü, adam da onu istiyor. Çok istiyor. Açgözlülükle istiyor.

Flaora'ya elini sürmüştü, ama tek görebildiği, büyük kahverengi gözleri ve baştan çıkarıcı gülümsemesi olan güzel bir sarışın insandı.

Ve kafasını yeterince açık tutmak ve iyileşme sürecinin ne kadar yavaş olursa olsun başlamasını sağlamak için darbelere razı olsa bile, kafasını dolduran tek şey, onu banyosundaki duvara itip dudaklarını yalarken Ismena'nın acı dolu inlemeleriydi.

Onun uyarılmasının kokusu burnuna doldu, duyularını karıştırdı, penisini sertleştirdi ve dişlerini, yalanıp ısırılmak için yalvaran boynundaki o hassas damar için açgözlülükle keskinleştirdi.

Bu, onu zaten olduğu halinden daha da öfkелendirdi. Öyle öfkeliydi ki, yatağına uzanıp uyumak için gözlerini kapattığında karanlık bir ruh hali içindeydi.

Bir insanı yatağına almayacaktı.

Onunla çiftleşmeyecekti de.

Alphose, Ismena beş saatlik uykusundan uyandığında onu bekliyordu. Öğleden sonra erken saatlerdi.

Oturma odası boş görüldüğünde, mutfığa bulanık bir şekilde yürüdü ve oradan sesler duydu. Eline, mutfak masasının yanındaki tabureye oturduğunda ona kahve ikram etti.

"Evet, lütfen. Teşekkürler." Gözlerini ovuşturarak uykusunu atmaya çalışırken, sersemlemiş bir şekilde cevap verdi, "Bu kadar uzun uyuduğuma inanamıyorum."

"Ben inanabilirim. Oldukça yorgundun. Seni hiç suçlamıyorum." Eline, ocakta bir sıvıyı karıştırırken yorum yaptı.

"Son birkaç gündür göğsümde sürekli bir ağrı olduğu için iyi uyuyamıyorum." Yaşamının sekiz haftadan az kaldığını ve ilaçları olmadan yabancı bir dünyada olduğunu hatırlattı.

"Alphose bana kalbinin kötü olduğunu söyledi. Çok üzüldüm."

Kadının sesi samimiyetle doluydu, Ismena başını sallayarak "Teşekkür ederim" dedi.

"Çok yakında öleceğini bilerek yaşamak çok zor olmalı." Ona bir fincan kahve uzattı.

"Oh, çok boktan, tamam mı." Boktan aslında hafif kalır. "Durumundan bahsetmişken, ihtiyacın olan tüm ilaçları yazabilir misin Alphose ilk kez konuştu.

Sesi, hatırladığı kadar derin ve tehlikeliydi, ama şaşırtıcı bir şekilde, eskisi gibi onu korkutmuyordu. Ismena mutfağın karşı tarafında ona döndü, "Bütün ilaçlarımı mı?

"Evet, hepsini." Bunu ne için kullanacak?

Önemli değil. Ismena omuz silkti. "Tamam, yaparım."

"Seni kasabayı gezdireyim mi?" Eline sıcak bir gülümsemeyle teklif etti.

"Çok isterim!" Zaten heyecanlanmaya başlamıştı. "Burayı görmek için sabırsızlanıyorum. Naturiah."

Eline gülerek, "Yedi gün boyunca sadece dolaşırsan, Naturiah'ın tamamını göremezsin." dedi.

"Gerçekten mi?" Kahverengi gözleri hayranlıkla büyüdü, "Burası o kadar büyük mü?"

Eline başını salladı. "Burada yaklaşık otuz altı klan ve iki genel yerleşim yeri var."

"Klanlar? Konutlar? Anlamadım."

Eline, onun şaşkınlığına gülümsedi. "Degar'ın diğer yarısı olan Leopar'a dönüştüğünü gördüğünü duydum?" Ismena başını sallayınca, devam etti, "Tüm leoparların evi, en güçlü Alfa'nın lider olduğu Leopar Klanı'dır. Degar, türünün en güçlüsüdür ve leopar klanının lideridir."

Güçlü. Kudretli. Bir fatih. Wolfariane'nin bu adam hakkında söylediği sözleri hatırladı. "Şimdi anlıyorum. Yine de pek çok şey hala belirsiz."

"Oh, endişelenme. Çok geçmeden bize çok aşina olacaksın." Bir süre durdu, "En azından Alfa Kral yüzüğünü geri alana ve sen bizi terk edene kadar."

"Yüzüğü için gerçekten üzgünüm. Ne olduğunu duymuş olmalısın..." Yanakları suçluluk duygusuyla kızardı, "Hepinizi tehlikeye attım."

"Sorun değil, endişelenme." Eline elini sallayarak onu sakinleştirdi, "Kendi başımızın çaresine bakabiliriz. Ayrıca yüzük geri alınacak, bu yüzden kendini ölesiye endişelendirmene gerek yok."

Yıkanıp yeniden ferahlamış olan Ismena, yatak odasındaki büyük aynada kendine baktı. Eline, neredeyse aynı beden oldukları için ona kıyafetlerini ödünç verme nezaketinde bulunmuştu. İlk başta onu utandırmak isteyen beliydi, Eline'in seçtiği tüm kıyafetleri reddetmişti.

Ama şimdi, belini saran ve bacaklarına kadar gevşekçe akan basit, bol bir elbise giyyordu. Gördüklerinden memnun kalan Ismena, yatak odasından çıktı ve Eline ile Alphose'un yedek üniformalarını giydiklerini gördü.

"Oh, çok üzgünüm Ismena. Ama bu hafta görevli olduğumuz pazarda acil bir durum çıktı ve ilgilenmemiz gerekiyor. Korkarım bugün seni şehirde gezdiremeyeceğim." Elaine, silahlarını beline ve omzuna bağlarken aceleyle ona haber verdi.

"Endişelenme. Sen işine bak. Ben burada beklerim."

"Teşekkürler. Televizyon eski ama çalışıyor, kendini oyalayabilirsin. Hoşça kal...!" Ahşap kapıdan dışarı fırladı, Alphose de hemen arkasından çıktı.

Yalnız kalan Ismena, evin içinde etrafına bakındı. Evet, bunu kesinlikle yapabilir.

Üç gün sonra, Ismena hiçbir şey yapmadan evde kalmaktan deliye dönüyor.

O hiç evde oturup hiçbir şey yapmayan bir insan olmamıştı, bu yüzden bunun zor olduğunu söylemek yetersiz kalırdı. Ayrıca fazla zamanı kalmamıştı. Son birkaç gündür, sahip olduğu az zamanı boşa harcadığını hissediyordu.

Televizyon izledi, ama yayınlanan tüm programlar son derece sıkıcıydı. Sadece biri dikkatini çekmeyi başardı, ama o program bugün yayınlanmıyordu. Ve bu programlar olmadan, kafasında takıntı haline gelen bir adamın düşüncesiyle baş başa kaldı.

Wolfariane, halkına göre Alfa Kral. Bu adamın kral olmasına şaşırıyor, her zaman bu kadar zarif bir tavır, attığı her adımda bu kadar sofistike bir havası vardı.

Son üç gündür onu görmedi ve hakkında hiçbir haber almadı, ve onu düşünmemeye elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışsa da, her gün on yedi saat boyunca tam da bunu yaptığını fark etti, bu da onu çok üzdü. Sıkıntısı hiç yardımcı olmuyordu.

Artık dayanamayacak hale geldiğinde Ismena, bu evden çıkmam gerek yoksa delireceğim diye karar verdi.

Evden çıktığında akşamın erken saatleriydi. Hafif esinti vücudunu okşadı ve anında zihnini huzurla doldurdu. Ama Büyük Kötü Kurt'un düşünceleriyle alevlenen kanı sakinleşmedi.

Ismena bu yerin izolasyonunu, sessizliğini seviyordu. Araziden çıkarken, kilometrelerce uzanan araziye hayranlıkla seyretti. Gözleri diğer evlerin güzel manzarasını içine çekti.

Bu arada, yollarda ve patikalarda bulunan insanlar, yürürken ona bakıyorlardı. Onu merak ediyorlardı. Bu kadın kim? Bu

insan?

Değişkenler onun kim olduğu konusunda kafaları karışık çünkü kasabanın büyük bir kısmında Naturiah'ta yeni bir insan olduğu söylentileri dolaşıyor. Burada işi olmayan, eşsiz bir insan.

Ismena onların bakışlarını fark etti. Yolda karşılaştığı herkese nazikçe gülümsedi. Bazıları gülümsemesine karşılık verirken, diğerleri açıkça düşmanca davrandı.

Bazıları selamına dişlerini göstererek, keskin ve uzun dişlerini sergilediler, bu da onu zar zor bastırabileceği bir korkuya kapılmaya itti. Ama onu açıkça sevmeyen bu birkaç kişi dışında, manzara çok güzeldi.

Ismena manzaradan o kadar etkilenmişti ki, ormanda dolaşp nehir boyunca yürüdü. Yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

"Oh, 'Yeni Bir Dünyada Yaşamak'ı kesinlikle yapılacaklar listeme ekleyeceğim." Yüksek sesle düşündü, "Bütün bunları Sandra'ya anlatana kadar bekle." Kıkırdadı. Zavallı arkadaşı buna asla inanmayacaktı. Sonra, ona her şeyi anlatacaktı...

Bir hırıltı. Bir hırıltı onu gerçeğe geri döndürdü.

O anda önüne baktı... ve onu gördü. Bir ağacın yanında, ona doğru bakan kocaman bir kedi... yoksa aslan mı?

Hayır, aslında kedi değildi. Ormancılık, tarım ve kaynak ekonomisi alanında lisans derecesine sahip olması burada çok işine yaradı, çünkü onu iyi bir yemek görmüş gibi izleyen bu hayvanı tanımlamasına yardımcı oldu.

Bu bir puma. Canlı... nefes alan... bir *puma*!!!

Gözlerinde nefret vardı. Ismena bunu nasıl bildiğini bilmiyordu, ama biliyordu. Hissedebiliyordu.

"Aman Tanrım!!!!" Ismena yüksek sesle çığlık attı ve koşarak kaçmaya başladı. Puma öfkeyle kükredi. Kükremesi ormanın her yerinde

duyuluyordu. Sonra, onun peşinden koştu.

Ismena koşarken, koşarken ve koşarken korku onun içinde canlı bir varlık haline geldi. Kalbi kendi kulaklarına yüksek sesle atıyordu. Bacakları onu çok uzağa, çok

hızla taşıdı.

Çıkış yolunu bulmak için çok uzun süre koştu. Ne zaman geriye dönse, puma ondan çok uzaklaşmamıştı, onu kovalıyordu... onu takip ediyordu... onu avlıyordu.

"Tanrım, bugün öleceğim...!" Çıkış yolu bulamadığı için ormanda gerçekten kaybolduğunu anladığında ağladı.

Ama pes etmedi. Bacakları yorgun ve neredeyse pes etmek üzereyken bile koşmaya devam etti.

Ve sonra, bir duvara çarptı.

Hayır, duvar değil, diye düşündü, nefes alıp son üç gündür onunla birlikte olan o tanıdık kokuyu koklarken.

Yukarı, yukarı, yukarı, yukarı baktı ve hiç unutamadığı o mavi gözlerle karşılaştı.
Arkasında, puma hala öfkeyle yaklaşıyordu.

"Wolfarlane...!" O, korku ve panik içinde haykırdı.

Sonra hızla onun arkasına geçti, sırtına tırmandı, gözlerini sıkıca kapattı, kollarını ve bacaklarını boynuna ve beline doladı. Sıkıca tutundu.

BÖLÜM 20. KURTARICIM.

Wolfarlane Daminor Throne stresli bir gün geçirmişti. Naturiah'a hizmet etmeye hevesli yeni teğmenlerle yaptığı eğitimin ardından, on iki konsey ile saatlerce Toplantı Salonu'nda kalmıştı. Klan liderleri.

Son üç gündür konu aynıydı... Düşmanların elindeki özel yüzüğü.

Bunu tartışıyor, geri almak için yollar arıyorlardı. İlk olarak, on beş yıl önce Kurt Avcıları'nın bilim adamlarının yaşadığı eski laboratuvara keşif ekibi göndermeye karar verdiler. Yıkılmış oldukları laboratuvara.

Ama yine de, Kurt Avcılarının da yok olduğunu düşünüyorlardı.

Bu yüzden keşifçiler, onların hala orada olup olmadıklarını öğrenmek için eski yerlerine geri dönmek zorundaydılar. Eğer orada değillerse, onları yeni yerlerine götürebilecek herhangi bir küçük kanıt bulmaya çalışabilirler miydi?

Yorucu bir günün ardından, konseyi dağıttı ve dinlenmek amacıyla, devasa kulenin kendisine ait katına çıkan merdivenleri tırmandı... Ama önce Nalaila'nın zindan odasına uğradı.

Nalaila hala uyuyordu.

Buna şaşırılmamıştı, ama bu manzara kalbinde bir acı uyandırdı.

Son zamanlarda Nalaila çok fazla uyuyordu. Üç gün... Bir hafta...

Bazen, iki hafta...

Wolfarlane bir gün o uykudan uyanamayacağından korkuyordu.

Bir gün kurtun sonsuza dek uykuya dalacağından korkuyordu.

Sadece bu düşünce bile dağ aslanını acı içinde k kremesine neden oluyordu. Nalaila'ya bakamıyordu. Bakamıyordu.

Orada uzun süre durdu, zamanın nasıl geçtiğini unuttu, ta ki kurdu heyecanla hırıldayana kadar. Uzun süre hareketsiz durduğu için olduğunu bilerek, o zindandan çıkıp yatak odasına giden dev kulenin en üst katına  ıktı.

Orada, Alphose'un o gün erken saatlerde getirdiği bazı i  belgelerini incelemek için doğrudan çalışma odasına gitti.

Ama kurt çok heyecanlıydı. Içinde öfkeyle kükrüyordu. Uluyor ve dişlerini gıcırdatıyordu. Öfkeli bir avcı gibi dolaşıyordu.

Dağ aslanı sessizdi. Çok sessizdi. Sonra,
onun dehşet dolu çığlığını duydu.

Çok uzaklardan geliyordu, ama aynı zamanda kanını kaynatmı tı.

O  ığlıkta, kurt zaten kafasını göğsünün duvarına vurarak onu dışarı çıkmaya zorluyordu. E i tehlikedeydi!

"Kahretsın." Sandalyeden kalkıp yatak odasından tekrar  ıktı.

"Wolfarlane...!" Ismena, kurtarıcısına bakarak, korku ve panik içinde haykırdı.

Sonra hızla onun arkasına geçti, sırtına tırmandı, gözlerini sıkıca kapattı ve kollarını ve bacaklarını boynuna ve beline doladı. Sıkıca tutundu.

"G vendesin." Wolfarlane derin bir hırıltı duydu, bunun kendisinden geldiğini anlaması biraz zaman aldı.

Ismena inledi ve kollarını Wolfarlane'ye daha sıkı doladı.

Onun yaydığı korku kokusuyla kurtunu kontrol etmekte zorlanıyordu. Sırtında oturan küçük bedeni hafif titre imlerle titriyordu.

Sonra, önlerine doğru koşan ama onun önüne gelince aniden duran puma'ya baktı.

"Ne yaptığını sanıyorsun, Tim?" Sormak istedi, ama sesi sert çıktı. Sert bir hırıltı.

Puma, Alfa Kral'a bakarken yeşil gözlerinde açık bir şaşkınlık ile inledi.

"Dönüş. Hemen." Diye emretti, öfkesini zar zor kontrol ederek.

Puma dönüştü ve ölümlü bir forma büründü. Birkaç saniye önce hayvanın durduğu yerde, iki ayak üzerinde duran genç bir çocuk vardı. Çocuk on üç yaşındaydı, omuzlarına kadar uzanan simsiyah kıvrırcık saçları ve suçluluk dolu bir yüzü vardı.

"A-Alfa Kral," diye kekeledi, başını eğerek selam verdi.

"Bu insanı korkutarak ne yaptığını sanıyorsun? Masum insanlara zarar vermemeyi kaç kez söyledim?" Sesinde azarlama dolu bir ton vardı.

"A-Ama o bir insan, Alfa Kral. Bizim türümüzden masum insanlara zarar vermememiz gerektiğini biliyorum. Bize zarar vermememiz gerektiğini biliyorum, ama o bizden değil! O bir insan! Bizim topraklarımızda işi yok!" Çocuk öfkeyle, Alfa Kral'ın arkasında hâlâ yapışık duran kadına bakarak bağırdı. Kadın gözlerini sıkıca kapatmış, elleriyle Alfa Kral'a can simidi gibi tutunmuştu.

Bu, Tim hayvan formundayken onu çok şaşırtmıştı. Kadın panik ve dehşet içinde ondan kaçmış, ama Naturiah'ın en korkulan, en tehlikeli avcısının kollarına sığınmıştı. Onun kim olduğunu biliyor mu acaba?

İnsanların hiç mantığı yok, diye düşündü Tim, hala kadına öfkeyle bakarak.

"Onu bu topraklara ben getirdim. O bizim misafirimiz. O buradayken ona zarar vermeyeceksin, yoksa kürkünü soyup sınır kamuflajı için kullanacağım ve seni iki hafta zindanda dinlendireceğim. Beni duydun mu?"

Tim donakaldı. Sert ses tonu onu çok korkuttu, ama neredeyse altını ıslatmasına neden olan şey cezaydı. Ve gözleri kehribar rengi altın rengine dönmüştü, bu da kurtun da ona kızgın olduğu anlamına geliyordu.

Alfa Kral sert bir erkekti, ama Tim böyle sert bir azarlamayı hiç beklemiyordu.

Gözleri incinmişlikten doldu, alt dudağı titredi, "E-Evet, Alfa Kral."

Alfa Kral bir milim bile geri adım atmadı. "Diğer çocuklara da haber ver. Hiçbirinizin bu insana ya da topraklarımızdaki başka masum insanlara zarar vermesine izin vermeyeceğim, anlaşıldı mı?"

"E-Evet, A-Alfa Kral."

"Artık gidebilirsin."

Çocuk neredeyse koşarak odadan çıktı.

Wolfarlane gözlerini kapattı, parmaklarını yumruk yaptı ve kendini sakinleştirmek için iki derin nefes aldı... diğer yarısını sakinleştirmek için. Artık korkunun kokusu ondan yavaş yavaş kaybolduğu için, kokusu onun akıl sağlığını bozmaya başlamıştı.

Penisi seğirdi, canlandı. Kahretsin. Ondan uzak durmak acıyı dindirmedi. Bu onu çok rahatsız etti.

"Yere yat. Hemen." Sesi, içinde verdiği iç savaşın aksine daha sakindi, ama aynı derecede sert.

Kurt, ona daha yakın olmak için inledi.

Dağ aslanı da ona yaklaşmak istiyordu... ama farklı bir nedenden dolayı.

Puması, insan eşini öldürmek istiyordu.

Ismena kendini daha iyi hissederek gözlerini açtı. Bir bacağını düzelttikten sonra diğerini de düzelterek nazikçe ayağa kalktı. "Beni kurtarmaya geldiğin için çok teşekkür ederim... VAY...!" diye haykırdı.

Gözleri, üç gün önce Naturiah'a geldiklerinden beri ilk kez onu gördü. "Vay... saçların..." Saç bile değil, bu bir yele.

Omuzlarına kadar uzanan, düz gümüş-altın rengi uzun saçları vardı. Daha önce hiç bu kadar güzel saçlar görmemişti. "Aman Tanrım..." Dürtüsel bir hareketle elini kaldırıp saçlarına dokunmak istedi, ama onun sert bakışları elini havada durdurdu.

Elini geri çekti ve boğazını temizledi. "Saçın çok güzel... Eskiden bu renk değildi."

"O bir peruktu. İnsan dünyasında saçımı açıkta gezemem, çünkü bu bana gereksiz dikkat çeker."

Ve öyle de olurdu. Saçları çok sıradışıydı. Çok güzeldi. Üç gece önce, onu sırtında taşıyarak tehlikeyle savaşırken aldığı yarı dönüşmüş halindeki derisinin rengiyle aynıydı. Bu anı onu titretmişti.

Bir şey daha var. "Yanağını kim tırmaladı?" Orada, sanki bir hayvan ona saldırmış gibi üç çizik var. Naturiah'a vardıklarında orada yoktu.

"Bu ormanda ne yapıyorsun, ölmek mi istiyorsun?" Bağırmadı, ama sesi yine de kırbaç gibi keskin çıkıyordu.

"Bütün gün evde kalmaktan deliye dönüyordum, dışarı çıkmam gerekiyordu!" Cesurca cevap verdi. Lanet olsun, adam kızdığına çok korkutucu oluyordu, ama ona çocukmuş gibi bağırmasına izin vermeyecekti. "Eline beni götürecekti, ama üç gündür geri dönmedi, sıkıntıdan deliye dönmüştüm!"

"Sıkılmak ölmekten iyidir. Ne düşünüyordun, kadın?" Yüzündeki somurtkan ifade daha da koyulaştı.

Ismena irkildi ve pes etti. Boğazını temizledi, "Bak, bu kadar sinirlenmene gerek yok. Buraya tek başıma gelmenin ne kadar büyük bir hata olduğunu ben de anladım. Nasıl görüldüğünü biliyorum, ama ölmek istemiyorum... ölmek üzere olsam bile."

Hiçbir şey söylemedi. Sadece kaşlarını daha da çatarak. Sonra arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı.

"Ölmek istediğin umurumda değil, kadın. Sadece, bu isteğini gerçekleştirmek için benim topraklarımdan çıkmayı beklediğin için minnettar olurum ve ayrıca belaya bulaşmayı bıraktığın için de minnettar olurum."

O da onunla aynı hızda yürümeye başladı. "Hyah! Ben kasten belaya bulaşmıyorum, tamam mı? O çocuk beni öldürebilirdi! Beni kovalarken gözlerinde nefret gördüm."

"Değişkenler insanları pek sevmezler."

"Neden?" O, sabit ve zarif adımlarla yürürken, kız ona yetişmek için neredeyse koşuyordu.

"Öyle işte."

"Bu bir cevap değil." diye itiraz etti.

"Sana böyle koşmayı kim öğretti?"

"Oh, o mu? Öğretmenim diyebilirim, ama o bana sadece dövüşmeyi öğretti, koşmayı değil. Sanırım hayatta kalma içgüdülerimdi," göğsünü avuçlayarak yavaşça ovuşturdu, "Ama göğsüm yanmaya başladı."

"Bana bayılma, kadın. Hayatını bir daha kurtarmaya niyetim yok." Onun tükenmekte olan yaşam gücünü sürdürmek için onunla fiziksel temas kurmaya niyeti yoktu. Bu tehlikeli bir yola girmek olurdu.

"Kafanı yorma. Kurtarılmaya ihtiyacım yok, sadece ilaçlarıma ihtiyacım var." Yüzü üzüldü, "Ne yazık ki, şu anda yanımda yoklar."

Alphose'un programını boşaltıp, değişen olmayan dünyaya geri dönüp kadının ilaçlarını alabilmek için zihninde bir not aldı. "Bir daha buradan geçme. Seni ilk bulanın Tim olması senin şansın. Eğer Vahşiler bulmuş olsaydı, şimdiye kadar et olmuştun."

"Vahşiler mi? Onlar kim?"

"Onlar, çeşitli nedenlerle akıllarını yitirmiş ve vahşi doğaya kaçmış Changeling'lerdir. Ölümlü formlarımız bizi evcilleştirir, Ismena." Ormanın başka bir bölümüne geldi, kollarını arkasında tutarak devam etti, "Ölümlü formlarımız bizi kontrol altında tutmazsa, vahşi hayvanlardan daha kötü hale geliriz. Vahşiler ölümlü formlarını kaybetmişlerdir, sadece temel içgüdüleriyle hareket ederler."

"Temel içgüdüler mi?" diye sordu, büyülenmiş bir şekilde.

"Öldürmek, sevişmek ve avlanmak. Çoğunlukla öldürmek." Bir süre durdu. "Neyse ki, dolunayda birbirleriyle çiftleşiyorlar, bu yüzden kadınlarımıza toplu olarak zorla tecavüz etmelerinden endişelenmemize gerek yok. Ama bizi öldürüyorlar ve avlıyorlar. Vahşiler, akıllarını yitirdikleri için en tehlikelileridir. Onları gördüğümüz yerde öldürürüz."

Sessizliği ve sesinde bir değişiklik yoktu, ama Ismena son cümlesinde onun acısını hissetti. Nedenini bilmiyordu, ama aniden onu teselli etme ihtiyacı duydu. "Üzgünüm," diye fısıldadı içtenlikle.

"Daha fazla çocuk öldürmeden onları öldürmeliyiz." Bir saniye boyunca gözleri çıplak bir acı ile doldu. Gözlerini kırpıştırarak bu acıyı uzaklaştırdı. "Bu yüzden dikkatli olmalısın. Tek başına dolaşma."

"Beni yine kurtardığın için teşekkür ederim." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sen gerçekten benim kaşlarını çatmış şövalyesin."

Kaşları daha da çatıldı. "O da ne demek?" Kafası karışmıştı. "Oh, hiçbir şey. Dert etme." Elini sallayarak onu uzaklaştırdı. "Tanrım, O puma gördüğümde kalbim durdu sandım. Neredeyse öldüğümü sandım." Bu anı hatırlayarak titredi. Sonra yüzünü buruşturdu.

Acı dolu sesine durdu ve ona baktı, "Ne oldu?"

Gözlerini indirdi ve aynı anda elbisesini yukarı çekerek kanlı dizlerini gösterdi. "Düşüm." diye mırıldandı.

Kurt hırladı. Adam daha da sert bir bakış attı, "Oraya şıfalı otlar ve bandaj koymalısın."

"Otlar mı? Burada ilaçlara böyle mi diyorsunuz?" diye merakla sordu ve elbisesinin eteğini bırakarak vücuduna tekrar sarkmasını sağladı, böylece morlukları örtmüş oldu.

Adam yürümeye devam etti ve kadın da onunla birlikte aceleyle adımlarını hızlandırdı. "Hayır. İlaçlardan farklıdırlar. Otlar, ilaçlardan çok daha iyi ve hızlı etki ederler. Sana da iyi gelecektir."

"Oh, zahmet etme. Sadece dizlerim sıyrıldı," daha kötüsünü de yaşamıştı, "Bu kadar küçük bir yarayı tedavi etmektense, burayı daha çok görmek istiyorum. Lütfen, beni kasabayı gezdirir misin? Lütfen?" diye yalvardı.

"Yapacak çok işim var, kadın. Bu mümkün değil." Kadın kafasını çok karıştırıyordu, aralarına daha fazla mesafe koymasđ gerekiyordu. Onunla geçirdiği her an, aralarındaki çekimi güçlendiriyordu ve bu, onun istediği bir şey değildi.

"Lütfen?" Ismena boş bir eve dönmek istemiyordu. Ayrıca, onunla geçirdiği bu zamanın henüz bitmesini de istemiyordu. Onun yanında geçirdiği birkaç dakika, ona hiç bu kadar canlı hissetmediği bir duygu veriyordu.

"Hayır." Dişlerini sıkarak cevap verdi.

"Lütfen?" Ellerini kaldırdı ve parmaklarını birbirine sürterek yalvarışını vurguladı.

"Hayır."

"Lütfen?" Yine sızlanmaya başladı.

"Hayır."

"Lütfen?"

"Hayır dedim." Kararlı bir şekilde söyledi.

Birkaç dakika sonra, güç ve zarafet yayan, çok kaşlarını çatmış, iri yarı bir adamın, çok mutlu, güzel, minyon bir kadını şehirde gezdirdiği görüldü...

BÖLÜM 21. BİRBİRİNE OLAN 'İHTİYAÇLARI'.

Ismena, onun dikkatini çekmek için boğazını temizledi.

O ise ona hiç aldırış etmedi, ellerini arkasında tutarak ve yüzünde devasa bir somurtkan ifadeyle onun yanında yürüdü.

Kız, dudakları neredeyse uyuşana kadar bu yürüyüş için yalvardı, yalvardı ve yalvardı, ta ki adam, onu "rahatsız etmemesi" için kabul ettiğini homurdandı.

Ama, kararından duyduğu hoşnutsuzluğu yüzünde adeta taşıyor.

"En azından, biraz daha az somurtabilir misin?" diye umutla mırıldandı. Adam ona sert bir bakış attı.

Kahretsin, bu korkutucu. "Hayır, benim için endişelenme. İstedğin gibi yapabilirsin, beni hiç umursama." Ellerini teslim olarak kaldırdı.

Adam tekrar yoluna devam etti.

Takip eden sessizlikte, Ismena biraz geride kaldı, böylece bu adamın farkına varmadan ona doya doya bakabilirdi. O uzun gümüş-altın rengi saçlar bütün akşam onu ısıtmıştı, parmakları neredeyse ona dokunmak için kaşınıyordu.

Ellerini yumruk yaptı, bu dürtüye direnmeye kararlıydı. Arkadaşı hiç de mutlu *değildi*. Her zamanki gibi.

Onu istiyordu. Çok istiyordu.

Anlamadığı bir dürtüydü —asla gergin, kıcına sopa sokmuş erkeklerden hoşlanmazdı— ama oradaydı. Israrcıydı. Kalıcıydı.

Onunla geçirdiği her an, göğüsleri dokunulmak için yanıyor, meme uçları sertleşip hassas yumrular haline geliyor ve kadınlığı, onunla geçirdiği süre uzadıkça daha da artan bir zonklama hissediyor.

Bu akşam yürüyüşü gerçekten iyi bir fikir mi? Birkaç güzel evin önünden geçerken kendini sorgularken buldu.

Neredeyse anında, zihni cevap veriyordu... Tabii ki öyle, şehri görmesi gerekiyordu, yalnız gidemezdi, yoksa yine akşam yemeği için kovalanma riskini göze alamazdı.

O koşudan beri kalbi göğsünde hızla atıyordu. İlaçlarına ihtiyacı vardı.

"Vay canına, burası çok güzel...!" Gözleri, her türlü çiçekle süslenmiş ahşap bir çit gördüğünde aniden nefesini tuttu. "Orası neresi?" Hayranlıkla sordu ve orayı işaret etti.

"Orası Omega'lar için inşa edilmiş bir malikane. Boş zamanlarında orada vakit geçirmeyi severler." Wolfariane, kızın yüzündeki heyecanı görünce kendini cevap verirken buldu.

"Vay canına, çok ferahlatıcı olmalı. Ama Omega'lar kim?" Ona şaşkın bir bakış attı, ama gözleri yine etrafına kaydı.

"Kadınlar. Kurtlar, pumalar, kaplanlar veya leoparlar gibi üstün türlerden gelen kadınlar. Biz kurtadam klanındayız, anlarsın ya. Kurtadam klanı ile dağ aslanı klanını ayıran pek bir şey yok."

"Kurtadam Klanında mı? Bu, tüm bu insanların... kurt olduğu anlamına mı geliyor?" Etraflarında birkaç kadın, çocuk ve yaşlı adam dolaşıyordu. Her biri, Alfa Kralı'nı gördüklerinde ona selam veriyordu, ona duydukları saygı gözlerinden açıkça okunuyordu.

"Evet." Alfa Kral, Ismena'nın gözünden etrafındaki dünyayı görmeye izin verirken, kötü ruh halinden kurtulduğunu fark etti. Onun

Onun dünyası.

Tüm bu insanlar onun halkı. Ailesi. "Naturiah'ın kalbi, kurtadam klanı ile puma klanının sınırlarının kesiştiği vahşi bir bölgedir. Üç gün önce vardığımız yer orası. Orada, farklı türlerden birçok değişkenlerin bir arada takıldığını görürsün."

"Bir aile gibi..." O manzarayı hala hatırlıyordu. "Eline evinde bizim puma klanından olduğumuzu söylemişti."

"Evet. Eline bir puma. Kabileler artık önemli değil, bugünlerde oldukça iyi kaynaşıyoruz." Yürürken ona açıklamaya başladı, "Dominant Savaş'ndan önce, Changelings pek iyi kaynaşmazdı, biliyorsun. Herkes kendi kabilesine bağlı kalırdı. Bu iki yüzyıl önceydi, ama Puma ve Kurtlar arasındaki savaştan sonra barışçıl bir anlaşma yapıldı."

Ismena onun hikâyesinden çok etkilenmişti. "Barışçıl anlaşma neydi? Ayrıca, Dominant Savaş nedir? Savaşın ne anlama geldiğini biliyorum, yanlış anlama," diye ekledi aceleyle, "ama isminden anlaşıldığı kadarıyla, bu sadece bir savaştan daha fazlası gibi görünüyor."

Wolfarlane derin bir nefes aldı, akşam havasının vücudunu okşamasını sağladı, saçlarını uyku halinden kurtardı. "Naturiah'ta otuz altı klan var ve tüm bu klanların bir lideri var. Çoğunlukla liderler klanın en güçlüsünden çıkar... her zaman bir Alfa olur. Dominant Savaş'ndan önce, genel liderlik konusunda her zaman bir sorun vardı."

Devam etti, "Kralların Kralı hangi klandan çıkacak? Ülkenin genel lideri? Kulelerin sahibi hangi klandan çıkacak?" Bir süre durdu, "Alfa Kral hangi klandan çıkacak?"

"Aaah," Ismena anlamaya başlamıştı. "Bu sizin şu anki konumunuz, değil mi?"

Bir kez başını salladı ve onu başka bir yola yönlendirdi. Gözünün ucuyla, halkının Alfa Kralı'nın yanında heyecanla yürüyen insana şaşkın bakışlar ve ağzı açık bakışlar attığını görebiliyordu. "Zaten tahmin edebileceğin gibi, bu Naturiah'daki en yüksek konumdur ve en güçlülerin en güçlüsü tarafından yönetilir. Aynı zamanda birçok sorumluluk da getirir."

Onun büyülenmiş, hayranlık dolu bakışları onu devam etmeye zorladı. "Yani, klanlar tüm klanların genel lideri olmak için birbirlerini öldürüyorlar. Bu, Hakimiyet Savaşı'ydı. Diğer klanlar savaşı kaybettikçe ya da savaştan vazgeçtikçe, savaş yıllarca sürdü, çünkü savaşta masum kanlar dökülüyordu. Kurtadamlar ve pumalar kalana kadar devam etti. İki güçlü klan taht için birbirleriyle savaşıyordu."

Derin bir nefes aldı, "Ares ve Dogota. Ares o zamanlar puma klanının Alfa lideriydi ve Dogota kurtadam klanını yönetiyordu..." durakladı, "O benim büyükbabamdı."

"Vay canına. Dogota..." Ismena ismi dudaklarında yuvarladı, "Güçlü bir adama benziyor."

"Öyleydi. En güçlüsüydü." Büyükbabasının anıları dudaklarının sol tarafında küçük bir gülümseme oluşturdu. Ne yazık ki, bu konuda pek bir bilgisi yoktu. "Ares ve Dogota, bir durum onları barışmaya zorlayana kadar yıllarca birbirleriyle savaştılar."

"Ne koşul?" Yoldaki bir taşı tekmeledi, sonra ayak parmağına acı verdiği için yüzünü buruşturdu.

"Dogota'nın en büyük oğlu ve Ares'in en büyük kızı, tanıştıkları ilk gün yüksek çiftleşme uyumluluğu gösterdiler."

"Bu ne anlama geliyor?"

Bunu nasıl açıklayacağını düşündü ve "Birlikte olmaları kaderlerinde vardı. İnsanlar buna 'evlenmek' der, biz ise 'çiftleşmek' deriz. Ama insanlardan farklı olarak, biz sonsuza kadar çiftleşiriz." Wolfariane, insanlar boşanma adına birdenbire eşlerini terk ettiklerinde veya eşlerine kötü davrandıklarında onları hiç anlayamıyordu.

"Bekle. Bu, hiç boşanmadığınız anlamına mı geliyor?" diye inanamadan sordu.

O, kararlı bir şekilde başını salladı. "Bir erkek changeling dişisini sahiplendiğinde ve çiftleşme ritüelini tamamladığında, bu duygu ASLA kaybolmaz. Kaybolmak yerine, günler geçtikçe daha da aşık olurlar, bağları özellikle dolunayda çiftleştiklerinde gittikçe güçlenir."

"Çiftleştiklerinde mi? Yani dolunayda seks yaptıklarında mı?"

"Evet. Ama bu sadece seksten daha karmaşık bir konu." Bu da, onun şu anda ya da başka bir zamanda onunla konuşmak istemediği bir konu...

"Neden dolunay?"

"Dolunay..." Bunu açıklamak için bir yol düşündü, "...değişkenler için benzersizdir. Ay gökyüzünde yüksek ve dolunay olduğunda, her Değişken kim olduğunu ve temel içgüdülerinin ne olduğunu hatırlar; çiftleşmek ya da avlanmak. Çoğunlukla içgüdü 'çiftleşmek'tir. Bu... kontrol edilemez bir içgüdüdür."

"İlginç." Onun temel içgüdülerine boyun eğmek zorunda kaldığını, böyle bir kadınla yakınlık kurduğunu hayal etmeye çalıştı.

Hayır, bu düşünce hiç hoşuna gitmedi. Bu yüzden, zihnini bu düşünceden uzaklaştırdı. "Eşleşmemiş changelingler dolunay partnerlerini seçerler,"

diye devam etti,

"Eşleşmiş changelingler ise birbirlerinin kollarına sığınır. Her neyse, Ares ve Dogota çocuklarının yüksek eşleşme uyumu gösterdiğini öğrendikten sonra barışmak zorunda kaldılar. Ve barıştılar. Bir barış antlaşması imzalandı."

"Ares, mantıklı olanı yapmak için kurtlar için geri adım attı. Kızıyla eşleşecek erkek changeling, kurt adamdır. Böylece kurt adamlar genel liderliği ele geçirdiler."

"Vay canına. Herkesin barışmasından memnunum. Yani, sanırım senin anne baban eşlerdi, değil mi?"

Yine başını salladı. "Evet."

Değişkenlerin paylaştığı aşk kıskanılacak bir şey, diye düşündü Ismena hüznü bir iç çekişle. Keşke ben de öyle bir aşkı yaşayabilsem.

Sonra kendini yakaladı. Hayır, bu yola asla girmeyecekti... sekiz haftadan az bir süre sonra ölecekken olmazdı.

Bu, göğsünde sürekli yanan acıyı hatırlattı.

Bunu düşünmemeye karar verdi. "Peki, annenle baban şimdi nerede? Hâlâ birbirlerini çok seviyorlar mı?"

"Öldüler." dedi.

"Oh," kahretsin, Ismena, seni köpek. Bunu gerçekten sormak zorunda mıydın? "Üzgünüm... Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Yüzünde boş bir ifade vardı. "Hayır," dedi soğukkanlılıkla. Sonra aniden yürümeyi bıraktı.

Duruş o kadar ani oldu ki, Ismena hemen bir terslik olduğunu anladı. "Ne oldu?" diye sordu ve o da durdu.

Başı dönüyordu. Sorun buydu.

Wolfarlane kaşlarını çatı. En son ne zaman bu kadar ani bir baş dönmesi hissettiğini hatırlamıyordu ve bunun nedenini biliyordu.

Üç gün önce Nalaila kendini onun üzerinde tüketmiş ve çok kan kaybetmişti, ama henüz iyileşmemişti. Aslında, iyileşmiyordu.

O kadar meşguldü ki, şifacıya haber vermeye vakit bulamamıştı.

"İyi misin?" diye tekrarladı, kaşları endişeyle çatılmıştı.

Diğer yarısının yorgunluğunu neredeyse hissedebiliyordu. İyileşmeleri gerekiyordu. "İyiyim." Diye tiz bir sesle cevap verdi ve yürümeye devam etti.

Daha fazla mesafe kat ettikçe, Ismena her şeyi hayranlıkla izliyordu. Heyecanı tüm yüzünü aydınlatıyor, ona güzel özelliklerini daha da vurgulayan parlak bir ışıltı veriyordu.

Wolfarlane, ara sıra onu izlediğini fark etti. Gözlerini ondan ayırmak zordu, bu da onu somurtmaya itti.

"Yine kaşlarını çatıyorsun." diye mırıldandı, sonra pazara giden yola vardıklarında o küçük seksi dudaklarını büzüştürdü.

Onun önüne geçti, ona döndü ve yürümeye devam etti, ama sırtı yoluna dönük olarak. Yüzünde bir gülümsemeyle başını salladı, "Böyle devam edersen daha çabuk yaşlanacaksın."

"Yoluna dikkat et." Huysuz bir sesle uyardı.

Ismena, sözleri ağzından tamamen çıkmadan önce çoktan kaymıştı. "Ooo...!" Ayaklarını yere basmaya çalışırken nefesini tuttu.

Düşünmeden harekete geçti. Elleri, onu dengelemek ve yere düşmesini önlemek için doğrudan beline uzandı.

"Beni kurtardığın için teşekkürler... yine." Ona gülümsedi. Bu, doğrudan onun aletine gitti. Kahretsin.

Sanki onu yakmış gibi onu bıraktı. "Yoluna dikkat et." Kısa bir şekilde tekrarladı.

"Tamam, tamam, efendim." Ona selam verdikten sonra tekrar yoluna döndü.

Bir adım attı ve yine dengesini kaybetti.

Adamın elleri yine uzandı ve onu yakaladı. "Senin neyin var?"

Ismena çok başı dönmeye başlamıştı. Kalbi çok hızlı atıyordu. Çok sert. Acımaya başlamıştı.

Sadece bu da değil, öğle yemeğinde yediği yemek boğazına kadar çıkıyordu. "Göğsüm..." Nefesi kesik kesik geliyordu, "İlaçlarıma ihtiyacım var."

Kurt, onun rahatsızlığı karşısında uludu. Adam şaşkındı, "Kendini iyi hissetmiyor musun?"

"Sanırım... ben..." Sözleri ağzından tam çıkamadan başka bir şey çıktı. Yemeği.

Kusuyordu. Üzerine.

Karnındaki her şey tekrar dışarı çıkarken sert kusma sesleri duyuldu.

Kusması bittiğinde, korku onu sardı. Onu tutan kollar birdenbire tahta gibi sertleşti.

Aynı zamanda, başı çok dönüyordu.

Henüz onunla yüzleşmeye hazır olmadığı için bu baş dönmesini seve seve kabul etti.

"Sanırım... ben..." Yine başladı, sıkıca yutkundu.

"Sakın bayılma..." Bu, onun içinden gelen bir homurtuydu.

Ama sözlerini bitiremeden, Ismena'nın gözleri geriye devrildi ve vücudu kollarında sıvılaşmaya başladı.

Bilincini kaybetmişti.

BÖLÜM 22. KARMAŞIK; Alfa Kral'ın İç Çekişmeleri.

Naturiah'ın göçebe halkı, göğsünün bir kısmını kaplayan kusmuk ve koluna gevşekçe asılı duran baygın bir kadınla Alfa Kralı'nın yanından geçerken yüzlerindeki şaşkınlığı belli etmemeyi iyi biliyorlardı.

Düşünceleri şöyleydi: Alfa Kral kadını öldürmüş ve cesedini ormana bırakarak Vahşi Olanların yemesi için sunacaktı. Bilinçsiz bir kadını taşımasının tek açıklaması buydu.

Alphose, kulesinin kapısı önünde Alfa Kral'a yetişti ve gördüğü manzara karşısında içinden bir çığlık attı... Wolfariane'nin somurtkan ama boyun eğmiş yüzünü gördü.

Alphose, Alfa Kral'a neden çağrıldığını sormak yerine, onun önünden yürüyerek kapıyı açtı. Alfa Kral, baygın kadını kollarında tutarak kapıdan geçti.

Kapı bekçileri ve nöbetçi muhafızlar, kule girişine doğru yürürken onlara başlarını eğdiler ve kapıdan geçtiler.

Yatak odasında, sonunda kızı yatağına yatırdı. "Marian'a, uyandığında çarşafı değiştirmesini söyle." diye kısa bir talimat verdi.

Marian, kulenin temizliğinden sorumlu, yaşlı bir omega kurttur. Alphose başını salladı, "Evet, öyle yapacağım." Bir süre durdu ve nazikçe ekledi. "Ne olduğunu sorabilir miyim?"

Wolfarlane gardırobuna doğru yürüdü ve kıyafetlerini çıkarmaya başladı. "Kız kustu ve bayıldı. Sanırım birkaç saat önce hayatı için koşmak zorunda kaldığı için oldu. Tim onu kovaladı."

"Kahretsin. Puma formunda mı? Onu öldürürdü."

"Onu bu yüzden azarladım, böylece o ya da başkası bunu bir daha yapmasın diye." Ona bir bakış attı, "Kadın buradan ayrılana kadar benim gözetimimde olacak. Onu kovalamalarına gerek yok."

Alphose içinden irkildi. Onu tanıımıyormuş gibi bahsediyor, ama tanıyor. Onu her baktığında gözlerinde bu bilgi var.

"Durumu kötüleşiyor, Wolfarlane." Kızın kısa ve hızlı nefes almasını acıyarak izlerken, yumuşak bir sesle konuştu. "Ölümün kokusunu alabiliyorum. Sen de alabilirsin... Bu konuda bir şeyler yapılmalı. Hem de çabuk."

Belden yukarısı çıplak olan Wolfarlane, geri kalan kıyafetlerini de çıkarmaya başladı. Alphose'u adını kullandığı için azarlamadı. Sadece birkaç Alfa, onunla "kişisel" olmak istediklerinde ara sıra bu adı kullanabiliyordu ve Alphose da onlardan biriydi.

"Yakında uyanacak. Programındaki her şeyi düzelt, böylece New York'a gidip ilaçlarını alabilirsin. İlaçlarına ihtiyacı var."

"Sana ihtiyacı var." En tehlikeli konuyu ele aldığının farkında olarak dikkatlice düzeltti, "O ölüyor. Aptal ilaçlar bile onu kurtaramıyor."

"Hepimiz bir gün öleceğiz." Gözlerinin önünden karanlık bir gölge geçti. Gözlerini kırptı ve gölge kayboldu. "Eninde sonunda."

"O senin eşin." Odanın sessizliğinde yumuşak bir sesle söylenen yasak sözler. "Sadece bu da değil, ikinizin eşleşme uyumu çok yüksek, sen onunla cinsel ilişkiye girmemiş olsan da, o zaten senin kokunu hafifçe taşıyor."

Wolfarlane de bunu biliyordu. Hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine havlusunu çekip etrafına sardı. "Ben bir insanla eşleşmiyorum, hatta

kendi hayatını kurtarmak için." O kararlı bir şekilde, "Eğer ölüyorsam, kendi hayatımı kurtarmak için bir insanla çiftleşmeyeceğim." dedi.

Başını salladı, kararlılığı granit kadar sağlamdı. "Onu tanımadan önce bile eşleşmeyeceğimi açıkça belirtmiştim. Kimseyle eşleşmeye niyetim yok. Ne bir changeling ile, ne de bir insanla. Çocuk da istemiyorum. Asla."

Alphose, sesinin soğukluğundan irkildi. On sekiz yıl önce o kafeste ne olduğunu kaçınıcı kez merak etti?

Yakalanmadan önce, genç Alfa Kral farklıydı. Diğer tüm changelingler gibi... bir eş arzuluyordu. Baba olmayı hayal ediyordu.

Ama yakalandıktan sonra çok şey değişti. Herkes bunun onun için kolay olmadığını biliyor, özellikle de bir hafta sonra annesini kaybettiği için, ama o laboratuvarda, insan kılığına girmiş o kötü canavarlar tüm deneylerini ona odakladıktan sonra neler olduğunu kimse tam olarak bilmiyor.

Kimse onların verdiği zararın boyutunu bilmiyor, ama Alphose bunu hissedebiliyor. Büyük. Çirkin. Karanlık.

Ona en yakın Alfa olduğu için, gardını indirdiğinde bunu hissedebiliyor. Şu anda olduğu gibi.

"Onu kendinden korumaya çalışıyorsun." Bu sözler düşünmeden ağzından çıktı.

"Onu korumak, Nalaila'yı korumak, halkımı korumak, hepsi aynı şey." Pencereden dışarı, gecenin erken saatlerindeki hafif karanlığa baktı. "Neyle karşı karşıya olduğunu bilmiyor. Bilseydi, ölmekten mutlu olurdu."

"O laboratuvarda sana ne oldu, Wolfariane?" diye sordu, "Diğer kurtadamlar 'başarısız' olduktan sonra, sana ne oldu?"

Her zamanki gibi, cevabı aynıydı. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Alphose, annesinin gömüldüğü gece Alfa Kral'ın ona anlattıklarını hala hatırlıyordu...

Bazı geceler bütün gece ulurdu. Öfkeyle. Kontrolsüz bir şekilde.

Diğer geceler ise dişiler bütün gece boyunca çığlık atarlar. Dişiler uyuşturulup hayvanlar gibi üremek zorunda bırakılırlar.

Değiştirilmiş dişiler kanlar içinde ve yarı ölü halde çıkarılır. İnsan dişiler ise ölü olarak çıkarılır. Parçalanmış halde.

Yine de, o doktorlara istediklerini vermedi. Bir çocuk.

Onun çocuğu.

Alphose korkunç anıları kafasından silip şimdiki ana odaklanmaya çalıştı. "Ama bir şeyler yapılmalı. Onun ölümcül durumu bir yana, ona da ihtiyacın var."

"İyileşmiyorsun Wolfarlane ve buradan kurtun heyecanını hissedebiliyorum." Hatta adamın dişiye olan şehvetini bile. Ama liderin şu anda bunu takdir etmeyeceğini bildiği için bu sözleri yuttu. "Ona ihtiyacın var."

Pencereden uzaklaşan Alfa Kral ona döndü, "Kuru hissedebiliyorsun, ama pumu hissedebiliyor musun?"

Alphose... hissedemedi.

Gözlerini kapattı ve kendi pumasının uzanmasına izin verdi...

Ama yine de hiçbir şey hissedemedi.

"Bu garip." Kaşlarını şaşkınlıkla çattı. "Hayır, onu hissedemiyorum. Senin o kısmın... çok sessiz."

Wolfarlane onun gözlerinin içine baktı, "Çünkü onu öldürmek istiyor. Benim insan eşim."

"Oh... kahretsin." Anladı.

"Evet. Benim o tarafım onu parçalamak istiyor Alphose, bunu neredeyse tadabiliyorum. Ona çok yaklaştığımda şiddetli bir dürtü hissediyorum. Bu bir mücadele. Daha da kötüsü, onu istiyorum. Onu korkutucu bir yoğunlukla istiyorum." Sesinde öfke vardı, sanki onu istediği için kendini suçluyormuş gibi.

Alphose otomatik olarak aşağı baktı ve duyulabilir bir şekilde yüzünü buruşturdu. Gerçekten de, yatağında bilinçsizce yatan küçük, güzel kadına karşı büyük bir ereksiyon yaşıyordu.

Alfa Kral, kadını reddediyor, ama ona karşı çok güçlü bir istek duyuyor. Direnişi ne kadar sürecek?

En önemlisi, o savaşı kaybedip temel içgüdülerine teslim olduğunda, o kadın onun gibi bir adamla başa çıkabilecek mi?

Alfa Kral devam etti, "Ona dokunursam, laboratuvardaki günlerim gibi olacak, ne zaman bir insan kadını kafesime atarlarsa. Bir parçam uyuşturulmuş gibi olur ve vücudumdaki aşırı acıyı dindirmek için onu hemen tecavüz eder, diğer parçam ise bekler..." Kısa sözlerle ifade etti, ifadesi boş ama gözleri öfkeyle dolu mavi bir nehir gibiydi. "...benim kontrolümü kaybetmemi bekliyor, sonra gerisi malum. Uyandığımda, cinsel zevk aldığım kadının kanı ve kemikleri etrafımda.

Alphose'un yanından geçerek banyoya doğru yürüdü ve kapıda durdu. "İnsanları sevmiyorum, ama kimse böyle ölmeyi hak etmez. Ölen insan eşim bile."

Bunun üzerine banyoya girip kapıyı kapattı.

Bir saat sonra, Ismena'yı kontrol etmek için gelen şifacı Alphose ayrıldı ve Ismena'nın şimdilik iyi olacağını, ancak onun gibi ölümcül bir hastalıkla daha önce hiç karşılaşmadığı için tedavisinin ne kadar süreceğini bilmediğini söyledi.

Alfa Kral tedaviyi reddetmişti. Bunun yerine masasının arkasına oturup belgeleri düzenledi ve birkaçını imzaladı.

Alphose ayrılmak üzereyken kapıya geldi ve durdu. "Eğer dürtü dayanılmaz hale gelirse, onunla çiftleşmeden cinsel ilişkiye girebilirsin, biliyorsun."

Elindeki kalemi durdu. Kendisine arkadaş denebilecek kadar yakın olan tek kişi olan puma Alfa'ya baktı.

"Lütfen, açıklamama izin ver." Yüzündeki somurtkan ifadeyle aceleyle devam etti, "İkiniz de birbirinize ihtiyacınız var. Onu istediğini biliyorum, o da seni istiyor. Bir erkek

değişkenlerin vücudu, akıl sağlığını korumak için kadınların cinsel yakınlığı olmadan çok uzun süre dayanamaz. Ve kurtun heyecanını hissederek, senin bir parçanın başka bir kadınla birlikte olma düşüncesinden hoşlanmadığını biliyorum."

"Böylece, birbirinizle yakınlık kurabilirsiniz; senin bedenini beslenecek, onunki de beslenecek. O zaman daha uzun yaşayacak ve yüzük geri alındığında daha sağlıklı bir şekilde kendi dünyasına dönebilecek. Ve sen de burada hayatına devam edebilirsin, kurt açlığı doyduğunda seni bırakabilir... belki." Diye bitirdi.

"İçimdeki puma..." diye başladı.

"Senin o kısmın, bir insan kadının içinde doruğa ulaşmanı bekleyerek kontrolü ele geçirmek için arkada bekliyor, çünkü o an senin savunmasız olduğun tek an... kontrolün daha az olduğu an. Yani, sen... şey... boşalmak üzereyken onun içinde OLMAMAYA çalışabilirsin."

Yanakları hafifçe kızardı, ama yine de devam etti, elinden gelirse Alfa Kral'a yardım etmeye kararlıydı. "Emin değilim, ama bence bu iş yarayacaktır... eğer onun vücudunun içinde boşalmak için hissettiğin güçlü çekime direnebilirsen."

Wolfarlane sessiz kaldı. Uzun süre. Çok uzun süre.

"Son on sekiz yıldır hiçbir kadının içine boşalmadım, Alphose." Sonunda itiraf etti.

Nöbetçinin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hiç mi? Bir kez bile mi? Dolunayda bile mi?"

"Bir kez bile. O zaman bile."

Şaşkınlığını gizleyemedi. Dolunayda bile mi? O özel dürtüyü nasıl kontrol edebildi? Çok baskın. Çok zorlayıcı. Dolunayın dürtüleri. Bunca yıl kendini nasıl kontrol edebildi?

Ama yine de, Alfa Kral için neredeyse her şey mümkündür. Kontrolü her zaman kusursuzdur, tehlike karşısında bile.

Hiçbir changeling erkek onun yapabildiklerini yapamaz. Hiçbir changeling erkek onun kontrolünün yarısına bile sahip değildir.

Aniden her şey anlam kazanmaya başladı. Dolunayda ara sıra ağzından çıkan o kükremeler. Onların sadece zevkten kaynaklandığını sanmıştı, ama aynı zamanda acıdan da kaynaklanıyor gibi geliyordu.

Şimdi, her ikisinin de doğru olduğunu anlıyor. Dolunayda bir kadının vücudunda boşalmamak için gösterdiği çaba çok acı verici olmalı.

Neden kendini buna maruz bırakmak zorunda? "Ama... neden?" Ancak, bunu sorarken bile nedenini zaten biliyordu.

Kalemi tekrar eline aldı, önündeki belgenin sayfalarını çevirdi ve üzerine imzasını attı. "Bir çocuk. Hiçbir kadını hamile bırakma riskini almak istemiyorum."

Elbette. Alphose başını eğdi, "Üzgünüm."

"Özür dileme," Belgeyi bir kenara koydu, yenisini aldı ve sayfaları çevirdi, "Çocuk istemiyorum."

Ama istiyordu. Bir zamanlar çocuk istiyordu. Bir eş ve çocuklar hakkında hayal kuruyordu.

Alphose'un kalbi onun için ağırlaşmıştı. İnsanlar, onların bildiğinden çok daha fazlasını yapıyordu.

"Git ve değişmeyen dünyaya gönderdiğimiz nöbetçilerin durumunu kontrol et. Yeni bir gelişme olursa bana haber ver." Wolfarlane isteksizce dedi.

Alphose, bir reddedilmeyi duyduğunda anlardı. Saygıyla başını eğdi, kapıya doğru yürüdü ve durdu.

"Söylediklerimi düşün... lütfen. Artık laboratuvarıda değilsin. Onunla çiftleşmek zorunda değilsin. Eğer fiziksel bir ilişkiye razı olursa, ondan cinsel zevk alabilirsin ve bu ikiniz için de kazançlı olur. Sadece düşün, tamam mı?" Bunu söyledikten sonra kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

O gittikten çok sonra, o yumuşak sesli sözler havada asılı kaldı.

Wolfarlane kalemi düşürdü ve yatağında uzanan kadına bakmaya başladı. Hala vücudu ona tepki gösteriyordu.

Hayatı, her gün yaşamak zorunda olduğu geçmişteki kabuslar yüzünden her zaman zor olmuştu. Onun yüzünden akıl sağlığını yitiren ve on sekiz yıldır kurt formunda mahsur kalan kız kardeşi yüzünden acı vericiydi. Görevleri ve halkının güvenliği yüzünden ağırdı.

şimdi, hayatı son derece karmaşık bir hal almıştı.

Halkının hayatını tehlikeye atabilecek kayıp yüzüğu, ölmek üzere olan insan eşi ve her geçen gün daha da kötüleşen ona olan arzusu.

Dağ aslanı kükredi ve içindeki pençelerini gerdi.

BÖLÜM 23. GEÇMİŞ VE GECE.

On sekiz yıl önce...

AMERİKA'DA BİLİNMEYEN LABORATUVAR

Dr. Angor açıkça hayal kırıklığına uğramıştı. Genç kurtun kafesinin önünde volta atarken attığı her adımda bu hayal kırıklığı belliydi.

Kurt uyuşturulmuştu; acı çekiyor, azgın ve huzursuzdu. Yine de, demir parmaklıkların arkasından onlara hırlayarak baktığı sırada, kehribar rengi gözlerindeki öfke gizlenemezdi.

Hector korkuyla kafesten bir adım uzaklaştı, ancak Dr. Angor kafese aldırış etmedi: "Bu lanet hayvan üremek istemiyor! Bir ay oldu, lanet olsun!"

"Ona her kadını gönderdik, ama hiçbir sonuç alamadık." Hector kendi hayal kırıklığını gizleyemedi. "Kadınlarımızı paramparça etti, hepsini. Ama 6 numara da kendi türünün kadınlarını hamile bırakamıyor."

Dr. Angor volta atmayı bıraktı ve söz konusu kafese öfkeyle baktı. Gözleri, kurtun öfkeli soluk sarı gözleriyle buluştu. "Sen, 6 numara, bize istediğimizi vermiyorsun! Ve zamanımız azalıyor, lanet olsun!"

Kurt dikleşti, geri adım attı ve kafesin demir parmaklıklarına atlayarak gürültülü bir şekilde uludu. Öfkeyle.

Acele adımlarla büyük kafesten uzaklaştılar, öfkeli kurtla aralarına mesafe koydular.

Ama her zamanki gibi, kaçtıktan birkaç saniye sonra, kendilerini kurttan ayıran devasa bir barikat olduğunu hatırladılar, bu yüzden koşmayı bıraktılar ve bunun yerine kurda öfkeyle baktılar.

"Bütün bu çabalar boşuna. Bu kadar uğraşmayı bırakın, buradan çıkamazsınız." Dr. Angor kendini beğenmiş bir hayal kırıklığıyla söyledi.

"Peki, ne yapacağız?" diye sordu Hector.

Doktorun gözlerinde bir parıltı belirdi. Kötü bir parıltı. Bir şey düşünüyormuş gibi görünüyordu.

"Sanırım ne yapacağımı biliyorum. Neden bunu daha önce düşünemedim?" diye yüksek sesle düşündü.

Hector ne düşündüğünü sormadan, hücrenin arkasındaki hareketler dikkatlerini çekti. Hector şaşkınlıkla nefesini tuttu, "Şekil değiştiriyor!"

"Ama bu nasıl mümkün olabilir? Sana söylediğim gibi ona enjeksiyon yaptığını sanıyordum?" Dr. Angor şaşkınlıkla sordu.

"Yaptım. Gerçekten yaptım." Diye dalgın bir şekilde cevap verdi.

Wolfarlane'nin vücudu acıdan kıvranıyordu. En kötüsünün de kötüsü. Sanki sayısız iğne tüm vücudunu deliyormuş gibi hissediyordu ve erkekliğindeki acıyı dindirmezse öleceğini düşünüyordu. Suçlu olan ilaçtı. O lanet olası iğne.

"Sizi... öldüreceğim. İkinizi de öldüreceğim." Derinlerinden gelen bir hırıltı çıktı.

"Bunu asla başaramayacaksın." Dr. Angor tatmin edici bir gülümsemeyle cevap verdi, "Bunu başarabilsen bile, benim lehime bir kozum var. Araştırmamı devam ettirecek biri var, onu yıllardır eğitiyorum. Ve o çok iyi. Gerçekten çok iyi."

"O, tüm zayıflıklarınızı bulmak için deneyi sürdürecektir, böylece biz de onları kullanabileceğiz. Hiçbir şey, siz hayvanları yok etmemizi engelleyemez. Bizim için yetiştireceğiniz askerler hariç, hepinizi yeryüzünden sileceğiz. Onları ilk günden itibaren silah olarak eğiteceğiz

. Bize hesap verecekler ve onlardan istediğimiz her şeyi yapacaklar.
Mükemmel silahlar olacaklar."

Wolfarlane insan formunda kalmak için mücadele etti. Ona enjekte ettikleri ilaçlar çok fazla, her şey çok fazla. Onu delirtmekle tehdit ediyor... diğer kurtlar gibi. "Bizden, benden asla istediğini alamayacaksın." Yemin etti, "Benden asla bir çocuk alamayacaksın. Asla."

"Bunu göreceğiz, değil mi?" Güldü ve bu Wolfarlane'nin hassas derisini tırmaladı. "Bugün bir kadını hamile bırakmasan bile, gelecekte birini hamile bırakacaksın, yanılıyor muyum? O çocuk bize ait olmalı. Onu almaya geleceğiz... onu nereye saklarsan sakla."

"Hiçbirinizi bağışlamayacağım. Buradan çıktığımda hepinizi öldüreceğim!" Savaşı kaybetmeden ve tekrar hırlayan, öfkeli, uyuşturucu verilmiş kurda dönüşmeden önce bağırdı.

"Tsk, tsk, tsk. Zavallı hayvan." Dr. Angor'un dudakları bir gülümsemeye dönüştü, "Ona bir doz daha enjekte edin. Aklımdaki şey için onun tamamen çıldırmış ve etkisiz hale gelmiş olması gerekiyor."

Hector tereddüt etti. Daha fazla doz asla iyi bir şey değildir. "B-bunu yapacağım.
Ama aklınızda ne var?"

"Kız kardeşini getirin." Dedi, "Aileleri olduğu için vücutları birbirine benziyor... bu yüzden onu hamile bırakma şansı olabilir. Evet, bunu daha önce düşünmeliydim, lanet olsun." Kafası çalışırken yüksek sesle düşündü, "Kız kardeşini diğer changelinglerle eşleştirmek yerine, onları çok uzun zaman önce eşleştirmeliydik. Belki de bunca zamandır ihtiyacımız olan şey onlardı." Bir çocuk. Genç Alfa'nın tohumu bir kadına kök saldı, döllendi.

Hector kesinlikle dehşete kapılmıştı, "Ne!? Ama Dr. Angor, o onun kız kardeşi, Tanrı aşkına. Onu kız kardeşiyle yatmaya zorlayamayız, bu barbarca olur!"

Dr. Angor onu eliyle uzaklaştırdı, "Oh, fazla kafana takma, sanki onlar insanmış gibi konuşuyorsun. Onlar hayvan, Hector." Dönüp hücre koridorundan uzaklaştı, hedefi laboratuvarıydı, "Ona ilacı verin ve kızı getirin."

Kurt daha önce uluyorsa, bu emir üzerine ağzından tekrar tekrar çıkan kükremelerle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Kurt kükredi, uludu ve kükredi.

Öfkeyle doluydu. Acıyla. Ve kemiklerine işleyen bir acıyla...

Wolfarlane'nin gözleri birden açıldı, nefes alışını kendi kulaklarına bile çok hızlı geliyordu.

Çevresi yeşil karanlıktı. Pencereden yansıyan ışık bile yeşildi.

Uykusunda yine dağ aslanına dönüşmüştü. Kahretsin.

Öldür, yok et. Öldür. Yok et. Öldür. Yok et. Öldür. Öldür. Öldür. Öldür. Öldür!!!!

Gözlerini tekrar kapattı ve kendini kontrol etmek için mücadele etti... yarı deli olan o kısmını kontrol etmek için. Tekrar ölümlü haline dönmüştü ve yataktan çıktı. Duvar saati şafak sökmeden bir saat önce olduğunu gösteriyordu. Terden sıırıslıklam olmuş boş yatağa baktı.

Bu anıları, onlarla birlikte gelen acıları, hiç geçmeyen öfkeyi ve hiddeti nefret ediyordu.

Ne zaman uykuya dalarsa, geceleri bu anılar tarafından avlanır. Gündüzleri bile bu anılar onu takip eder.

Sessiz adımlarla uyuduğu odadan çıktı. Kulesindeki yirmi dört yatak odasından sadece biri. Ismena hala bilinçsizdi, bu yüzden yatak odasını terk edip başka bir yatak odasında uyumayı tercih etmişti.

Koridordan çıkıp merdivenlerden aşağı inerken, kan kaybından ve iyileşmemiş morluklarından kaynaklanan yorgunluğu hissetti, ama bunları da görmezden geldi. İkinci katta durdu ve tek bir hedefle koridorda sessiz adımlarla ilerledi.

Birkaç dakika sonra, Nalaila'nın zindan odasında duruyordu. Duvara yaslanarak kollarını kavuşturdu ve onu izlemeye başladı. Hâlâ uyuyordu. Her kötü kabustan sonra geldiği yer burasıydı.

Kurtun vücudunun düzenli olarak inip kalkması, onun sıkıntılı kalbine yatıştırıcı bir merhem gibiydi. En azından, o hala hayattaydı.

Küçük kız kardeşi hayattaydı. Önemli olan tek şey buydu.

Son on sekiz yıldır ölümlü bir bedene sahip olmaması önemli değildi.

Vahşi olması da önemli değil.

Günler geçtikçe onu daha fazla kaybettiği önemli değil.

Önemli olan, onun hala nefes alıyor olması.

Zamanın nasıl geçtiğini fark etmeden, uyurken bile acınacak bir şekilde inleyen ve hırlayan savunmasız küçük kurdu izledi.

Sonunda, zindan odasından çıkmaya karar verdi; kalbi çok ağırdı ve zihni çok karanlıktı.

Bir sonraki durağı yatak odasıydı. Odanın boş olduğunu görünce şaşırdı, ama odada onun kokusu hala tazeydi. O yüzden kokuyu takip etti.

Ismena yıldızlara dalmıştı.

Gecenin serin esintisi - yoksa sabahın erken saatleri miydi? - vücudunu o kadar okşadı ki, neredeyse üşümeye başladı. Bu yüzden, gökyüzündeki yıldızlara dalgın dalgın bakarken, çıplak kollarını ritmik bir şekilde ovuşturdu.

Artık yalnız olmadığını tam olarak anladığı an, arkadan gelen sıcaklık, zonklayan kalbine ve karnının alt kısmına doğru yayıldığında oldu. Sadece bir adam onu böyle hissettirebilirdi.

"Umarım seni uyandırmamışımdır. Niyetim bu değildi." Arkasını dönmeden fısıldadı.

Sessizlik onun sözlerine cevap verdi. Ama sadece birkaç saniye. Sonra, "Hayır. Ben senden çok önce uyandım."

"Bana baktığın için teşekkür ederim... yine. Gerçekten sana yük olmak istemiyorum. Üzerine kusduğum için özür dilerim..." içtenlikle özür diledi. "Kendimi hatırladığımdan beri kendime bakıyorum, genellikle bu kadar kazaya meyilli ya da sorunların mıknaatısı değilim." Dudaklarında bir gülümseme belirdi, gözleri karanlık gökyüzüne sabitlenmişti, "Sanırım bunların çoğu ağır hasta olmaktan geliyor. Sadece ölmekten değil."

Şimdi o yıldızları seyrediyor, o ise ofis koltuğunun arkasında yatak odasında işlerini halletmeye çalışmalıydı. Ama bunun yerine, kendini balkonda onun yanına yaklaşıırken buldu. Yine de, tek kelime bile edemedi.

Ismena umursamıyor: "Biliyor musun, ölmeden önce işimle çok meşguldüm. Patronum tam bir pislikti. İşime o kadar dalmıştım ki, kişisel hayatım neredeyse yoktu. Bir gün bu kadar çabuk ölümle karşı karşıya kalacağımı bilseydim, hayatımdan daha fazla yararlanmaya çalışırdım."

O tek kelime etmedi, ama varlığı, Ismena'nın düşüncelerini ve duygularını dışa vurması için yeterliydi.

"Evime daha sık giderdim. Amelia... zavallı annem, küçük kardeşim Valentina ve babam Alfred, onları daha sık görmeye çalışırdım... onlarla daha fazla zaman geçirirdim, anlarsın ya." Boğazını sıkıca yuttu, "Zavallı annem, sekiz yaşındayken ölümünden kurtulduktan sonra tekrar öleceğimi öğrenirse kalp krizi geçirir."

Kollarını kavuşturdu ve gökyüzüne bakarak, onun gözünden geceyi görmeye çalıştı. Kabus yüzünden, diğer yarıları tedirgin, öfkeli ve huzursuzdu. Ama şimdi, kurt onun sesini dinleyerek tembelce uzanmıştı. Dağ aslanı öfkeli hırıltılar çıkarıyordu... kana susamış... yırtıcı.

"Annemin dediğine göre, sekiz yaşındayken başıma kötü bir şey gelmiş. Hala hastanede yatıp kalktığımı hatırlıyorum... geçirdiğim her tedavinin acısını... korkunçtu." Anısı onu titretti.

"Sana ne oldu?" diye sordu sonunda.

"Hiçbir fikrim yok." Ona bir bakış attı, "Hafızamı kaybettim. İlk başta, başıma gelenleri hatırlayacağımı umuyordum... neden haftalarca hastanede kaldığımı? Ama annem hafızamı kaybetmeme çok sevinmişti. Ben de vazgeçtim. Annem hatırlamadığım için minnettarsa, çok korkunç bir şey olmalı, değil mi?"

"Sanırım öyle." Sessizlik, "Bazen hafıza kaybı kurtarıcı olabilir." Gözlerini kaçırdı, "Bende de öyle bir şey olsaydı iyi olurdu." Belki olsaydı,

yatağa uzandığında Nalaila'nın acı dolu ıglıklarını duymaktan kurtulabilirdi.

"Neden? Tamamen unutmak istediğın korkunç şeyler mi var?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Bir süre düşündü, "Hayır. Onlar beni bugünkü halime getirdi. Eğer unutursam, halkıma... Nalaila'ya... haksızlık etmiş olurum." Sonunda cevap verdi.

Yine o isim. O ismi her söylediğinde yüzünde en hüzünlü ifade belirliyordu. Ismena daha önce hiç bu kadar yalnızlık dolu sözler duymamıştı.

Ismena aniden onu teselli etme dürtüsü hissetti. Aralarındaki mesafeyi kapatıp kollarıyla onun belini sardığında hiç düşünmedi.

BÖLÜM 24. ARZULAR. KARŞITLANAMAZ ARZULAR.

Bu hareket onu şaşırttı. O, başını yukarı kaldırıp gözlerini onun gözlerine dikerken, ona baktı. "Çok üzgünüm," diye fısıldadı.

"Orada..." Ne söylemek istediğini hatırlamak için durmak zorunda kaldı. Vücudu küçük olabilir, ama onun üzerinde yarattığı etki hiç de küçük değildi. Göğsünün alt kısmına bastırılan yumuşak göğüslerinin dolgunluğu da hiç de küçük değildi. "Üzülecek bir şey yok, Ismena."

"Haklısın. Hafıza kaybı bir kaçış, bir çözüm değil. Sorunlarımızı çözeriz, onlardan kaçmayız." diye fısıldadı, vücudunun ona bu kadar yakın olmasına verdiği tepkiyi görmezden gelmeye çalışarak.

Zor oldu, ama Wolfariane kendini onun yumuşak kollarından kurtarmaya zorladı. Onun hissetmeye hakkı olmayan bir rahatlık veriyorlardı.

Ismena, onun dokunuşu olmadan üşüdü, tekrar gökyüzüne baktı ve titremesini önlemek için kollarını ovuşturdu. Gözleri yıldızları takip etti, "Bu yere geldiğim için mutluyum. Böyle bir dünyanın varlığından hiç haberim yoktu... Senin dünya çok güzel. Böyle bir dünyada olmak, yapılacaklar listeme ekleyeceğim."

"Dağların derinliklerindesiniz, vadilerden çok uzaktayız. İnsanlardan binlerce, binlerce kilometre uzaktayız.

"Peki, listemden '*Ormanda Kamp Yapmak*' ve '*Sahilde At Binmek*' maddelerini kesinlikle sileceğim." Heyecanını bastırarak gülümsedi, "Umarım burada plajlar vardır?"

"Birkaç tane var."

"Güzel." Burada silmek istediği bir başka şey de "Bir Yabancı ile Tek Gecelik İlişki Yaşamak ve Sürekli Seks Arkadaşı Bulmak." Tek sorun, artık bunları bir yabancı ile yapmak istememesi. Arkasında duran stoik adamı istiyor.

Bu günlerde, tek düşündüğü şey o. Onun kokusu. Kolonya kokusu değil, daha çok sarhoş edici, o adama özgü bir koku.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" Derin bariton sesi havayı doldurdu.

"Pek iyi değil." Göğsü zonkluyor ve ara sıra kalbinde bir sızı hissediyor, ama en azından günün erken saatlerinde hissettiği acı artık yok. Bunun yerine, vücudu yanında duran adam için yanıyor.

Tanrım. Bu adamı bu kadar çok istemek, utanç verici derecede istemek onun neyi var? Boğazını temizledi ve bunu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. "Her neyse, en azından artık çok fazla acı hissetmiyorum."

"Alphose yarın ilaçlarını almak için değişmeyenlerin dünyasına gidecek."

"Teşekkür ederim, ama hepsi çok pahalı..." Dudaklarını ısırıldı. Ona nasıl borcunu ödeyecek?

"Bunu dert etme." dedi kısa ve öz bir şekilde.

"Hayır, elimden gelen her şekilde sana borcumu ödemek istiyorum. Düşündüm de..." Durdu, döndü ve ona baktı, "Beni burada teğmen yapabilir misin? Bütün gün sıkılıyorum ve hayatımın geri kalanını bu şekilde geçirmek istemiyorum."

"Unut gitsin. Bu tehlikeli."

"Ama yapabilirim. Çok iyi dövüşmeyi biliyorum, cinsel tacize uğradıktan sonra eğitmenim bunu sağladı." Çenesini gururla kaldırarak ekledi, "Eminim bazı muhafızlarını alt edebilirim."

"Tabii. Ben bir kadını. Eline'in evine döndüğünde, kendi dünyana geri dönene kadar orada kal. Zaten ölmek üzeresin, kendini gereksiz tehlikeye atmana gerek yok. Alphose bugün veya yarın ilaçlarını getirecek." Ses tonu tartışmaya izin vermiyordu.

Neden onu ciddiye almak istemiyor? Ismena, hayal kırıklığından ayaklarını yere vurmak için güçlü bir dürtü hissetti. Bunun yerine, homurdandı, ondan uzaklaştı ve tekrar gökyüzüne baktı. "Hiçbir nedenin olmamasına rağmen benim için ilacımı bulmak için zahmete girdiğin için teşekkür ederim. Sonuçta senin değerli yüzüğünü çalan ve rehin veren bendim," suçlulukla kızardı, "Keşke o zaman başka bir karar versem."

O buna hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, kendini kontrol etmeye çalışıyordu.

Kadın, onun için ıslandığının farkında mıydı?

Burada kokusunu neredeyse alabiliyordu ve bu onun kafasını karıştırıyordu. Onun kokusu. Dişlerini sıktı.

Ismena, orada büyüyen acıyı hafifletmek için uyluk kaslarını sıktı. "Ama şimdi, beni bu dünyaya getirdiğinden dolayı artık o kadar da kötü hissetmiyorum. Umarım yüzük bulunur."

"Bulunacak." Adam kesin bir şekilde söyledi.

"Bu arada, hala vaktim varken bu dünyayı elimden geldiğince keşfedeceğim," diye, seksi dudaklarında bir gülümseme belirdi, "Yapılacaklar listemden silmem gereken çok şey var."

Kahretsin. Daha önce de pek çok şehvetli kadın görmüştü, ama hiçbiri bu kadar güzel kokmuyordu ki, kendini tutmakta zorlanıyordu.

Bunun bir kısmının çiftleşme feromonları olduğunu biliyordu; vücudu, eşinin yakınlarda olduğunu ve onun dokunuşunu arzuladığını fark etmişti. Yani, kadınlığının onun için adeta ağlaması onun suçu değildi.

Ama bu durumu hiç de kolaylaştırmıyor. Onun kokusu onu delirtiyor.

Ve yine kaşlarını çatıyor, diye düşündü Ismena dikkatlice. Kaşlarını birbirine yaklaştıran büyük bir kaş çatma. Söylediği bir şey miydi?

"Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordu ihtiyatla.

Sessizlik soruyu karşıladı.

Ismena, birdenbire gerginliği hissedebiliyordu. Gerginlik aniden çok yüksek bir seviyeye çıkmıştı. Peki ya vücudu?

Bu, onun için duyduğu bu sıcak, yakıcı acıyı dindirmek için kendine dokunmak zorunda kalacağı gecelerden biri. Bu kadar büyük bir açlıkla uykuya dalması imkansız, neredeyse titriyor.

Boğazını temizledi. "Ben... şey... iyi geceler. Sabah görüşürüz."

"Görüşürüz." Kısa bir sesle cevap verdi, "Dışarıda dolaşma. Yatak odasında kal."

"Emredersiniz, efendim." Alaycı bir selam vermek istemişti, ama nefessiz kaldı. Tanrım, sıcaklık çok fazla.

Wolfarlane'nin pençeleri dışarı çıktı. Nefes nefese olduğunu farkında mı acaba?

Yumuşak, kısa nefesler ve küçük sesler, doğrudan onun penisine gidiyordu.

Pençelerini geri çekti. Kurt, her dakika artan gibi görünen kızın uyarılma kokusuna karşı hırılıyordu.

"Yatağa git, Ismena." Dişlerini sıkarak, ellerini yanına koyup kontrolünü kaybetmemek için çabaladı. Üzerine atlamamak, onu duvara yapıştırıp sabaha kadar onu becermemek için çabaladı.

Gözleri bulanıklaştı. Kahretsin. Gözlerini sertçe kırıştırarak bulanıklığı gidermeye çalıştı. "Git. Buradan. Hemen."

O ses tonundaki bir şey onu harekete geçirdi, aynı zamanda Ismena'nın külotunu daha da ıslattı. "Peki, tamam o zaman." Tanrım, nefes nefese mi? Ses tonu kendi kulağına bile çok nefes nefese geliyordu.

Ona ve kapıya doğru döndü. Yüzündeki vahşi ifade onu nefesini kesmişti.

"Yanımdan geç. Yavaşça." Sesi sert, nefesi ağırdı.

Kendisiyle mücadele ediyordu. Ismena bunu nasıl bildiğini bilmiyordu, ama biliyordu. Bu manzara onu hem korkuttu hem de tahrik etti.

"T-Tamam." Yavaşça yürüdü... bir salyangoz kadar yavaş. Nefesini de tuttu.

Onu sürüklemeye. Ona dokunma. Onu tutma! Ona dokun! Onu kucakla! Ona dokunma!

Onu yakala! Onu duvara yapıştır. Külotu benim için ıslak. Ona dokunma! Kalbi zayıf, bana böyle dayanamaz. Amcığı benim için ağlıyor. Onu yakalama! Onu sik! Ona dokunma!

"T-Tamam. Sanırım korkuyorum." Ismena'nın sesi titriyordu, "Beni yutmak istermiş gibi bakıyorsun." Gergin bir kahkaha attı, "Korkuyorum ve bu bir şey ifade ediyor çünkü beni korkutan pek fazla şey yok."

O tek kelime bile etmedi, bu da o anda Ismena'ya hiç yardımcı olmadı. Kasları gerildi ve gevşedi. Elleri yumruklandı ve açıldı. O gece mavisi gözlerindeki bakış.

Dur, mavi mi, kehribar mı? Yoksa ikisi de mi?

Külotunu o kadar ıslatmıştı ki, sanki üzerine işlemiş gibi hissediyordu, ama aynı zamanda çok korkutucuydu. Tamam, tamam, kapıya neredeyse varmıştı. Birkaç adım daha atabilseydi...

Korku ve uyarılmanın kokusu burnuna geldi. Savaşı kaybetti.

Kapıdan geçtikten sonra, bacaklarının taşıyabileceği kadar hızlı koşacaktı...

O kadar hızlı bir şekilde arkadan belinden tuttu ki, Ismena beklenmedik harekete çılgılık attı. Ne olduğunu anlamadan, onu kapının yanındaki duvara sıkıştırmıştı.

"Wolfa..." Yüzüne çok yakın mesafede, vahşi bir ifadeyle bakan devasa bir adamla karşı karşıya kaldığında, aniden sözünü kesti.

"Korkmalı mıyım?" diye sordu. Elbette korkmak istemiyordu, ama bu dünyada, biri onu canlı, nefes alan on iki çeşitlik bir yemek gibi izlerken korkmayacak çok az insan vardır. Sadece deliler ve ölümler.

Dudaklarını onun dudaklarına çarptı.

Ismena korkudan donakaldı. O, bir panterin fareyi yutması gibi dudaklarını adeta yuttu, keskin zevk ısırıklarıyla onu boğana kadar dilini yuttu.

Ismena, korkunun arka plana çekilmesiyle, tüm vücudunu kaplayan aslan gibi kükreyen uyarılmanın yerini, kemik iliğine kadar akan keskin zevk ısırdı.

Korku arka plana çekilirken, uyarılma bir aslan gibi kükreyerek tüm vücudunu ele geçirdi.

Ismena, bastıramadığı yüksek bir iniltiyle ona teslim oldu. Dudakları onun dudaklarını aradı, dudaklarının üzerinde dolaştı ve dilini emdi.

"Oh, Tanrım..." diyecekti, ama sesi, onun tüm vücuduyla onu duvara daha da sıkıca bastırınca kadar giderek daha da şiddetlenen yoğun öpücüğün altında boğuktu.

Kollarını onun boynuna doladı, ona sarıldı çünkü zihninin bir köşesinde, dik durmak için onun vücuduna destek olarak ihtiyacı olduğunu fark etti. Dizleri titriyordu.

Ona doğru eğilirken keskin tırnakları sırtını çizdi, giyinik vücudu ona daha da yaklaştı, her hücrelerini birbirine kaynaştırmak için çaresizce. Altın kahverengi tüylerle kaplı sert göğsü, meme uçlarını sürtünerek acı verecek kadar şişirdi.

Güçlü bacakları onun bacaklarını ayırdı, sırtındaki el göğsünü avuçladı ve yine de onu öptü. Gözleri geriye devrildi, eli göğsünü yoğururken inledi.

Ismena aniden çıplak olmayı diledi. Daha fazlasını... daha fazlasına ihtiyacı vardı. Daha fazlasını alamazsa ölecekti...!

Bu yüzden, ona daha da yakınlaştı, onun giysileri daha fazla teması engellediğinde boğazından düşük bir inilti çıkardı. Adam, vücudundaki her nefesi öptü, Ismena dudaklarını ondan ayırdı, yüksek sesle nefes nefese kaldı. "Daha fazla...! Daha fazlasına ihtiyacım var...!"

Wolfariane ona, onun ona ihtiyaç duyduğundan daha fazla ihtiyaç duyuyordu, ona olan açlığını dilinde hissedebiliyordu.

Bu yeterli değildi. Hiç de yeterli değildi.

Vücudunu ona o kadar çok sürtüyordu ki, elleri hızla uzandı ve hareketlerini durdurmak için belinden tuttu.

"Hayır...! Hayır, lütfen, durma!" diye bağırdı, daha fazla temas istiyordu, başı onun tadından sersemlemişti.

"Durmuyorum Ismena, ama beni dinlemelisin." Dişlerini gıcırdatarak, keskin uçlu meme uçlarını göğsüne sürerken boğazından zevk dolu bir homurtu çıktı. "Dinle, lanet olsun!"

Sesindeki bir şey, sarhoşluğunun sisini dağıtmış olmalıydı, çünkü aniden hareketsiz kaldı. Titreme, zarif vücudunu sardı.

"Bana işkence ediyorsun...!" Acı dolu inilti, onun içinden kopup geldi.

Alnını onun alnına bastırdı, parmakları belinin derisine gömüldü. "Kontrolümü kaybedersem, vücudunun dayanabileceğinden daha fazla acı çektiririm sana. Seni birçok şekilde incitebilirim, anlıyor musun? Kontrolümü kaybetmemeliyim, Ismena, ama vücudunu öyle hareket ettirmek işleri kolaylaştırmıyor. Beni duyuyor musun?"

Vücudunda bir titreme daha hissetti. Onu çok istiyordu, ama aynı zamanda çok incinmekten de korkuyordu. "E-Evet."

"Güzel. Durmanı söylersem, dur." Sesi derin bir hırıltıydı. "Donmeni söylersem, nefesini tut ve nefes almayı bırak. 'Yapma' dersem, o anda yaptığın her şeyi bırak. Beni duyuyor musun?"

"E-Evet." Onun dokunmayı bırakmaması, vücudunda bir delik açacak kadar şiddetli olan bu acıyı dindirmesi için her şeyi yapardı. "Lütfen, b-bana dokun! Bana dokun...!"

Böylece, o da pes etti. Başını eğdi ve dudaklarını onun dudaklarına çarptı.

BÖLÜM 25. AŞIRI ARZU; Eşinin Mükemmel Dokunuşu.

Gecenin karanlığında, yüksek ve devasa bir kulenin üçüncü katının dışında, iki silüet duvara yaslanarak birbirlerini deli gibi öpüyorlardı.

Güçlü bir el belinden saçlarına doğru kaydı ve bir avuç dolusu saçını tuttu. Saçlarını geriye doğru çekip aynı anda baskı uygulayarak, kadının başını geriye doğru eğmekten başka seçeneği kalmadı ve bu da kadının yüzünü ona doğru kaldırdı. Kadın adeta kurbanlık kuzu gibi ağzını ona sundu.

Adam başını eğdi ve intikam alan bir tanrı gibi onu aldı. Dudaklarını emdi ve yumuşak etini ısırdı.

Ismena kendini tamamen teslim etti. Gözleri kapandı, dudaklarından bir inilti çıktı. Titreyen bacaklarını birbirine bastırarak kadınlığındaki acıyı hafifletmeye çalıştı, ama çabaları boşunaydı. Zevk ve hayal kırıklığıyla inledi.

"Sakin ol," Diğer eliyle üstüne uzandı, ancak kapalı dikişli kumaşa dokunduğunda boğazından sinirli bir homurtu çıktı, bu ona onun kolay bir bluz yerine elbise giydiğini hatırlattı.

Böylece eli, sırtındaki fermuara uzandı ve fermuarın açılma sesi, onu aşağı doğru çekerken havayı doldurdu.

Soğuk hava Ismena'nın sırtına sadece bir saniye çarptı, sonra vücudunu saran ateş o hissi gölgede bıraktı. Elbiseleri aşağı çekti, kız da kollarını kollardan çekerek ona yardım etti.

Göğüslerini ortaya çıkardı ve giysileri bırakarak beline topladı. Sertleşmiş pembe uçlu meme uçları olan yüksek, yuvarlak göğüsler görüş alanını doldurdu.

"Mükemmel." Boğazından boğuk bir inilti çıktı, başını eğip dudaklarını meme ucuna kapattı ve ağzına aldı.

"Tanrım," Ismena'nın gözleri geriye devrildi, tarif edilemez bir zevk volkanik bir akıntı gibi vücudunu kaplarken, sert nefesler alarak inledi.

Adam sertçe emdi. Ve hızlıca. Ve açgözlülükle.

Her çekişte, vajinasında hissettiği acı neredeyse dayanılmaz hale geldi.

"Wolfariane...!" O, omuzlarını içeri çekip göğsünü geriye doğru iterek, hassas göğsünü onun arayan ağzından uzaklaştırmaya çalıştı.

Ama dudakları onu bırakmadı, eli sırtına dolanarak onu kendine daha da yaklaştırdı, ta ki vücudu tamamen onun vücuduna yapışana kadar. Sol meme ucunu son bir sert çekişle bıraktıktan sonra, başını sağ tarafa çevirdi. Dudakları buruşuk eti kapladı.

"Oh, Tanrım! Oh-my---Gawd!" Adam, bir erkeğin en sevdiği şarabı açgözlülükle yudumlar gibi ondan uzaklaşırken, o çığlık attı.

Emdi, yaladı, çekiştirdi, yaladı ve ısırıldı, ta ki kadının vücudu mum gibi tamamen eriyene kadar, boğazından yumuşak inlemeler çıkmaya başladı.

Sonra eli, kalçalarına kadar çıkmış uzun elbisenin altına kayd. Elbiseyi, diğer giysiler gibi beline kadar yukarı itti, sonra eli ıslak pamuklu külotuna dokundu.

"Siktir..." diye yüksek sesle inledi. Kız sıırıslıklamdı. Eli klitorisini okşadı.

Elektrik çarpmış gibi sıçradı, vücudu titremeye başladı. Basit bir hareketle, yolunu tıkayan külotu yırttı ve amını avuçladı.

"Benim için sırlısklam oldun." Kulağına fısıldadı, "Herkes için ıslanıyor musun, Ismena? Her erkek için külotunu ıslatıyor musun?"

Ismena, onun erotik sözlerine yanakları kızararak yumuşak bir inilti çıkardı. Yüzünü onun göğsüne gömdü, ağrıyan yerini onun eline bastırdı. "H-Hayır, asla." diye nefes nefese söyledi.

Kurt, adam kadar memnun bir şekilde zevkle uludu. "Beni ne kadar istiyorsun?" Bunu duymaya ihtiyacı vardı. Bunu duymaya ihtiyaçları vardı.

Ismena göğsüne başını salladı, "Lütfen." Adamın ona sorduğu bu samimi sorular onu utandırıyor ve tahrik ediyordu.

O, onun oradaki acıyı dindirmekten başka bir şey istemiyordu, ama adam sadece orayı avuçlamakla yetiniyordu. O, rahatlamak için kalçalarını hareket ettirmeye çalıştı, ama adamın sırtındaki diğer eli kalçalarına kaydı ve onun hareketini durdurdu.

"Bunu söylemeni duymam lazım," Kulağına fısıldadığı sıcak nefes onu titretti. "Öpücüğümden şişmiş o güzel ağzınla, beni ne kadar çok istediğini söyle... parmaklarımla aç kadınlığını doyurmamı ne kadar çok istediğini söyle."

Durakladı, en derinlerine dokunan boynundaki hassas damara açgözlülükle bakarak. "Beni ne kadar çok boşaltmamı istediğini söyle, Ismena."

"Oh, Tanrım...!" Nefes nefese, utangaçça başını onun göğsüne yaslayarak salladı. Vücudundan eline daha fazla ıslaklık sızdı, boğazından bir hırıltı çıktı.

Havadaki onun uyarılmasının kokusu onu neredeyse boğuyordu, penisi granit kadar sertti.

"Söyle." Sakin sesi, içindeki yanıp tutuşan volkanı ve sıkı kontrolünü gizliyordu. O kadar sıkı ki, onun baştan çıkarıcı boynunu yalamayı göze alabiliyordu. Ve öyle de yaptı.

Başını kadının boynuna daha da yaklaştırdı, burnunu oraya gömdü ve ölüm kokusu olmayan tatlı kokusunu ciğerlerine çekti. Sonra diliyle o noktayı yaladı.

Keskin bir çığlık ağzından geceye yayıldı, tsunami gibi zevk dalgaları vücutunu sardı, onu türbölansın altında gömmekle tehdit etti. "Tanrım, Tanrım! Lütfen, lütfen, yapamıyorum...!"

Yine yaladı.

O kırıldı. "Dokun bana...! Beni boşalt...! Lütfen!!!" Artık daha fazla dayanamayıp haykırdı.

Vücutu kollarında titreyen bir yay gibi sallanıyordu, boğazından sert nefesler koparken, zaten ıslak olan vücutu daha da ıslanıyordu. Adam onu öldürüyordu...! "Lütfen, dokun bana! Parmaklarını içimde istiyorum...! Penisini içimde istiyorum! Sikiş beni...!"

Kurt onun içinde kükredi ve adam o anda mantığını kaybetti.

Titrek bacağıını yerden kaldırıp beline kadar çıkardı, böylece bacaklarının arasına daha rahat yerleşebildi, bacağıını beline doladı ve elini onun ağlayan kısmına geri götürdü ve kalın parmağını içine daldırdı.

Ismena bundan duyduğu zevkle hıçkırırken, Wolfarlane onun boynuna, onun samimi dokunuşuna boğuk bir inilti bıraktı. Onca sıvıya rağmen, vücutu onu orada tutmak istercesine parmağını açęözlölükle sıktı.

Aniden, parmağına bu şekilde tepki veriyorsa, penisine tepki vereceğini hayal etti... ve neredeyse tüm kontrolünü kaybetti.

Siktir. Bu düşünce aklına gelir gelmez, kafasını ona kapattı. Bunun yerine, parmağını onun içine sokup çıkarırken, ağzından tekrar tekrar çıkan yumuşak, zevkli inlemelere konsantre oldu.

Başını kadının boynundan çekerek, zevkten sersemlemiş çekici yüzünü, başını arkasındaki duvara dayamış, gözleri kapalı halini gördü. Lanet olsun, çok güzeldi.

O kırmızı, dolgun dudakları bir kez daha öpmek için kendini tutamadı ve denemedi bile. Ağzını vahşice öperken, içine bir parmak daha ekledi ve kadının boğuk çığlıklarını yuttu.

"Sıkı." Ağzına inleyerek, kendi penisi bu kadının içine girmek için ağlıyordu. Ama dayanıyordu.

Kadının kanalı çok küçük, çok dardı. Onun boyundaki bir erkek için çok dardı.

Değişkenler doğal olarak insanlardan daha... donanımlıdır. Ve o, çoğu değişkenden daha donanımlıdır. Hayır, kadın onun için hazır değildi ve o da kadının yüzündeki bu zevkin azalmasını, yerini acıya bırakmasını görmek istemiyordu.

Böylece parmaklarını kullandı. O zaman gerçekten onu sikmeye başladı.

Sertçe. Hızlıca.

Daha sert. Daha hızlı.

Parmakları belirli bir ritimle ona girerken, onu sikerse nasıl olacağını ona gösterdi. Vahşi. Sert. Hızlı. Derin.

"Oooooooh...!" Ismena dudaklarını onunkilerden ayırdı, her yerini saran kontrol edilemez hislere ağlayarak. İçinde bir baskı oluşmaya başladığını hissedebiliyordu. "Oh, Tanrım!"

Nazik değildi, şehvetli değildi.

Bir volkan gibi üzerine geliyordu, Ismena böyle bir şeye dayanabileceğinden şüphe duyuyordu. Kalbi göğsünde çok hızlı atıyordu, böyle kalbi zorlayan bir faaliyete girdiğini öğrenirse doktorunun sinir krizi geçireceğinden emindi.

Ama bunun böyle olacağını nereden bilebilirdi ki? Hiç bu kadar iyi, bu kadar ezici bir cinsel yakınlık yaşamamıştı.

Orta parmağı, içindeki hassas bir yeri yoğurdu, bu da gözlerini yaşarttı ve ılgılık attırdı.

"Ah... Seni buldum." Dudaklarına fısıldadı. Sonra o bölgeye daha sert bastırdı, acımasızca yoğurdu.

"Aaaaaah!" diye bağırdı, eli onun elini yakalayıp sıkıca sıktı, "Sanırım yapamıyorum... Sanırım yapamıyorum..."

Yutkundu, ona yaptıklarına neredeyse aldırış etmeden, "Kalbim... Sanırım yapamam... Tanrım." Konuşup duruyordu, kendini tutamıyordu.

"Kalbin yapabilir. Yapabilirsin. Yapacaksın." O, dikkatini o açığa verdi ve parmaklarını oraya kuvvetle sokmaya başladı.

"Wolfe...!" Ismena orgazm oldu ve geceye ılık attı.

Vücutu sarsıldı, titredi, hızlandı ve tekrar sarsıldı. Bu ezici zevkten tekrar kurtulmaya çalıştı ama adam kolunu ona daha sıkı sarıp, onu kendine daha yakın tuttu. Sıvısı parmaklarını ıslattı, koluna ve dirseğine kadar aktı.

"Tanrım," diye inledi. Hiç bu kadar seksi bir kadın görmemişti ve kadınlarla ilgili olarak fazlasıyla deneyimliydi.

Kendisiyle savaştı, ama dağ aslanıyla değil — o kısmı çok sessizdi.

Bu sefer, yüzeye çok yakın olan kurt, ona yarı dönüşme, kendini onun içine gömme ve boynundaki hassas damarı ısırarak onu tamamen kendine ait olarak işaretleme dürtüsüyle besliyordu.

Bu dürtüyle mücadele etti. Çok kötü bir şekilde. Bunu yaparken, kız durması için yalvarana kadar parmaklarıyla kızın kabarık vücudunu okşamaya devam etti. Dudakları pembe bir meme ucu buldu ve onu ağızıyla kapattı ve emdi.

"Lütfen! Dur...! Tanrım," Ismena bu deneyimden sağ ıkamayacağından neredeyse emindi. Ve bu seferki sorunu kalbi değil, onun vücuduna verdiği zevk miktarıydı.

Bacakları çok titriyordu ve bükölüyordu.

Düşecekti ama onu duvara bastıran kolu bunu engelledi. O, son dalgayı atlatıp ona yaslanana kadar durmadı. Vücutu sıvı gibiydi, tüm kemikleri erimiş gibi hissediyordu.

O anda adam parmaklarını nazikçe onun sıcaklığından çekti ve son derece hassas hale gelmiş meme ucunu bir patlama sesiyle bıraktı.

Başını kaldırıp ona baktı. Mavi gözleri, sersemlemiş, yorgun kahverengi gözleri tuttu. Elini dudaklarına götürdü ve onun özünü yaladı.

Kız, bunu görünce boğazından utangaç bir ses çıkardı, ama utanacak durumda bile değildi. Çok yorgundu.

"Siktir," Wolfarlane, onun özünü ilk kez tattığında yalamasının bir hata olduğunu biliyordu ve kız onun tat alma duyusunu patlattı. Kontrolünü sağlamak için tutunduğu ince dizginleri neredeyse kaybediyordu.

Kadının tadı deniz tuzu, mavi peynir ve tereyağlı tost gibiydi. Bağımlılık yapıcı.
Sarhoş edici.

Penisi o kadar sertleşmişti ki, acı vermeye başlamıştı. Pantolonunun fermuarını açtı, pantolonunu aşağı indirdi ve kıvrılan penisini hapisanesinden kurtardı.

Onun yorgunluğunu ve baş dönmesini hissederek, onu duvara sıkıca dayadı ve eliyle onun ağırlığının çoğunu taşıdı. Sonra diğer eliyle, onun elini kendisine doğru yönlendirdi.

"Kan... Ne...?" Geniş çaplı penisine dokunduğunda gözleri fal taşı gibi açıldı. Aşağıya bakmak için hareket etti, ama o, gözlerindeki korkuyu görmek istemediği için ona yaklaşip onu öptü. Bu gece olmaz.

Bu boyutu normal olamaz, diye düşündü Ismena sersemlemiş bir şekilde. Bu imkansız. Ama, bu konuda fazla düşünemedi çünkü öpücük, yaşadığı orgazmdan uyanmayı başaran birkaç beyin hücresini öldürdü ve aklındaki tüm düşünceleri yok etti.

Onu öperken, eli ona nasıl zevk vereceğini gösterdi, ta ki o da bunu öğrenene kadar. Sonra kendi elini çekti, ama onun eli onu zevk vermeye devam etti.

Geniş çevresi nedeniyle onu tamamen kavrayamadı, parmakları avucunun içini kaplayamadı ama onun yönlendirdiği şekilde ona dokunmayı başardı.

"Evet," Low'un boğazından çıkan inlemeler onu daha cesur ve daha yaratıcı hale getirdi. Ona verdiği zevki ona veriyordu.

"Siktir," Yumuşak, küçük ellerinin ona verdiği hisler, hayal ettiği her şeydi. Çok geçmeden, homurdanarak boşaldı, eline ve vücuduna boşaldı.

Sonunda geri çekildi ve kız neredeyse yere kayacaktı. O da sıvılaşmış bedenini kollarının arasına aldı ve yatak odasına taşıdı.

Onu yatağa yatırdı, gözleri yüzünü ve zayıf vücudunu okşadı, "Tuvaleti kullanmak ister misin?"

"Gerçekten istiyorum, ama şu anda bunu başarabileceğimi sanmıyorum..." Biraz gülümsedi, esnedi ve yumuşak yatağa uzandı.

"Burada bekle, geliyorum." Parçalanmış külotunu almak için balkona geri döndü. Geri döndüğünde kadının yatakta derin uykuda olduğunu görünce pek şaşırmadı.

Onu uzun bir dakika boyunca izledi, kurt ve adam onu çıplak ve onun menisiyle kaplı görmekten çok memnunnlardı. Yatak odasının diğer ucundan bile onun kokusunu alabiliyordu.

O, adeta onun kokusunu taşıyordu, kurt tamamen tatmin olmuştu. Dağ aslanı öfkeyle kükrüyordu.

Fazla düşünmeden parmağını ağzına götürdü ve onu daha fazla tatmak umuduyla tekrar yaladı.

Küçük bir tat almak istemişti, ama bunu elde ettiğinde, elinden onun her damlasını yalamaya dayanamadı. Onun üzerine eğilip kaynağından yalamak için duyduğu dürtüye karşı koymak bir mücadeleydi.

Kaşları düşünceyle çatıldı. Bu bir mucizeydi çünkü o kadınlara yaklaşılmazdı.

Aslında, bu gece pek çok şey şaşırtıcıydı çünkü ön sevişmeye de pek meraklı değildi. Sevişir ve giderdi. Basit.

Ama bu gece onunla sevişmedi bile, ama uzun zamandır hissetmediği kadar iyi... daha rahatlamış hissediyordu.

Rahatsız edici. Çok rahatsız edici.

BÖLÜM 26. ON İKİ KONSEYİ.

Ismena ertesi sabah uzun zamandır hissetmediği kadar fiziksel olarak iyi hissederek uyandı. Ta ki önceki geceki olaylar -yoksa sabahın erken saatleri miydi?- aklına gelene kadar.

"Aman Tanrım!" Elini otomatik olarak ağzına götürmeden önce çığlık attı. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Wolfarlane ile öpüşmüştü. Dur, bu öpüşmek değil. Her neyse, öpüşmek değil.

Banyoda dişlerini fırçalarken, kafası bunu düşünmekten vazgeçmiyordu.

Öpüşmek asla bu kadar iyi olmaz. Buna ön sevişme diyebilir — ki öyledir — ama ön sevişme de asla bu kadar iyi olmaz. Kahretsin, seksin tamamı ASLA bu kadar iyi olmaz.

Aniden, önceki gün dolunayda eşler hakkında söylediklerini hatırladı.

"Seks, ama daha fazlası."

demişti. Bana ne yaptı?

Çıplak olan Ismena, banyo duvarındaki aynaya baktı, yanakları domates sosu kadar kırmızıydı. Ve karnında ve uyluğunda onun kurumuş menisini fark ettiğinde daha da kızardı. Balkonunda, onun kollarında geçirdiği çılgın geceyi hatırlatıyordu.

Bu nasıl olmuştu?

Bu kısım, ne kadar düşünürse düşünsün, hiçbir zaman netleşmedi.

Adam ona sinirlenmişti. Ona kaşlarını çatmıştı. Ona kızgındı. Ona yavaşça yanından geçip yatak odasına gitmesini söylemişti. Attığı her adımda içini kaplayan hissi hâlâ hatırlıyordu. Çok yavaş yürümesi gerektiğini, yoksa uyuyan bir kaplanı uyandıracağını hissetmişti.

Gerçekten uyuyan bir kaplanı uyandırmış mıydı?

Çünkü o, bir kaplanın avına atladığı gibi üzerine atlamadan önce, karnını sıkılaştırıp kalbini çarpıtan o hayvani hırıltıyı çıkardığında, tam da öyle hissetmişti.

Ama sonra, ona... bazı şeyler yaptı. Tanrım.

Sadece bunu düşünerek bile ıslandığını hissedebiliyordu - ve bu banyo yapmaktan kaynaklanmıyordu! "Tanrım, bu adam tehlikeli." diye mırıldandı.

Banyoda küvet yoktu, bu yüzden duşa girdi ve suyun sırtından aşağı akmasına izin verdi. Ve boynu...

Yine aynaya döndü, başını yana çevirdi ve boynunun O kısmına baktı. Hafifçe kızarmıştı.

Dokundu, ama normalden farklı bir şey hissetmedi. Peki, onun dokunuşuyla nasıl erojen hale geliyordu...? Onun ağzının dokunuşuyla nasıl bu kadar zevkli bir hassasiyet hissediyordu...?

Bu anı onu titretmişti. Tanrım. Ne olmuştu böyle?

Daha önce hiç böyle hissetmemişti. Cinsel hayatının neredeyse hiç olmaması, daha önce hiç iyi seks yapmadığı anlamına gelmez... Yapmıştı, ama bu kadar iyi değildi. Hiçbir erkek, önceki gece hissettiğinin dörtte birini bile hissettirmemişti.

"O adam tehlikeli." Tekrar mırıldandı. Ve bu bariz bir tehlike değil, o yeni bir tür tehlike.

O, ona ve vücuduna cinsel açıdan tehlikeli. Ve sağlığına. Bir dakika, sağlığına mı?

Kimi kandırıyordu ki, çok uzun zamandır kendini bu kadar iyi hissetmemişti.

Banyodan sonra Ismena ikilemde kaldı.

Vücudu önceki gece yaşadıklarından daha fazlasını istiyordu, ama zihni hepsinden korkuyordu.

Ona yaklaşmak ve ona yapışmakla, ya da her düşüncesinde onun için ıslanan alt beynini değil, üst beynini kullanarak bu konuyu daha fazla düşünene kadar ondan kaçmak arasında kararsız kalmıştı. Onunla her temasında.

Wolfarlane gibi güçlü, kuvvetli bir adamla gerçekten başa çıkabilir mi?

Wolfarlane, Alfalar ve Baş Nöbetçilerle birlikte Toplantı Salonundaydı. On iki kişiden oluşan bir konseyden oluşuyordu.

Çok önemli bir tartışmanın ortasındalar. Son iki yıldır changelingleri acımasızca öldüren bir Wild One.

Tüm Vahşiler tehlikelidir, ancak bu Vahşi, psikopat da olduğu için hepsinden daha tehlikelidir.

Aynı şekilde acımasızca insanları öldürüyor; kafalarını koparıyor, karınlarını deşip bağırsaklarını çıkarıyor ve vücudun her yerine dağıtıyor, kurbanlarının tüm ayak parmaklarını ısırıp çiğniyor. Bu Wild One psikopat.

Vahşi Olanlar, ahlaki muhakeme yeteneklerini kaybetmiş ve hayvanların temel içgüdülerine boyun eğmiş oldukları için tehlikelidir. Bir Vahşi Olan, kurbanını öldürür ve kemikleri kalana kadar "yemeğini" yer, ancak bu özel olanı, beslenmeden sadece öldürür.

Sadece öldürmek için. Sadece öldürmenin

heyecanı için. Bu yüzden adı Vahşi Psikopat.

Bu ismi ona bir yıl önce, dördüncü cinayetinden sonra verdiler.

Onu bulmaya çalışıyorlar, ancak o şaşırtıcı derecede kaçakçı olduğunu kanıtladı.

Tanınabilir izler, izler, kanıtlar ve koku bırakmıyor.

"Zavallı Ganee'nin ailesi, hala kederle dolu." Baş Nöbetçi Rodarh masanın karşısındaki sandalyesinden böyle dedi ve diğerleri başlarını salladılar.

Ganee onun son kurbanı ve çocuk henüz on üç yaşında.

"Eh, bir koku yakaladık. Çok zayıf, çok zayıf, ama o piçi yakalamak için kullanıp kullanamayacağımızı öğrenmek için elimizden geleni yapıyoruz." Kaplan Changelings'in alfa'sı Alpha Asisy öfkeyle konuştu.

"Dün pazarda Ganee'nin annesiyle karşılaştım. Zavallı kadın ölüm döşğinde gibi görünüyor." Alfa Alphose'un sesi acıma doluydu. O, Puma klanının konsey temsilcisidir.

"Neden olmasın ki? Dört hafta önce tek oğlunu o Vahşi Psikopat'ın elinde kaybetti. Bu, on iki çocuğu olsa bile herhangi bir changeling anneyi yıkar. Ve Ganee'nin annesinin sadece Ganee vardı." Baş Nöbetçi Rodarh öfkeyle cevap verdi. O, Fil Klanı'nın konsey temsilcisidir.

Fil Alpha, Alpha Onaries, changeling olmayan dünyaya bir görevde olduğu için toplantıya katılamadı.

"Onun yakalanacağı konusunda hemfikiriz, sadece aramalarımızı daha fazla klan ve yerleşim yerine genişletmemiz gerekiyor." Baş Nöbetçi Adanel sonunda ekledi. O, kurt adam klanının konsey temsilcisidir.

Konseyin on iki üyesi otomatik olarak ona ilgiyle baktı. Adam fazla konuşmaz. On iki kişilik konsey buna karşı çıkacak ama Alfa Kral, onların Adanel'den korktuklarını biliyor... ve bunun iyi nedenleri var.

Yuvarlak masada, beş konsey üyesi için altı adet zarif, özenle işlenmiş sandalye ve Alfa Kral için özel taht sandalyesi bulunuyordu. İlk altı sandalyenin arkasında, diğer konsey üyeleri için altı adet daha özenle işlenmiş sandalye vardı. Hepsi Adanel'e bakıyordu.

"Bence Baş Nöbetçi Adanel haklı. Aramayı daha vahşi bölgelere genişletmenin zamanı geldi." Bu, Alfa Rodarh'ın sözleriydi.

Diğerleri de onaylayarak başlarını salladılar. Sonra, hepsi Alfa Kral'ın rehberliğini ve son kararını beklediler.

Sonunda Wolfariane sandalyesinde yavaş ama ölümcül bir şekilde dikleşti ve o da başını salladı. "Evet. O haklı. Bir süredir bunu düşünüyordum. Cinayetlerinin çoğu

dedi.

Diğerleri de başlarını salladılar.

"Vahşi Psikopat'ın avından sorumlu Nöbetçiler'e, aramalarını daha fazla klana ve hatta sınırların ötesine genişletmelerini söyleyeceğim. Bu böyle devam edemez." Dedi sert bir şekilde, öfkesini zar zor kontrol ederek.

Son iki yıldır halkını avlayıp öldüren katilin düşüncesi bile Wolfariane'yi çok kızdırıyordu. Tabii ki, bunu diğerlerinden daha iyi gizleyebiliyordu. Adanel hariç.

"Bu böyle devam edemez." Birkaç kişi daha aynı şeyi söyledi, geri kalanlar ise başlarını salladı.

"Çalınan yüzüğünüzün peşindeyiz, Alfa Kral. Herhangi bir gelişme var mı?" Alfa Asisy tekrar sordu.

Alfa Kral masanın sol tarafına döndü, "Bunu Alfa Degar'ın cevaplamasına izin vereceğim." Bir gün önce leopar Alfa'yı ilerlemeyi öğrenmesi için göndermişti.

Alpha Degar, konseye dönmeden önce Alpha Kral'a başını eğdi. "Evet, ilerleme kaydedildi. Değişmeyenlerin dünyasına gönderdiğimiz nöbetçiler, eski tesisin hala yanmış durumda olduğunu ve görünüşe göre son on sekiz yıldır kimse girmediğini bildirdi."

Bir süre durakladı ve ekledi: "Ancak hala kamufle olmuş durumdalar ve daha fazla ayrıntı elde edip edemeyeceklerini öğrenmek için bekliyorlar."

"Bu, o canavarların kullandığı yeni bir yer olduğu anlamına geliyor. Onu tespit edebildiler mi?" diye sordu Alfa Alphose.

"Hayır, ama hala tesisin kalıntılarında daha fazla ipucu arıyorlar. Onlardan daha fazla haber alacağız." Alpha Degar cevapladı.

"Anlaşıldı. Bizi haberdar edin." dedi Alpha Alphose ve diğerleri başlarını salladılar.

"Bir sonraki konsey toplantısında bu konuyu daha ayrıntılı olarak tartışacağız." Alfa Kral, hayatlarını mahveden laboratuvar tesisinden bahsedilince öfkeyle hırlayan içindeki kurt ve pumu kontrol etmek için elinden geleni yapıyordu.

hayatlarını mahveden laboratuvar tesisinden bahsedilince öfkeyle hırıldayan kurt ve pumu kontrol altına almak için elinden geleni yapıyordu.

Sabah boyunca hissettiği sakinlik ve huzur, elindeki tartışma yüzünden rüzgâr gibi yok olmuştu.

"Lanet olsun, o canavarlara." Baş Nöbetçi Rodarh da öfkeyle homurdandı. "Yüzüğü kaybeden ve hepimizi hedef haline getiren suçlunun bizim topraklarımızda olduğunu duydum. O yüzük, değişenlerin büyük bir simgesidir, ama şimdi yine o canavarların eline geçti ve bizi onlara ifşa etti. Yine. Bunu yapan kişi kim?"

"İyi ki biri bu konuyu açtı, ben de tam bunu sormak istiyordum." Bu Baş Nöbetçi Rodarh ve gözleri açık kahverengiye dönmüş, bu da filin yüzeye yakın olduğunu ve öfkeli olduğunu gösteriyor.

"O changeling kim? Konseye getirilmeli ve hepimizin hayatını tehlikeye attığı için cezalandırılmalı." diye homurdandı.

Konseynin geri kalanı başlarını salladı ve onayladıklarını mırıldandılar.

"Şey, o bir changeling değil ama..." Alphose, bu yangını başlamadan söndürmek için söze başladı.

"Ne!? *Bir insan* mı!?" Ratinus, Sıçan Alfa sandalyesinden kükredi. Öne eğildi ve öfkeyle yumruğunu masaya vurdu, "Bir insan hayatlarımızı tehlikeye attı mı!? Öldürülmeli!"

"Şey, dinleyebilirsiniz..." Alphose tekrar başladı, ama onu kesip sözünü kestiler.

"Bence kafasını kesip Naturiah'ın kalbindeki pazarda bir kazığa asalım." Baş Muhafız Rodarh öfkeyle homurdandı.

Alfa Asisy'nin gözleri öfkeden kısılmıştı. "Bence onu konseye çekip, şekil değiştirip diğer yarılarımızın bu insanla ilgilenmesini sağlayalım." "İnsan" kelimesini tiksintiyle tükürdü. "Bunu yapmak için sabırsızlanıyorum."

"Onu parça parça etmek için sabırsızlanıyorum." Baş Nöbetçi Rodarh, sanki o kişinin etini şimdiden tadıyormuş gibi dudaklarını yalayarak hırladı. "Bahse girerim, ondan sonra üç gün yemek yememe gerek kalmayacak, çünkü çok iyi bir ziyafet çekeceğim."

Diğerleri onaylayarak başlarını salladılar, ardından konsey üyelerinden öfke ve kızgınlık dolu sözler geldi.

Konsejde gürültü patlak verdi. İnsan suçlu hakkında öfkeli sözler ve nefret dolu alaylar. Çoğu, diğer yarılarını kontrol etmekte zaten zorlanıyordu. Birkaç tanesi öfkeyle yarı dönüşüm geçirdi.

Hepsi, kendilerini tehlikeye atan insanı istiyorlardı.

Alphose ve Degar kaosun ortasında yüzlerini buruşturdular. Böyle bir şeyin eninde sonunda olacağını tahmin etmişlerdi, ama bu, olacağı gerçeğini değiştirmiyordu. Konsey, 'suçlu'nun Naturiah'ta, onların koruması altında olduğunu bilmiyordu.

Alphose'un gözleri masanın karşısındaki Baş Nöbetçi Adanel'i buldu ve omurgasından bir ürperti geçti.

Alfa Kral gibi, o da hiçbir şey yapmıyor ve hiçbir şey söylemiyor. Erkek bu konuda çok sessiz. Bu başlı başına büyük bir sorun.

Adanel, tehlikeli bir yalnız kurt olarak biliniyor. Ne düşündüğünü, ne hissettiğini veya ne yapmayı planladığını kimse bilmiyor... tabii kendisi söylemedikçe. Ki büyük olasılıkla söylemeyecektir. Bu açıdan Alfa Kral'a çok benziyor.

Konseyin çoğu üyesi gibi, o da insanlardan nefret ediyor. Ancak, bir ile on arasında bir ölçekte, diğerleri insanlardan sekiz veya dokuz derece nefret ediyorsa, Adanel'in nefret seviyesi ölçeğin çok ötesinde. Belki de elli dört derece.

Ve konseyin geri kalanı gibi, o da Alfa Kral'ın hepsini tehlikeye atan bu insan hakkında bilgi vermesini bekliyor.

Ancak şakalaşan ve öfkelenen diğerlerinden farklı olarak, o Alfa Kral'a sessizce bakıyor. Bekleyerek. Tehditkar bir şekilde.

Alphose iç geçirdi. Alfa Kral'ın bu konuyu nasıl ele alacağını bilmiyordu çünkü insanları ve söz konusu insanı hiç sevmiyordu.

Ayrıca, bu insanın kendisi için ifade ettiği şey nedeniyle onu istemediğini de göz önünde bulunduruyor. Bu durumu nasıl ele alacak?

Adanel gibi, o da dönüp Alfa Kral'a baktı.

BÖLÜM 27. KURT KRAL.

Eline arka bahçesinde yay ve okla pratik yaparken, evinde Alfa Kral'ın kokusunu aldı.

Kalbi anında ağzına geldi. Alfa Kral evinde ne arıyordu? Konsey toplantısı çoktan bitmiş miydi? Yanlış bir şey mi yapmıştı?

Hızla yayını ve oklarını bir kenara attı, pelerinini çıkardı ve giysilerindeki görünmez kırıksıklıkları düzelttikten sonra evine geri döndü.

"İyi günler, Alfa Kral. Bu şerefe neye borçluyum..." Alfa Kral değil, insan oda arkadaşı olduğunu görünce aniden sözünü kesti. "Ismena?"

"Benim, Eline." Ismena, kendi çılgınca atan kalbini sakinleştirmek için gergin bir kahkaha attı.

Kahretsin, bir an için Wolfarlane'nin arkasındaki kapıdan içeri girdiğini sanmıştı.

"Bekle. Neden Alfa Kral'ın kokusunu taşıyorsun? Birkaç gün önce bu koku yoktu." Eline'in şaşkınlığı, peri yüzünde açıkça görülüyordu. O bir Alfa olmadığı için kokusu sınırlıydı... bir Alfa'nınki kadar güçlü değildi.

Ne...? Kadın, Alfa Kral ile takıldığını biliyor çünkü onun gibi kokuyor.

Bekle, nasıl onun gibi kokuyor? Dışarı çıkmadan önce iyice yıkanmıştı.

"Alfa Kral ile cinsel ilişkiye girmediysen tabii!" Gözleri fal taşı gibi açıldı, "Bekle. Seninle seks mi yaptı? Bu mümkün olamaz, o insanlardan hiç hoşlanmaz. Kesinlikle hiç."

"Cinsel ilişki mi!? Hayır!" Ismena çığlık attı, yanakları kızardı, "Olmaz, onunla cinsel ilişkiye girmedim..."

"Ama bekle. Onunla seks yapmış olsan bile, onun gibi kokmaman gerekir." Değişken dişi kafasını çalıştırıyordu, "Dişiler, cinsel partnerlerinin kokusunu hiç taşımazlar. Şey, belki cinsel ilişkiden sonra bir iki saat boyunca, özellikle de erkek dişinin içine boşaldıysa veya cinsel ilişki sırasında onu ısırdıysa."

Ismena'nın yanakları daha da kızardı.

Durmadan devam etti, ona neredeyse hiç bakmadı. "Alfa Kral dört saattir Toplantı Salonunda, bu da son yakınlışmayı geçersiz kılar. Onun kokusunu taşıman imkansız. Tabii... tabii..."

Ismena, bir bardak su almak için oturma odasının ortasından mutfığa doğru ilerlemişti, ama Eline'in sözlerinin aniden kesilmesi ilgisini çekti. Durmadan sordu, "Tabii ki ne?"

Eline'in gözleri büyüdü. Aklına gelen tek mantıklı neden yüzünden tüm kanı çekildi. "Hayır... Ama bu mümkün değil."

"Neyin imkânsız olduğunu mu?" Ismena mutfaktan sordu, kendine bir bardak su doldurup bir dikişte içti.

Eline, düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak onu mutfığa kadar takip etti. "Bir insan mı? Bu mümkün mü? Alfa Kral gibi bir canavarın bir değil iki canavar formu varken?"

"Neden bahsettiğini hiç anlamadım." Kendine bir bardak su daha doldurdu.

Eline onun gözlerinin içine bakarak, "Alfa Kral'ın eşi olduğunu gerçekten bilmiyor musun?" dedi.

Wolfarlane Daminor Throne hiçbir şey söylemedi, sadece hepsini sessizce izledi. Tek tepkisi, sol yanağındaki yaraları düşünceli bir şekilde iki parmağıyla ovuşturmasıydı — bu arada, bu yaralar mucizevi bir şekilde iyileşmişti.

Konsey, yüzüğü yanlış ellere düşüren kişi hakkında öfkeyle tartışıyordu. Kaos ve öfkeli bağırışlar havada yükseliyordu, ta ki kargaşa daha da kontrolden çıkmaya başlayana kadar.

"Yeter." Sonunda sakın bir şekilde konuştu.

Her yer anında sessizleşti. Öfkeli sözler sarf edenler bile, bağırımlarını yarıda kesip Alfa Kral'a baktılar.

Koltukta öne doğru eğildi ve her bir konsey üyesinin gözlerine baktı. "Öncelikle, bazı şeyleri açıklığa kavuşturayım." Bir süre durakladı. "Evet, yüzüğü düşmanların eline geçiren bir changeling değil, bir insandı. Ancak bu bir erkek değil, bir kadındı. Küçük bir kadın."

Şaşkınlık dolu nefesler havayı doldurdu ve bazıları küfürler mırıldandı.

Değişkenler için cinsiyet her şey demektir. Kadınları her ne pahasına olursa olsun iyi korurlar ve bir kadının suçu çok korkunç olmadığı sürece, kadınlara zarar vermekte çok zorlanırlar. Kadınlar korunmalı, incitilmemelidir.

Hiçbiri kendi içlerinden mırıldandıkları küfürlere de şaşırmamıştı. Eğer bir erkek olsaydı, onunla yüz yüze gelip dövüşür ve onu parçalarlardı. Ama bu savunmasız, küçük bir dişi.

"Lanet olsun!" Baş Nöbetçi Rodarh öfkeli bir hayal kırıklığıyla mırıldandı, "Ama yine de, bunun önemi yok. Bu durumda cinsiyet önemli olmamalı, Alfa Kral. O hepimizi tehlikeye attı. Konsey önüne çıkarılmalı ve ağır bir şekilde cezalandırılmalı. Hepiniz aynı fikirde değil misiniz?"

Bazıları onaylayarak başını salladı, diğerleri ise temkinli bir şekilde iç geçirdi.

"Ben de senin kadar öfkeliyim Rodarh, hepimiz öfkeliyiz." Alfa Zane ilk kez konuştu. Jaguar Klanı'nın lideri ve konsey temsilcisi. "Ama konseyin bir dişiyi cezalandırma şeklini desteklemiyorum, o bir insan ve kötü olsa bile."

"O kötü değil. Hepimize bunu anlatmaya çalışıyordum, ama fkemizin bizi ele geçirmesine izin verdik." Alfa Alphose sonunda sözünü söyledi.

"Değil mi? O zaman neden yüzüğü düşmanlara verdi?" Ratinus, Sıçan Alfa öfkeyle bağırdı. "Bence onu bağlayalım ve..."

"O benim eşim."

Wolfarlane bu sözleri söylemek istememişti, ama ağzından çıkarken bastıramadığı bir hırıltıyla, geri çekilmeye bile çalışmadı. Yapamadı.

Adam, tanrıça vücudu ve şeytani bir meleğin gülümsemesine sahip küçük kadına karşı konseyin öfkesinden rahatsızdır. Ancak adamın rahatsızlığı, kurtunun hissettikleriyle karşılaştırıldığında hiçbir şey değildir. "O benim eşim."

şaşkın bir sessizlik.

Sessizlik o kadar yoğun ve gergindi ki, sadece Alfa Kral'ın sakın ama sert bir şekilde söylediği sözler havada asılı kalmıştı.

"Lanet olsun." Baş Muhafız Rodarh sonunda yüksek sesle mırıldandı. Ne duymayı bekliyorlarsa, bu değildi.

"O benim eşim." Dişlerini gıcırdatarak tekrar söyledi. "Hepiniz eşime zarar vermek mi istiyorsunuz?"

Sonra gözleri kehribar rengi parladı. Öfkeli kehribar rengi altın.

Sessizlik bozuldu ve aniden herkes aynı anda konuşmaya başladı. Cümlelerin bir kısmı anlaşılabiliyorken, bir kısmı anlaşılamıyordu.

"Ne!? Kahretsin, Kral'ın kurdu yzeyeye yakın..." Alfa Ratinus.

"Sanırım kurdu kızdırdık..." Alfa Asisy.

"Kahretsin, bunu beklemiyordum..." Baş Nöbetçi Rodarh.

"Hades, onun eşini nasıl cezalandıracağımızı ve yiyip bitireceğimizi planlıyorduk...!? Onun gözü önünde mi?" Alfa Morose, piton alfa.

"Nasıl bu kadar uzun süre dayandı...? Ben dayandım." Alfa Zane.

"Bu, onun bizim önümüzde ilk kez biraz kontrolünü kaybettiği an, Alfa Kral'ın ne kadar öfkeli olduğunu gösteriyor...!" Baş Nöbetçi Rodarh.

"Benim bununla hiçbir ilgim yok...!" Alfa Ratinus.

"Lütfen sakın olun, Alfa Kral. Eşinize zarar vermeyeceğiz." Adanel sonunda Alfa Kral'a seslendi, kendi samimiyetini iletmek için öne doğru eğildi. "Eşinize zarar verme niyetimiz yok. Asla."

"Sakinim, Baş Nöbetçi Adanel." Wolfarlane, sandalyesine şimdiye kadarki en rahat pozisyonda yaslanmıştı, içsel mücadelesine rağmen sesi her zamanki gibi soğukkanlı ve sakindi.

"Kendine ait" olan şeye yönelik tehdidi hisseden öfkeli bir kurdu kontrol etmek zordur. Gözleri yine kehribar rengi parladı. "Ben tamamen sakinim."

Onun sakın olmadığını biliyorlardı ve bu durumu daha da kötüleştiriyordu. Aldatıcı sakinliği.

Kral Kurt'u sakinleştirmenin tek yolunun samimiyetlerini göstermek olduğunu biliyorlardı. Ayrıca, Kral Kurt onların eşine tehdit oluşturmadığını HİSSETMELİYDİ. Aksi takdirde, felaket kaçınılmazdı.

Hiç kimse... kesinlikle hiç kimse... Kral Kurt tarafından, hatta içindeki Kral Puma tarafından bir tehdit olarak algılanmak istemez. Ölümlü mantıklı olabilir, ama diğer yarısı öyle değildir.

Rodarh, teslim olarak elini kaldırarak konuştu. "Eşine asla zarar vermeyeceğim, Kral Kurt. Asla." Alfa Kral aracılığıyla doğrudan kurda seslenmeye çalışıyordu, "Onun senin eşin olduğunu bilmiyordum, yoksa onu yemek yapmayı asla, ASLA önermezdim."

Jaguar Alfa Zane hafifçe yüzünü buruşturdu. Rodarh, sinirlendiğinde dilinin onu belaya sokma konusunda bir yeteneği vardı. Eğer kontrolüyle efsanevi olan Wolfarlane olmasaydı, Zane bugün burada kan döküleceğine inanıyordu.

Eşini tehdit edemezsin. Asla.

On yıldır eşli olduğu için bunu iliklerine kadar biliyordu.

"Ben de, Kurt Kral." Alfa Asisy de teslim olarak ellerini kaldırdı. Kaplanın kırmızımsı kahverengi gözleri liderin gri gözlerini kapladı, böylece Kurt Kral da kaplanın samimiyetini hissedebildi. "Eşine asla zarar vermeyeceğim."

Diğerleri de aynı şeyi yaptı. On iki konsey üyesinin her biri, birbiri ardına aynı şeyi yaptı ve sonunda Alfa Kral'ın omuzlarındaki baskı azalmaya başladı.

Omuzlarda ağırlık hissetmek, erkek istemediği halde hayvanın dönüşümü zorlamaya çalıştığının işaretlerinden biridir. Ancak, bu hissin azalmasıyla birlikte, kurtun zihninin en derinlerine geri dönüp orada yeniden yerleşmesi hissi geldi ve Wolfarlane çok derin bir nefes aldı ve yine konseye sabit mavi gözlerini açtı.

Ağır bir rahatlama hissi, farklı nefeslerle havayı doldurdu. Hepsi, tehlikenin diğer yarılardan geçtiğini biliyorlardı.

"Tanrıya şükür, ucuz atlattık." Baş Nöbetçi Rodarh mırıldandı.

Alfa Alphose ve Alfa Degar birbirlerine baktılar. Az önce olanlara gülümsediler.

"Sen, Baş Nöbetçi Rodarh, kararlarını her zaman çabuk verirsin. Bir Eş'i öldürmemizi önerdiğine inanamıyorum." Alfa Morose, bu olasılıktan hala rahatsız olarak sertçe çıkıştı.

"Biz de inanamıyoruz." Diğer konsey üyelerinin çoğu, elli dört yaşındaki fil changeling'e öfkeyle bakarak ekledi.

"Ne? Yani şimdi her şey benim suçum mu?" Baş Nöbetçi Rodarh dehşetle sordu. "Onun eşinin o olduğunu nereden bilebilirdim? Kralın yüzüğünü kaybeden suçlunun cezalandırılması gerektiği konusunda hepimiz hemfikirdik. Hepimiz bu işte birlikteydik."

"Olmaz, Rodarh. Bu konuda tek başına kalacaksın." Alfa Asisy, bu fikri hiçbir zaman desteklemediğini belirtmek istercesine dudaklarını büzerek onaylamadığını gösterdi.

"Tsk tsk tsk, sinirlendiğinde hep kötü kararlar veriyorsun Rodarh. Kendini kontrol etmeyi öğren." Alfa Ratinus da hayal kırıklığıyla başını sallayarak ekledi.

Diğerleri de aynı şekilde ekledi.

Baş Nöbetçi Rodarh ağzı açık kalmış bir şekilde kaldı.

BÖLÜM 28. ŞAKA MI, KADER Mİ?

Baş Nöbetçi Rodarh ağzı açık kalmış bir şekilde kaldı.

"Kötü kararlar almayı bitirdiysen, artık oturabilirsin Rodarh, biz de yüzüğü nasıl geri alacağımızı mantıklı bir şekilde düşünelim," diye ekledi Ratinus, sıçan alfa hala hayal kırıklığıyla başını sallıyordu.

Diğerleri başlarını salladılar.

Baş Nöbetçi Rodarh koltuğuna geri oturdu, kendini toparlamayı başardı ve hepsine öfkeyle baktı. "Hepiniz hainlersiniz."

"Şimdi, kendini tekrar... çok kızdırma, Rodarh," dedi Alfa Morose, yılan gibi çatallı dili, zar zor gizlediği eğlencesiyle dışarı çıkarken, "Kızdığında ne olacağını hepimiz biliyoruz."

Baş Nöbetçi Rodarh ona öldürücü bir bakış attı.

"İyi haber şu ki, eşi onu her zaman kötü ruh halinden çıkarabilir." Alpha Degar kendini tutamadı.

"Aniliny'yi bu işe karıştırma." Fil Changeling öfkeyle homurdandı.

Alfa Alphose de katıldı, "Zavallı Aniliny, her zaman onun huysuzluğuyla uğraşmak zorunda kalıyor. Eşini öldürme kararını verdiğini öğrenirse nasıl hissedecek merak ediyorum." Tsk tsk tsk, "Eminim bütün gün sana somurtacaktır."

Rodarh'ın yanakları koyu kırmızıya döndü çünkü puma Alfa haklıydı. "Sanki siz de onu yemek yapmak istemiyormuşsunuz gibi davranıyorsunuz. Hepiniz hainsiniz. Eşleriniz çok gurur duyacaktır."

Eşleri olanlar suçlulukla boğazlarını temizlerken, eşleri olmayanlar gururla çenelerini kaldırdılar, "Henüz eşimiz yok."

"Bayanlar, bayanlar, işimize dönelim, tamam mı?" Alfa Zane sonunda ekledi, dudakları eğlenerek kıvrıldı.

Hepsi dönüp ona öfkeyle baktı.

"Burada tek bayan sensin, Jaguar." Ratinus karşılık verdi.

Alfa Zane güldü. Diğerlerinin de gülmesi uzun sürmedi ve Alfa Kral'ın hatalarına verdiği tepkiyle havada oluşan yoğun gerginlik dağıldı. Adanel ve Wolfarlane hariç hepsi gülümsüyordu. İkisi sessizce, dikkatle diğerlerini izliyordu.

Gerginlik yatıştıktan sonra, Alfa Kral'a döndüler.

"Eşini bulduğunuz için tebrikler, Alfa Kral." Alfa Asisy sevinçle dedi.

"Tebrikler, majesteleri." Alfa Morose.

"Vay canına, onu bulduğuna inanamıyorum. Tebrikler." Alfa Zane. "Senin adına çok mutluyum Alfa Kral. Eşini bulmak çok güzel bir şey."

Baş Muhafız Rodarh.

Diğerleri de tebriklerini iletiler ve herkes bu konuda bir iki söz söyledi.

Hepsi mutluydu ve bu mutluluk içtendi.

Değişkenler için eş bulmak çok mutlu bir olaydır, çünkü dışarıda size ait tek bir kadın vardır. Dışarıda sizinle uyumlu tek bir kadın vardır.

Bazıları diğer yarılarını ararken deliye dönerken, bazıları o kadını bulamadan üzüntüyle yaşlanıp gider.

"Tebrikler, Alfa Kral." Adanel de ona katıldı. "Bir eşe sahip olmak güzel bir şey."

"Sen ne bilirsin ki, Adanel? Sen açıkça eşsizsin." Alfa Morose burun kıvrıdı.

"Peki, ne zaman eşinle tanışacağız? Şimdiden sabırsızlanıyorum." Ratinus, Alfa Kral'a atıfta bulunarak ellerini heyecanla ovuşturdu.

"Sakin ol Rat. Eğer o bir insansa, ikimizle de tanışmaya hazır olduğunu sanmıyorum. Konseye tanıtılmadan önce bizim yaşam tarzımızı bilmesi ve anlaması gerekiyor." Alfa Zane cevapladı.

"Haklısın, haklısın." Rat Alfa kabul etti, sonra Wolfarlane'ye dönerek, "Ama insan bir eş mi? Senin için mi? Yukarıdakiler ne düşünüyor? Bu onlar için bir tür şaka mı?"

"Ben de tam olarak bunu düşünüyorum, Ratinus. Bir Alfa Kral için bir insan eş mi?" Alfa Asisy başını salladı, "Yanlış gidebilecek çok fazla şey var. Lanet olsun, dolunay gecesinde senin altında ölebilir."

"Onunla çiftleştin mi? Nasıl gitti, Alfa Kral?" Rodarh merakla sordu. "Ben güçlü bir dişi jaguarla çiftleştim, ama yirmi beş yıl önce Aniliny'nin çiftleşme ritüelini hala hatırlıyorum. Zar zor atlattı."

"Benim Zeally de öyle." Alfa Zane ekledi, "O da zar zor dayanabildi ve o güçlü bir kurt."

Alfa Alphose arkadaşına baktı ve içinden irkildi. Wolfarlane'nin onunla çiftleşmek istememesi için zaten bazı iyi nedenleri vardı ve bu insanlar da hiç yardımcı olmuyorlardı.

"Şey, eşlere göre farklılık gösterdiğini duydum. Bazıları için yoğun, bazıları için hafif, bazıları için ise ikisi birden." diye yüksek sesle söyledi.

"Evet, o kısım da doğru." Baş Nöbetçi Rodarh düşünceli bir şekilde kabul etti. "Peki, onunla çiftleştin mi?" Alfa Morose merakla sordu.

"Hayır." Alfa Kral Wolfarlane, tüm tartışmalarından bu yana ilk kez keskin bir sesle konuştu.

"Oh..."

"Bu konuda ne hissediyorsun?" Baş Nöbetçi Adanel sonunda sordu, "Onun insan olması konusunda...? Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Bir yanımlı onu seviyor." Kurt, "Diğer yanımlı ise onu ve temsil ettiği her şeyi hor görüyor." Dağ aslanı.

"Erkek ne durumda? Erkek ne hissediyor?" Adanel, Alfa Kralı dikkatle izleyerek sordu.

Toplantı salonunda sessizlik hakim oldu. Onun cevabını beklerken, gece kadar sessizdi.

Wolfarlane dün akşam bu konuyla ilgili ne hissettiğinden emindi, ama önceki geceden sonra, kendini biraz tereddüt içinde buldu.

Şu ana kadar, kadının tadı aklından çıkmıyordu ve daha fazlasını istiyordu. Bütün sabah bunu düşündüğünü, hatta burada, sarayda bile, kendine itiraf etti.

Bu yüzden, emin olduğu tek gerçeği söylemeye karar verdi. "Çiftleşmeye niyetim yok. Ne bir insanla, ne de bir changeling ile." Bir süre durakladı, "Özellikle bir insanla."

Şaşkın bir sessizlik oldu.

Sonra, "Bu... anlaşılabilir bir durum." dedi Alfa Zane. "Yıllar önce sana ve kız kardeşine ne olduğu hakkında tüm detayları bilmiyoruz, ama o laboratuvarı yakalanan diğerlerinden edindiğimiz bilgilere göre, onların elinde tarif edilemez işkencelere maruz kalmışsın."

Her zamanki gibi Wolfarlane tek kelime etmedi.

Konsey toplantısında laboratuvar konusu gündeme geldiğinde, bunun onlara acı verdiğini ve onun acılarını onlarla paylaşacak kadar onlara güvenmediğini düşündüklerini bildiği halde, bu konuda tek kelime etmez.

Ama onların bilmemelerinin daha iyi olduğunu biliyor. Onları bu kabustan kurtarmak, onlar için yapabileceği en iyi şey. O, bu kabusla yaşamaya devam edecek. O ve o esaretten kurtulan diğer altı erkek.

Alfa Kral Wolfarlane'nin gözleri otomatik olarak masanın karşısındaki Adanel'in gözlerine takıldı.

Sentinel'in yüzü bir kitap gibi kapandı, çenesi sıkıca kilitlendi.

Alfa Kral, Alfa Zane'e ve ardından hepsine baktı. "Bir sonraki toplantımızda, umarım Vahşi Psikopat hakkında yeni gelişmeler olacak.

Ayrıca, yüzük arayışında daha fazla ilerleme kaydedilmesini umuyoruz. Şimdi, bu toplantıyı kapatıyoruz." Bunun üzerine, taht koltuğundan kalktı.

Anında, hepsi de ayağa kalktı ve başlarını eğdi.

"Biz de öyle umuyoruz." Ratinus, "Umarım Alfa Degar bir sonraki toplantıda yüzük arayışıyla ilgili daha iyi haberler verir." dedi.

"Ben de öyle umuyorum." Alpha Degar cevapladı.

Eline onun gözlerinin içine bakarak, "Gerçekten Alfa Kral'ın eşi olduğunu bilmiyor musun?" dedi.

"Onun eşi mi?" Ismena'nın gözleri fal taşı gibi açıldı, "Bu bir şaka mı?"

"Öyle olmasını umardım, ama sen Kralımız gibi kokuyorsun, bu yüzden şaka olsaydı ne tür bir şaka olacağını anlayamazdım."

Ismena gülmekten kendini alamadı. Kadın bu şakasıyla çok ciddi görünüyordu.

Bu dünya hakkında henüz her şeyi anlamamış olabilir, ama en azından Wolfarlane ona eşler hakkında bir iki şey anlatmıştı. "Kralın beni hiç sevmediğini bilmeni isterim. Yani, onun eşi olmamın imkanı yok."

"İnsanlar kördür, ama kader değildir. Ay tanrıçası geleceği planlamıştır. Bazen eşler başlangıçta birbirlerinden hoşlanmazlar, ama kader onlar için birlikte güzel şeyler saklamıştır." Eline endişeyle düşündü, acısı yüzünü kapladı, "Bunu hiç anlamıyorum. Sen? Alfa Kral için mi?"

Ismena kaşlarını kaldırdı, "Bu çok aşağılayıcı. Sanki ben onun için yeterince kadın değilmişim gibi konuşuyorsun?" Burun kıvırdı, "Erkeklerin beni çok çekici ve çok kadınsı bulduğunu bilmeni isterim."

"Lütfen alınma. Öyle demek istemedim." Eline hemen onu sakinleştirdi. "Sadece senin için, onun için ve durum için endişeleniyorum, hepsi bu. Değişkenler insanlardan çok farklıdır, bizim geleneklerimiz aynı değildir."

Kadın gerçekten endişeli görünüyor. Ismena elini omzuna koydu, "Kendini ölümüne endişelendirme, Eline. Kimseyle evlenmeye niyetim yok

ve Şu anda bildiğim tek kaderim yakın gelecekte beni bekleyen  l m."

"Sende  l m kokusunu zar zor alabiliyorum. Alfa Kral ile açıkça samimi olduğun bugün nasıl hissediyorsun?" Eline merakla sordu. Gözleri Ismena'nın boynundaki kırmızı lekeye kayd .

"Seks yapmadık." Yanakları kızardı. Hızla saçlarını kullanarak karıncalanan boynunu örttü. "Biz... Şey...  p Őt k."

" p Őt k m ? Bu ne anlama geliyor?" Diğer kadın kaşlarını çatarak sordu.

"Ne demek olduğunu bilmiyor musun?" diye sordu Ismena inanamayan bir ifadeyle, sonra basit bir dille açıklamaya başladı.

"Oh." Bu kez Eline'in yüzü kızardı. "Senin kullandığın kelimeler kafamı karıştırdı. Tamam, yani Alfa Kral sana samimi bir Şekilde dokundu mu? Şimdi nasıl hissediyorsun?"

Ismena rahatsız bir Şekilde ayağında hareket etti, "Yani... Şey... nasıl hissettiğimi mi soruyorsun?"

"Hayır, hayır," diye hızlıca araya girdi Eline, "Demek istediğim, o... Şeyden sonra kalbinin nasıl hissettiği. Duygusal olarak nasıl hissettiğin değil, ama biliyorsun, kalbin kötü durumda, o yüzden... Şey..." Genç kadın ağzını kapattı, durumdan o kadar rahatsız olmuştu ki kendi sözlerini anlamakta zorlanıyordu.

Ama Ismena ona yardım etti. "Oh, göğsümün Şu anki durumunu mu soruyorsun?" "Evet! Aynen  yle." Eline derin bir nefes aldı.

Ismena'nın eli söz konusu göğsüne gitti ve dalgın dalgın ovuşturdu, "Bu sabah uyandığımdan beri hiç ağrı hissetmiyorum. Bu Şaşırtıcı çünkü çok Şiddetli bir ağrı bekliyordum."

"Bu Şaşırtıcı değil." Bu, Eline'in Ő phelerini doğruladı. Bu kadın, Alfa Kral'ın eşi. "Vay canına."

Ismena omuz silkti ve oturma odasına geri dönmeye başladı. "Eh, biraz rahatladığım için minnettarım, hediye atın dişine bakmam. Ağrı günün ilerleyen saatlerinde geri gelecek ve daha da kötüleŐecek... Çünkü ilaçlarım yok."

"Alfa Kral ile yakınlaşmaya devam edersen, o ilaçlara bir daha hiç ihtiyacın kalmaz."

"Evet, tabii." Ismena burun kıvrırdı. Genç kadın, en yakın arkadaşı Sandra'dan bile daha romantik bir yapıya sahipti.

"Sadece ilaçlarımı yenilemeye çalıştığı için minnettarım. Wolfariane, büyük Cougar adamını New York'a gönderip benim için ilaçları alacağını söyledi. Umarım o dönene kadar kalbim dayanır. Dört gündür ilaçlarımı almadım." Endişeyle ekledi.

"Alfa Alphose

mu?" "Evet, o."

Eline başını salladı ve yanına oturdu. Alfa Kral öyle diyorsa, onu eş olarak kabul etmediği anlamına geliyordu. Gelecekte onu kabul edebilecek miydi? Yoksa ölecek miydi?

"Peki ya Nalaila?"

"Yine o isim. Lütfen bana bu kadının kim olduğunu söyle." Ismena ona yumuşak bir sesle sordu.

Eline dudaklarını sertçe ısırıldı. Bunu yüksek sesle söylediğini fark etmemişti. Ağzını kapattı.

"O kim? Onun arkadaşı mı? Yoksa karısı mı? Ya da sevgilisi mi?" Aniden bunu bilmek istedi. Göğsünde bunu bilmek için onu iten bir dürtü vardı.

"O, Alfa Kral için çok değerli biri." Eline sonunda cevap verdi, sonra ayağa kalkıp yatak odasına doğru yürüdü. "İşlerim yüzünden seni gezdirme fırsatım olmadı, ama yarın izinliyim. Pazara gitmek istiyorum, benimle gelir misin?"

"Evet. Evet, yapacağım." Kadına gülümsemeyi başardı.

Eline de gülümsedi ve dönüp yatak odasına girdi.

Eline gittikten çok sonra bile, Ismena hissettiği kıskançlığa hala inanamıyordu.

O, Eline'in çok değer verdiği biriydi. Eline'in sesi kafasında tekrar tekrar yankılanıyordu.

Wolfarlane toplantıdan sonra yatak odasına geldi. Kokusu yatak odasını doldurdu.

Eline gittikten sonra hizmetçiler yatak odasını temizlemiş ve çarşafı değıştirmiş olmalıydı, ama her yer hala onun kokusuyla doluydu. Banyosu bile onun kokusunu taşıyordu. Pantolonunun içindeki aleti sertleşti.

"Yaraların neredeyse tamamen iyileşmiş."

Alphose'un sesi onu kapısına doğru döndürdü. Cougar Alpha saygıyla başını hafifçe eğdi.

Wolfarlane de başını eğerek selamladı. "Burada ne işin var Alphose? Yanılmıyorsam kule kapısında olman gerekmiyor mu?"

"Sen değilsin. Kadınının ilaçlarını almak için değışmeyenlerin dünyasına seyahat edebilmem için programımı boşaltmamı istediğini unuttun mu?" Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"O benim kadını değıl." Kararlı bir şekilde söyledi ve gardırobuna doğru yürüyerek kıyafetlerini değıştirmeye başladı.

"Elbette. Şu anda sana hemen yola çıkacağımı bildirmek için buradayım. Ben yokken görevlerimi Alfa Degar üstlenecek. Uzun sürmez."

"Tamam." Başını salladı.

Alphose dönüp gitmek üzereyken durdu. "Duydum, biliyorsun. Dün gece Kule'nin kapısını koruyordum."

"Elbette," diye homurdandı Wolfarlane. "Kulakların çok keskin, Alphose. Bir gün onları kesmeyi düşünebilirim."

Puma Alpha güldü, "Bunu yapamayacağını biliyorsun. Duymamaya çalıştım ama lanet olsun... kız çok gürültülü. Sen de pek sessiz sayılmazdın."

Alfa Kral dönüp arkadaşına kaşlarını kaldırdı. "Seni kafanı kesmeye karar verebilirim, Alphose."

"Onunla ne yaptıysan, bundan zevk aldın. Ondan zevk aldın."

Wolfarlane bu konuda yalan söylemeye tenezzül etmedi. Bunun yerine, beline siyah bir havlu sardı ve duş almaya hazırlandı.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Alphose aniden ciddi bir ses tonuyla sordu. "Zaten bana söyleyeceğini biliyorum."

"Bence o kız hepimizin düşündüğünden daha güçlü. Bunu hissedebiliyorum." Dedi sessizce.

"Eh, dövüşmeyi ve kendini savunmayı öğrendiğini söylemişti."

Alphose başını salladı. "Fiziksel güç olmayabilir, ama bir şekilde daha güçlü olduğunu hissediyorum. İlk başta, onun senin eşin olmasının Yukarıdakilerin bir şakası olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi yeniden düşünmeye başladım."

Durakladı ve Alfa Kralının gözlerine baktı, "O küçük kadın, on sekiz yıl sonra tekrar iyileşmek için ihtiyacın olan güç olabilir. Sen ve puma yarısı."

Alphose ayrıldıktan çok sonra bile, sözleri akılda kaldı.

Sözleri ve kuleye, yani onun kişisel alanına yayılmış Ismena'nın kokusu.

BÖLÜM 29. BAŞARILI OLANLAR.

AMERİKA'DA BİLİNMEYEN LABORATUVAR

Dr. Beloca önündeki küçük elmas yüzüğü inceledi. Dokuz gün önceki gibi parlamıyordu. Beyaz parlak ışığı hem iyi hem de kötü bir şeydi.

Pırıl pırıl parladığı ilk gece, çekmecelerden birinde bulunan termometre çalmaya başlamıştı. Termometre yıllardır ilk kez çalışıyordu.

Bu, asla unutamayacağı bir zaferdi. Hala, yüksek sesli bip sesiyle içini kaplayan muazzam mutluluğu hatırlayabiliyordu.

Çekmeceye koşmuş, çekmeceyi açmış ve işte oradaydı... Yüzüğü taşıyan kişinin yeri.

Hemen Kurt Avcıları'nı aradı ve onlara yeri bildirdi. İki saat sonra, yüzükle birlikte geri döndüler, ama taşıyıcı yoktu.

"Yüzük bir kurt adamın değil, tefeci olduğunu itiraf eden yaşlı bir adamın elindeydi. Bir bayanın yüzüğü kendisine rehin verdiğini söyledi. Yüzüğün parasal değerini bildiği için kaçarak yeni bir hayata başlamak istiyordu." Kurt Avcıları'nın müdürü Adeladin, telefonda ona böyle aktarmıştı.

"Cahil yaşı adam. Yüzüğün parasal değerinden daha fazla değeri olduğunu bilmiyor. Bizim için daha büyük bir değeri varken, parasal değeri kimin umurunda?" Dr. Beloca sertçe çıkıştı, "Peki, sonra ne oldu?"

"Adamlarım onu öldürdü ve yüzüğü aldı."

"Güzel. Adamlarına yüzüğü laboratuvara getirmelerini söyle, bu sayede on sekiz yıl sonra kurtadamları tekrar bulabiliriz. Bu günün sonunda geldiğine inanamıyorum," Mutluydu ve bunu saklamaya da çalışmıyordu, "Peki yüzüğü rehin bırakan 'bayan' ne olacak?"

"Adamlarım onu aramaya çıktılar bile. Ona ihtiyacımız var çünkü o hayvanlarla olan tek bağlantımız o." dedi Adeladin.

"Evet. Onu bulun ve işiniz bittikten sonra laboratuvara getirin."

"Olur. Bu yüzüğü ele geçirdiğimize inanamıyorum. Sonunda. O hayvanları yakalayacağız." Adeladin telefonu kapatmadan önce söylediği son zafer dolu sözler bunlardı.

Bu bir hafta dört gün önceydi. 'Kadını' arıyorlardı ama onu bulamamışlardı.

Sonra, dokuz gün önce, yüzük parlamıştı.

Termometreye gidip baktı. İşte orada... farklı bir konum.

Yüzükten bir inci kaybolmuştu ve yüzüğün parıldayan ışığı o inciyi çağırıyordu. Termometre, incinin yerini gösterdi.

Wolfhunters'ı arayıp durumu bildirdi. Kızın evi olan yere gittiler ve karşılaşabilecekleri direnişe hazırlandılar.

Ancak karşılaştıkları direnişe hazırlıklı değillerdi. Kızın yanında iki güçlü kurt adam vardı. Ve kızla birlikte kaçmışlardı.

Bugüne kadar Kurt Avcıları, elleriyle kurşunları yakalayan ve bir kadını sırtında taşıyarak iki yüzden fazla Kurt Avcısından kaçan güçlü kurt hakkında konuşmaya devam ediyorlar. Güçlü bir kurt adam.

Dr. Beloca, bu kurtun 6 numara olduğuna tüm parasını bahse girer.

Sadece o hayvanı düşünmek bile sırtından bir ürperti geçmesine neden oluyor.

Bu, yüzüğün son kez parladığı andı, bu da incinin son on sekiz yıldır kurtadamların bulunduğu ve onları tespit edilemez kılan yere geri döndüğü anlamına geliyordu. O yerin onların ülkesi olduğunu düşündü.

"Beni çağırdınız, Dr. Beloca." Tanıdık erkek sesi onu düşüncelerinden ve yüzükten uzaklaştırdı.

Çekmeceleri kapattı ve چراğı Simon'a döndü. "Evet. Bulgularını bana bildir."

"Bildğim kadarıyla, o hayvanlar çoğunu eski laboratuvara gönderip bizi veya bize ulaşabilecek herhangi bir ipucu aramalarını istediler."

"Mmm," başını yana eğdi, "Şimdilik, dikkat çekmeden kalalım. O hayvanlar çok güçlü. Hazırlıklı olmazsak, bu savaşı kaybederiz."

Dr. Angor'un çalışmalarını sürdürme şansı var. Bunu mahvetmez. "Beni bilgilendirmeye devam et ve onları buraya yönlendirecek ipuçları bırakma."

"Elbette, Dr. Beloca."

"On sekiz yıl boyunca mükemmel zamanı bekledikten sonra, sonunda Dr. Angor'un çalışmalarını sürdürmeye hazırım. Şimdi, tek ihtiyacım olan kız."

"Kurt Avcıları hala onu arıyor. Onlar..." "O kız değil,

Simon. O kız." Vurguladı.

The vurgu yardımcı Simon fark kim kız kız olduğunu.
"Oh. Başarılı olan mı?"

"Aynen öyle." On sekiz yıldır ona böyle diyorlar.

O kız, aradıkları başarıydı. Altı ay boyunca bu başarıyı aradılar ama bulamadılar. Ta ki o kız gelene kadar.

6 Numara ile cinsel ilişkiye girip hayatta kalan tek insan kız. Cinsel ilişkiden sonra parçalamadığı tek insan kız.

Onun çocuğuna hamile kalan tek insan kız.

Böyle bir kızın varlığından kimse haberdar değıl, 6 Numara bile. Sadece o, Simon, Dr. Angor ve Hector biliyor.

Çığlıklar ve kükremelerden sonra kafesine geldiklerinde şaşırmışlardı, çünkü 6 Numara her zamanki gibi baygın yatıyordu, ama bu sefer kurbanı hayattaydı. Zar zor hayattaydı, ama yine de hayattaydı.

Başarılı olan kız ağlıyordu, sevimli yüzünden gözyaşları akıyordu, bacaklarının arasından çok fazla kan damlıyordu ama hayattaydı. Tanınmayacak kadar parçalanmış diğerlerinden farklıydı.

Onu neden hayatta bıraktığını düşündüler, ama kimse bilmiyordu. Bu bir sürprizdi.

Bir başka sürpriz de, kızın daha sonra hamile kalmasıydı.

"Tamam. Adamlarımıza onu aramalarını ve buraya getirmelerini söyleyeceğim." Simon'ın sesi yine onu düşüncelerinden kopardı.

"Evet. Aynen öyle."

Simon dönüp gitmek üzereydi. Kapıya geldi, durdu ve hızla geri döndü. "Ona Başarılı diyoruz ama bu onun adı değıl. Adamlarımız onu aramak için adını bilmeli."

Dr. Beloca pencereye yürüdü ve dışarı baktı. Bu laboratuvar yine hiçliğin ortasında, asla bulunamayacakları bir yerde olduğu için manzara pek de iyi değıldi.

"Adı Hazel. Hazel Smith."

Dört gün sonra, Ismena en korkunç kabuslarından birini görüyor. O kadar korkunçtu ki, çığlık atarak uyandı.

Kapı açılmadan önce ayak sesleri duyuldu ve Eline savaş modunda yatak odasına girdi. "Ne oldu!? O kim...!?"

Ismena zor nefes alıyordu, vücudundan ter akıyordu, kalbi göğsünde şiddetle atıyordu. "O... sadece... bir kabustu!" Yüksek sesle nefes nefese kaldı.

"Ay Tanrıçası'na şükürler olsun, çok endişelendim." Eline ona doğru yürüdü ve Ismena'nın yatağına oturdu. "Bu kabus seni bu hale getirecek kadar kötü müydü?"

Ismena başını salladı. Ne olduğunu hatırlayamıyordu. Ne kadar hatırlamaya çalışsa da, hatırlayamıyordu. Ama bu korku vücudunu titretmişti, neredeyse ağlayacaktı.

"Hatırlayamıyorum..." Nefes nefese, göğsünü tutarak sıkıca sıkı. Bu seferki kalp rahatsızlığı değildi, hatırlayamadığı kabusun dehşetiydi.

Eline yanında kaldı ve korkusu geçene kadar uzun süre sırtını nazikçe okşadı.

Nefesi normale döndü ve vücudu titremeyi kesti. "Şimdi daha iyi misin?"

Genç kadın yumuşak bir sesle sordu.

Ismena başını salladı, "Benimle kaldığın için teşekkür ederim."

Eline, son birkaç gün içinde iyi bir arkadaş olmuştu ve Ismena onu bu şekilde sevmeye başlamıştı.

"Hiç sorun değil." Eline de onu seviyordu, onu hiç sahip olmadığı bir arkadaş olarak görmeye başlamıştı. "Tekrar uyumaya çalış. Henüz şafak sökmedi. Kabuslar bir daha gelmez ve uyandığında kendini daha iyi hissedersin."

"Tamam, tamam," Ismena başını salladı ve tekrar uzandı.

Eline gittikten uzun süre sonra, hatırlayamadığı kabusu hala düşünmeye devam etti, tekrar uykuya dalmaktan korkuyordu.

Ama neyse ki uyuduğunda, rüyasız bir uyku çekti.

Tekrar uyandığında, neredeyse öğlen olmuştu.

Ismena banyo yaptı ve dört gün önce Eline'in pazardan aldığı rahat elbiselerden birini giydi.

Onun dünyasında, bu uzun elbiseler ve kollu tunikler asla moda olarak nitelendirilmezdi, ama burada, Naturiah'da, çok modaydı. Ve o, bu topraklara aşık olduğu gibi, bu elbiseleri de çok seviyordu.

Geçtiğimiz birkaç gün içinde Eline ona Naturiah hakkında daha fazla bilgi verdi ve bu da onun buraya her zamankinden daha fazla aşık olmasını sağladı. İnsanları da, insanlardan nefret etmelerine rağmen, harika görünüyordu.

Giyinip süslenerek oturma odasından çıktığında, Eline'in rahat yeşil bir elbise giyip oturma odasında televizyon izlediğini gördü.

"İyi uyudun mu diye sormama gerek yok, uyuduğunu görebiliyorum." Yumuşak bir gülümsemeyle sordu.

Ismena başını salladı, "Evet, iyi uyudum. Sen de giyinmişsin ve bu üniforman değil."

"Evet. İşe dönmeden önce, dört gün önce almayı unuttuğum malzemeleri almak için markete geri dönmek istiyorum. Alpha Alphose senin dünyandan ilaçlarını almaya gittiği için henüz dönmedi, bu yüzden işler daha yoğun."

"Oh, tamam." Bilinçsizce elini göğsüne götürdü ve ovuşturdu. Acı yoktu, hiçbir şey yoktu.

Son dört gün fiziksel olarak onun için cennet gibiydi. Hiç bu kadar iyi hissetmemişti, bu çok çok garipti.

Günler geçtikçe, Eline'in ona söylediği sözleri düşünürken buldu kendini. Sadece Alfa Kral'ın eşi olduğu konusunda değil, aynı zamanda...

Alfa Kral ile yakınlaşmaya devam edersen, o ilaçlara bir daha asla ihtiyacın olmayacak.

Bu sözler son birkaç gündür kafasında yankılanıyordu.

Ve ilk kez, kendini şu soruyu sorarken buldu... Bunların herhangi biri doğru olabilir mi?

Gerçekten Büyük Kötü Kurt'un eşi miydi?

Ve en önemlisi, ilaçlara ihtiyaç duymayacağı bir durum olabilir miydi...?

Son birkaç gündür onu düşünmemek için elinden gelen her şeyi yapmıştı ama tüm çabaları boşuna gibi görünüyordu.

Günün her anında, onun düşüncesi kafasında yaşıyor ve nefes alıyordu. Aslında, Ismena onun kafasında kira ödemededen kalıcı olarak yerleştiğinden korkuyordu. O ve o gece onun kollarında geçirdiği anların düşünceleri...

"Peki, yine benimle pazara gelmek ister misin?" Eline'nin sesi düşüncelerini böldü.

"Evet, gitmek isterim." diye cevapladı.

"Harika. Git hazırlan, gidelim." Eline ona gülümsedi.

O da gülümsedi, koltuktan kalkıp yatak odasına doğru yöneldi.

Sonra durdu ve arkasını döndü, "Benim... şey... onun eşi olmam konusunda gerçekten ciddi miydin?"

"Ne olmak?" Sonra Eline'in aklına bir düşünce geldi, "Oh... o..."

Dudaklarını ısırıldı. Birkaç gün önce bu konuyu konuşmak bir hataydı, özellikle de Ismena'nın onun eş olduğunu bilmediğini öğrendiğinde. Alfa Kral ona söylemediyse, bu onun bilmesine gerek görmediği anlamına gelebilir. Hiçbir şey söylememeliydi.

Ama çoktan bir şey söylemişti, Eline düşündü, geri dönmek için çok geçti. "Evet. Bence sen onun eşisin. Hayır, sanmıyorum, biliyorum." Durakladı, "Şu anda bile, üzerinde onun kokusu var, bu çok sıra dışı bir şey."

Ismena kadına inanmakta zorlanıyor, ama ilk kez onu dinlemeye hazır. "Bana daha fazla anlatabilir misin? Arkadaş olmak hakkında... Onun hakkında...?"

Eline tereddüt etti. Sonra içini çekip başını salladı. "Giyin, pazara gidelim. Yürürken konuşuruz."

BÖLÜM 30. ELINE VE ISMENA

Eline ve Ismena, satın aldıkları eşyaları küçük naylon çantada taşıyarak evlerine giden patikada yürüdüler.

Çocukların oyun sesleri havayı dolduruyordu, hayvan şekline bürünmüş olanlar havlıyor, uluyor ve hırılıyorlardı. Hayat dolu bir manzaraydı, Ismena bu manzaradan büyük keyif alıyordu.

"Burası senin dediğin gibi Naturiah'ın kalbi, değil mi?" diye sordu Ismena, gözlerini çevreyi yutarcasına gezdirerek.

"Mmh. Kurt adam klanı ile dağ aslanı klanını ayıran sınır bu civarda bir yerde buluşuyor. Bu yüzden, herhangi bir changeling burada kök salabilir, klanın ne olduğu önemli değil, kimse umursamıyor. Burada, her türden changelingler karışık olarak yaşıyor."

"Aah, anlıyorum."

"Evet. Senin de bildiğin gibi, Alfa Kralımız burada yaşıyor. Kulesi bu tarafta, çok uzak değil."

"Bana ondan bahsedebilir misin? Alfa Kral'dan?" Bilinçsizce, ayağıyla yolundaki bir taşı tekmeledi. "Hangi klandan geliyor?"

"Alfa Kral mı? Tabii ki kurtadam klanından. Şu anda iktidar klanı onlar. Babası, rahmetli Alfa Kral, benim klanımdan olan annesiyle eşleşmiş güçlü bir kurtadamdı... dağ aslanı klanından."

"Evet, bana her şeyi anlattı. Ve büyükbabasının Naturiah tahtı için savaştığı savaşı da."

"Vay canına. Sana anlattığına şaşırdım. Alfa Kralımız bu tür konularda çok ketumdur."

"Şey, altı gün önce yürüyüşe çıkmıştık, o yüzden..." Ismena omzunu kaldırıp indirdi.

Yürümeye devam ettiler, Eline gülümsedi ve yanlarından geçerken ona gülümseyen her küçük çocuğa el salladı. Zamanla Ismena da aynısını yapmaya başladı, çünkü çocuklar her zaman ona da gülümsüyorlardı. Bu çocukların dostluğuna alışmıştı, masum jestleri her zaman kalbini burkuyordu.

"Alfa Kralımız eşsizdir, biliyor musun? Çoğumuz onu olağanüstü olduğu için tanrı olarak adlandırırız." Eline devam etti, "O, binlerce yıldır Naturiah'ta içinde iki canavar formu barındıran tek changelingdir..."

"İki canavarca şekil mi? Anlamıyorum."

"Yıllar boyunca pek çok değişken, en sıradışı formda eşlerini buldu. Bir yılan-değişken ile bir fare eşleştiğini gördüm." Dudaklarında bir gülümseme belirdi, "İnan bana, bu çok sıradışı bir durum, ama önemli olan, eşini bulmuş olmanın mutluluğu. Ancak, çocukları tek bir DNA'yı almalı. Ya fare ya da yılan."

"Aah, sanırım anladım. Yani, bir dağ aslanı bir kurt adamla eşleşse bile, çocuklarının her biri ya dağ aslanı ya da kurt adam olarak mı doğar?"

"Aynen öyle. İlk çocuk kurt, ikinci çocuk puma olabilir, vb."

Ismena kaşlarını çatı, "Puma mı? Bu dağ aslanının başka bir adı, değil mi?"

"Evet. Yani, işler böyle yürüyor. Alfa Kral'ın kız kardeşi bir kurt adam."

Ismena onun bir kız kardeşi olduğunu bilmiyor. "Gerçekten mi? Kız kardeşi ne durumda? Onun hakkında daha önce hiç duymadım."

Eline'in gülümsemesi kayboldu, "O... şey... şu anda burada değil, ayrıca onun hakkında konuşmamıza izin verilmiyor."

"Oh..." Ismena kafasını yana eğdi, şaşkın bir ifadeyle. Ama konuyu kapattı, "Peki ya Alfa Kral? Bence o da bir kurt adam, çünkü beni buraya getirdiği gece, buraya kadar koştuk. O... o, kurtları andıran, kürklerle kaplı daha büyük bir

kurt benzeri bir şekle dönüştü, kürklerle kaplıydı ama tam bir kurt değildi. Hala iki ayak üzerindeydi ve..." Daha iyi nasıl açıklayacağını bilemediği için sözünü yarım bıraktı.

Ama Eline anladı, "Buna yarı dönüşüm denir. Tamamen kurt olmadı, bunun yerine kurtun yüzeye çok yaklaşmasına izin verdi, özelliklerinin biraz değişmesine yetecek kadar, ama kurtun tamamen kontrolü ele geçirmesine yetmeyecek kadar."

"Mmm... Yani o bir kurt adam mı?"

"Sana onun olağanüstü olduğunu söylemiştim. İki canavar formu var. Uzun zamandır görülen ilk örnek." Başını çevirdi ve gözleri Ismena'ninkilerle buluştu. "O bir kurt adam ve bir dağ aslanı."

Ismena gözlerini iki kez kırptı. Gözleri büyüdü. "İki mi? İkisi de mi?"

Eline başını salladı, "Kahinlerimiz, o daha doğmadan onun büyüklüğünü kehanet etmişti."

Ismena hayranlıkla düşündü: "Tabii ki, bu kadar güç ve kuvvetin ona bağlı olmasına şaşmamalı. Bu adam bir değil, iki changeling." Omurgasından bir titreme geçti.

Aniden, gözlerinin üç farklı renge bürünmesi nihayet mantıklı geldi. Mavi, kahverengimsi sarı ve yeşil. "Vay canına! Gözlerinin...!"

"Evet." Eline başını salladı. "Bunları ayırt edebilmelisin çünkü sen insansın ve o senin türünü pek sevmiyor. Erkek mavi gözlü, kehribar rengi kurt, yeşil ise puma."

"Tamam. Anlaşıldı." Ismena bunu hafızasına kazıdı, ama bir şey onu şaşırttı. "Bana bunları neden anlatıyorsun? Dediğin gibi, ben insanım ve senin türünün benimkine güvenmediğini biliyorum... bana güvenmediğini. Anladığım kadarıyla, sizler kimseye bir şey açıklamıyorsunuz."

Eline gülümsedi ve annesi elinden tutan, diğer eliyle ona el sallayan dört yaşındaki sarışın kızın önüne geldi. Eline onun önünde durdu, diz çöktü ve küçük kızın alnına öpücük kondurdu. "Bugün nasılsın, Anny?"

"İyiyim, Eliny." Küçük kız minicik bir sesle cevap verdi, sonra dönüp Ismena'ya gülümsedi, "Nasılsın, insan?"

"İnsan?" Ismena, Eline'e sordu.

Diğer kadın gülümsedi, "Senin adını bilmiyor ve sen insansın."

"Aaah." Ismena belinden eğildi ve Eline'in yaptığı gibi kızın alnına öpücük kondurdu, "Benim adım Ismena, Anny."

"Nasılsın, Ismm..." Kız, ismi telaffuz etmekte zorlanıyor gibi görünüyordu.

Ismena, ailesinin ona seslendiği gibi, çocuğun adını kısalttı. "Ena yeter. Ya sen?" Elini kızın yumuşak buklelerine okşayarak.

"Ben iyiyim, Enny. Hoşça kal." Annesi onu nazikçe ileri doğru çekerken onlara el salladı.

Onlar da el sallayarak karşılık verdiler. Ismena gülümsüyordu, "Bütün bu çocuklar çok sevimli. Aslında hiç çocuklarla birlikte olmadım, biliyor musun? Sadece Valentina, küçük kardeşim ve ben büyüdük."

"Oh, bir kız kardeşin mi var? Kaç yaşında?" Eline, yürümeye devam ederken sordu.

"Neredeyse on yedi yaşında. Liseyi yeni bitirdi. Hep hemşire olmak istemişti. Ona, hemşire olduğunda yanında olacağımı söyledim." Boğazını sıkıca yuttu, "Sanırım, sonunda yanında olamayacağım."

Eline sessiz kaldı. Sonra, "İnsanlara güvenilmezken neden sana Alfa Kral hakkında her şeyi anlattığımı sordun?" Derin bir nefes aldı, "Aslında, ben seni ve Kralı destekliyorum. O çok acı çekti, bu onu ve hayata bakış açısını değiştirdi. Sen onun hayat arkadaşısın. O yalnız... hep yalnız. İnsanlarla çevrili ama çok yalnız. Bu çok üzücü."

"Acı çekti mi? Ona ne oldu?"

Ardından gelen sessizlik kulakları sağır ediyordu. Evlerine giden başka bir yoldan kestirmeden gittiler.

Eline ne kadarını söyleyeceğini, ne kadarını söylemeyeceğini düşündü. Tüm detayları bildiği için değil, bunu sadece Alfa Kral ve diğer erkekler biliyordu.

"İstemiyorsan bana anlatmak zorunda değilsin. Söylememen gereken şeyler söylediğin için Alfa Kralınla başını belaya sokmak istemem." Ismena, çok uzun süre hiçbir şey söylemeyince sonunda konuştu.

Ondan sonra sessizce yürüdüler, akşam havasının gelişiyle birlikte esen yumuşak rüzgârın tadını çıkardılar.

"Burada pek araba görmüyorum. Aslında, buraya geldiğimden beri pek araç gördüğümü hatırlamıyorum. Acaba nasıl dolaşıyorsunuz..." Ismena, boş yollara ve kenarlara bakarak içini döktü.

Eline kıkırdadı. "Biz değişkenleriz, Ismena, gayet iyi dolaşırız. Acelemiz varsa şekil değiştirir ve canavarı serbest bırakırız. Çoğumuz modern arabalardan çok daha hızlıyız, biliyorsun."

Ismena bunun doğru olduğunu kabul etti, zihni tehlikede oldukları o geceye geri döndü... Wolfarlane'nin sırtında yolculuk yaptığı geceye. "Eh, bu anlaşılabilir bir şey."

"Alfa Kral'ın nasıl acı çektiğini sana anlatamayabilirim, en azından bugün değil, ama sana başka şeyler anlatabilirim. Kurt Avcıları denen insanlar var." Eline bu ismi söylerken gözleri parladı.

"Onlar kim?" diye merakla sordu Ismena.

"Onlar insan, ama aynı zamanda canavarlar. Bizi hayvan gibi görüyorlar, ama vahşi doğadaki en ölümcül hayvandan bile daha kötüler." Titrek bir nefes aldı ve sakın kalmaya zorladı kendini. "Bizi avlayarak türümüzü yok etmeye çalışıyorlar."

"Bu..." Ismena bunu tanımlayacak kelimeler bulmaya çalıştı. "Bu korkunç." "Diğer değişenleri gördükleri anda öldürüyorlar, ama kurtadamlar..." Durdu, gözlerinde acı parladı, "Kurtları öldürmüyorlar, bunun yerine onları laboratuvarlarına götürüp... deneyler yapıyorlar. Son on yıllarda pek çok kurt adamı öldüren ve diğerlerini deliye çeviren, zihni uyuşturan, kalbi durduran, dayanılmaz deneyler."

Ismena'nın kalbi hepsine uzandı. "Neden deneyler? Neden kurtadamlar?" Yumuşak bir sesle sordu.

"Kimse kesin olarak bilmiyor, ama çoğumuz bunun kurtadamların tüm değişkenler arasında en güçlüleri olduğuna inandıkları için olduğunu düşünüyoruz. Onlar, bizim tüm zayıflıklarımızı ve güçlerimizi bilmek istiyorlar ki bunları kendi çıkarları için kullanabilsinler. Ayrıca, bizim DNA'mızla silahlar yapmaya çalıştıklarını duydum. Dünya'yı ve tüm sakinlerini kontrol etmek için kullanabilecekleri canlı silahlar."

"Gerçekten mi? Bunu tam olarak nasıl yapmayı planlıyorlar?"

"Erkek kurtlarımızı dişilerle çiftleştirip onları hamile bırakmaya çalıştıkları, sonra da çocukları alıp istedikleri gibi davranan ve sadece onların emirlerini yerine getiren silahlar olarak yetiştirmeyi planladıkları söylentileri var. Bu çocukları, daha güçlü, daha kuvvetli, nefes alan makineler yaratmak umuduyla birçok DNA kombinasyonu üzerinde deneyler yapmayı planlıyorlar. Bu makineleri hepimizi yok etmek için kullanabilirler."

"Bu çok korkunç!" Ismena dehşetle nefesini tuttu. Bu changelinglerin insanlardan nefret etmesine şaşmamalı.

"Öyle." Kadının gözlerinde öfke parladı. "Onlarca yıldır bunu yapıyorlar. Kurt erkeklerimizi yakalayıp kafese koymak için kullandıkları makineler ve her türlü ilaçları var, sonra insan dişilerini ve hatta bizim dişilerimizi laboratuvara kaçırıp erkeklerle çiftleştiriyorlar."

"Hiç başarılı oldular mı?" diye sordu Ismena, cevabı duymaktan çoktan korkmaya başlamıştı. "Hiç o çocukları yapmayı başardılar mı?"

Eline başını salladı, "Hayır, başaramadılar. Bizi tamamen çözdüklerini sanıyorlar, ama o piçler bilmiyorlar ki çözemediler." Dudaklarına alaycı bir gülümseme kondu, "Bir erkek changeling'in tohumu sadece eşinin vücudunda kök salabilir. Eğer o eş ya da potansiyel eş değilse, hiçbir changeling'den ASLA hamile kalamaz."

"Vay canına. Gerçekten mi?"

"Evet. Yani, başarılı olamadılar. Potansiyel eşler çok nadirdir, insan dişilerinden hiçbiri öyle değildir. Tabii ki o deneyimden tüm kızlar sağ çıkmıyor..." Sessizleşti,

"Bize gelince, changeling dişiler, vücudumuz çok seçicidir. Sadece eşlerimizden hamile kalabiliriz, çünkü vücudumuz sadece onlarla uyumludur... v

"Biz changeling dişiler ise, vücudumuz çok seçicidir. Sadece eşlerimizden hamile kalabiliriz, çünkü vücudumuzun uyumlu olduğu tek kişi onlardır... vücudumuzun yumurta salacağı tek kişi onlardır. Başka hiçbir changeling veya insan bunu başaramaz. Biz adet bile görmeyiz."

"Gerçekten mi?" Ismena inanamadan sordu.

Eline başını salladı, "Evet. Eşini bulduğunda, vücudun yumurtlamaya başlar. Bazen, eşinle yakınlaşmadıkça başlamaz, o zaman da tetiklenir. Sadece eşimizin çocuğunu taşıyabiliriz, ama o canavarlar bunu bilmiyor."

"Bunu bilmediklerine sevindim. Piçler." Ismena öfkeyle bağırdı.

Eline tereddüt etti, "Şey, bir istisna da var. Duyduğum bir söylenti ama ne kadar doğru bilmiyorum. Akrabalarımızın da... şey... bizi üretebileceğini duydum."

"Gerçekten mi? Akrabaların mı? Kardeşin falan mı?" İnanamadan çılgılık attı.

Diğer kadın omuz silkti, "Ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum çünkü akli başında hiçbir changeling bu teoriyi test etmek istemez, ama bence doğru çünkü vücudumuz tamamen uyumluluk üzerine kurulu. Eşinizi bu oluşturur — vücudunuz başka bir kişinin vücuduyla mükemmel bir şekilde uyumluysa, o kişi insan ya da changeling olsun. Akrabalarınızın vücudu kesinlikle sizin vücudunuzla uyumludur çünkü ikiniz de akrabasınız."

Ismena bu mantığı anladı. Bugün öğrendiği her şeyden memnundu. "Bana tüm bunları anlattığın için çok teşekkür ederim."

"Sana güveniyorum." Basitçe şöyle dedi: "Gökler de sana güvenmek zorunda, seni Alfa Kralımızla son derece uyumlu hale getirmek için. Bugün öğrendiğin bilgileri asla bize karşı kullanma, Ismena."

"Asla böyle bir şey yapmam." dedi Ismena, sakın bir şekilde. Neden böyle bir şey yapsın ki?

"Güzel. Dediğim gibi, Alfa Kral, tanıdığım ve yaşamış ve ölmüş çoğu erkek changeling'den çok daha fazla acı çekmiştir... ve henüz otuz

dört yaşında." Başını salladı, "Onun mutlu olmasını istiyorum. Hepimiz onun tekrar mutlu olmasını istiyoruz."

Durdu ve Ismena'ya döndü, "On sekiz yıl önce, cehennemi yaşadktan, annesini ve babasını kaybettikten sonra... ve sonra kız kardeşini de kaybettikten sonra gözlerindeki ışık söndü."

Wolfarlane'ye karşı büyük bir sempati duyuyordu. Adamın sürekli somurtkan olmasının sebebi belliydi. Bu çok trajik. "Kız kardeşi öldü mü?"

Eline gözlerini kırp "Bazı durumlar ölümden daha kötüdür...
Bazen ölüm bir lütuftur..."

Eve dönüş yolunda Ismena, bunun ne anlama geldiğini merak etti...

BÖLÜM 31. ONUN HASAR GÖRMÜŞ YARISI.

Eline durup ona döndüğünde, evin kapısına neredeyse varmışlardı. "Çok kötü bir kalp hastalığın var ve bu hastalık seni öldürüyor çünkü garip bir şekilde vücudun tedavilere yanıt vermiyor. Ama Alfa Kral ile tanışıp onunla fiziksel temas kurduğundan beri, uzun zamandır hissetmediğin kadar iyi hissediyorsun. Haklı mıyım?"

Ismena, soruya cevap vermekte şaşkına döndü. Aniden, bu kadın onun tüm içsel çalkantılarını kelimelere döküyordu. Bunu nasıl biliyordu? Kimseye bundan bahsetmemişti.

Eline devam etti: "Çünkü sen sadece onun eşi değilsin, aynı zamanda eşleşme uyumunuz da çok yüksek. Onunla eşleşirsen ve onunla cinsel yakınlık paylaşmaya devam edersen, zaman alacak ama vücudun tamamen iyileşecek."

"N-Ne ima ediyorsun?" diye fısıldadı, aniden korkarak. Umut etmekten çok korkuyordu.

"Ölmek için bir yol olduğunu söylüyorum. Eşleşmek ve partnerinle samimiyetini sürdürmek." Bunu söyledikten sonra Eline dönüp eve girdi.

Günün geri kalanında Ismena, Eline'in bugün ona söylediklerini düşünmekten kendini alamadı. Ölmemesi için bir yol mu vardı...?

Birkaç haftadan fazla yaşayabileceği bir yol var mıydı?
Ölümünün getireceği acıyı ailesinden uzak tutmanın bir yolu.
Kız kardeşinin okuldan mezuniyetini görebilmesinin bir yolu.

En yakın arkadaşı Sandra'nın evleneceği gün orada olabilmesi için bir yol...

Yaşaması için bir yol var mı?

Eline'in söylediği her şey çok uçtu, ama aynı zamanda çok mantıklıydı. Ismena, bayılıp onun öpücükleriyle uyandığı tüm o anları hala hatırlıyordu. Onun dokunuşları ve öpücüklerinden sonra her zaman kendini iyi hissettiği.

Ve dört gün önceki gece... Sadece bu anıyı hatırlayarak titredi. Naturiah'ta ilaçsız dokuz gün geçirdi. Yine de, hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu.

Ismena umut etmekten çok korkuyordu, ama kaybedecek neyi vardı ki? Umut etmemek, ölmek demektir.

Hayır, Wolfarlane ile görüşmesi gerekiyor. Onun gözlerine bakıp, Eline'in dediği gibi onun eşi olup olmadığını sormalı.

Alfa Alphose ve Alfa Kral zindan odasına geldiler, ama Alphose önlerindeki manzaraya ve Alfa Kral'a bir bakış attı ve ona mahremiyet sağlamak için anında karar verdi. "Ben... şey... yan odada bekleyeceğim."

Wolfarlane sadece başını salladı, parmaklıkların arkasında durup kurdu ve onun önüne koydukları, hiç dokunmadığı yiyeceği izledi.

Arkasındaki kapının açılıp kapandığının farkında bile değildi.

Onun beslenmesinden sorumlu nöbetçiler, son birkaç gündür yemek yemediğini söylediler.

Kurt formundayken Nalaila tavşan, balık ve kuş yer. Bazen sebze de yer. Ancak son birkaç gündür hiçbir şey yemeyi reddediyor ve bu onun ilk kez böyle davranışı değil.

Kurt, cenin pozisyonunda kıvrılmış yatıyordu, gözleri kapalıydı ama Wolfarlane onun uyumadığını biliyordu. İki gün önce, bir haftadır ilk kez uyanmıştı. Bu onu mutlu ve rahatlatmıştı.

Ancak kurtun yemek yemediğine dair şikayetler aldığında bu mutluluk ve rahatlık çabucak yok oldu.

"Yemeğini ye, Nalaila." Ama bunu söylerken bile zamanını boşa harcadığını biliyordu. Kurt onun söylediklerini duymuyordu. Son on sekiz yıldır onun söylediklerini hiç duymamıştı.

Artık orada duramayacağına karar verdiğiğinde, hücre parmaklıklarını açtı, içinden geçti ve kilitledi. Büyük çığ et kasesini eline aldı ve kurda uzattı.

Kurt kıpırdamadı.

Kurt acı içinde havladı, dağ aslanı ise içinde ayağa kalktı ve heyecanla dişlerini gıcırdatmaya başladı.

Onlar çıkmak istiyorlar.

Ona ulaşmak istiyorlar, özellikle de onun en hasarlı kısmına. Özellikle dağ aslanı.

Son birkaç gündür, o kısmını sıkı bir şekilde kontrol altında tutmuştu, bu da onu huzursuz etmişti. Ama şimdi, Nalaila'nın acılarına daha fazla dayanamayıp, dağ aslanını serbest bıraktı.

Beş saniye içinde, iki metrelik bir dağ aslanı adamın daha önce durduğu yeri işgal etti. Kocaman kafasını tavana doğru kaldırdı ve kulakları sağır eden bir kükreme çıkardı.

Büyük kulenin kapılarını koruyan nöbetçi Argah, güzel insan kadının kapıya doğru yürüdüğünü ve tereddütle kapıyı çaldığını izledi.

Puma şekil değiştiren, insana kapıları açıp açmamayı düşündü.

Normalde, bunu hiç düşünmemesi gerekirdi. Ancak birkaç gün önce Alfa Kral'ın bu kadını kapıdan geçirdiğini görmüştü, bu yüzden kadının bir davetsiz misafir olmadığı kesindi.

Gözleri kadını süzdü. Yakınlardaki herkes Kral Puma'nın kükremesini duydu. Otomatik olarak, bu mesafedeki herkes nerede olursa olsun saygıyla başını eğdi. Soru şu: Kadının şu anda burada olması güvenli mi?

Alfa Kralı tahmin edilemez biridir, ama puma formundaki Alfa Kralı en tahmin edilemez halidir.

Bu formda en dengesiz olduğu ve bunun on sekiz yıl önceki Laboratuvar ile bir ilgisi olduğu söylentileri var. Ama bunlar sadece söylentiler. Alfa Kral çok gizli biridir, bu yüzden kimse onun bilmesini istemediği şeyleri bilmez.

Yine de, kocaman metal kapıya doğru yürüdü ve kadına sert bir bakış attı. "Kimi arıyorsun?"

"Koca kötü kurt... Yani, Alfa Kral." Hemen ardından hızlı bir düzeltme geldi.

"Seni bekliyor mu?"

"E-Evet," diye yalan söyledi, onu içeri almaya niyeti yokmuş gibi tembelce sorgulayan kötü görünümlü adama açıklama yapmaya çalışmaya başlamak için çok çaresizdi. "Evet, bekliyor."

Adam sonunda bir kedinin akıcılığıyla sandalyeden kalktı, mesafeyi kapattı ve kapıları açtı.

"Teşekkür ederim." Ismena geçip ön kapıya doğru yürüdü. Adam onu geri çağırmadı ya da başka bir şey söylemedi ve bunun için Ismena ona minnettardı.

Kulenin çevresinde çok sayıda muhafız vardı - ya da Eline'in dediği gibi nöbetçiler - ama eve girdiğinde her yer boştu.

Onun yatak odasının olduğu dördüncü kata çıkan merdivenleri tırmanırken, büyük kalenin boşluğuna şaşırdı. Dört gün önceki sabah olduğu gibi, tek bir kişi bile görmedi.

Yatak odasına ulaştı, ama orası da boştu. Neredeydi?

O, onun buralarda olduğunu biliyor. Adamları onu içeri almak için onun buralarda olması gerekiyor. "Wolfarlane..." Tereddütle seslendi, etrafına bakındı.

Cevap gelmedi.

Beş gece önce ona asla dolaşmamayı, yatak odasında kalmasını söylediği talimatlarını tamamen unutarak, Ismena onu aramaya çıktı.

"Wolfarlane...?" Dördüncü katın koridorlarında yürürken tekrar seslendi. Tekrar tekrar seslendi ama cevap alamadı.

Böylece, büyük kulenin başka bir katını kontrol etmek için dördüncü kattan çıktı...

Devasa dağ aslanı, pençesini bir kez daha kullanarak yiyeceği küçük kurda doğru itti. Kurt, boğazından inleyerek yiyeceği tekrar itti. Acı dolu bir ses.

Kurt defalarca reddetti, ama dağ aslanı pes etmedi.

Bu sefer, kurda daha da yaklaştı, çömeldi ve kocaman alnını kurdun alnına bastırdı.

Ayrıca, kocaman ön pençesini kaldırdı ve kurtun çenesine defalarca bastırdı.

Sevgi, suçluluk ve acı dolu bir jestti bu.

Kurt boğazından düşük bir homurtu çıkardı. Dağ aslanı da aynısını yaptı ve sabırla kurtun pes etmesini bekledi.

Sonunda, ruhunda görünmez yaralar olan kehribar rengi gözler kapandı ve kurt yenilgiyi kabul ederek teslim oldu.

Aralarında birkaç saniye geçti, sonra dağ aslanı geri çekildi ve yiyeceği tekrar uzattı. Bu sefer kurt başını eğdi ve eti açgözlülükle yedi.

Dağ aslanı, kurt yerken nöbet tuttu, yeşil gözleri kurttan hiç ayrılmadı.

Aniden, havada bir koku yayıldı.

Kurt ve dağ aslanı aynı anda donakaldılar. O kokunun ne olduğunu biliyorlardı.

İnsan kokusu.

Kurt anında çılgına döndü, kör bir öfke ve hiddetle uludu. Yemeğini bırakarak, kendisini hapseden parmaklıklara defalarca kendini attı. Buradan çıkıp insanı yakalamak istiyor!

Dağ aslanı ise parmaklıklardan dışarı çıktı, arka pençesiyle parmaklıkları kapatacak kadar zaman ayırdıktan sonra kapıya doğru koşmaya başladı.

Yeşil gözleri, kurtun kör öfkesini ve hiddetini yansıtıyordu... sadece daha fazlasını.

Kulakları sağır eden, kuleleri sarsacak kadar güçlü ve sağlam temelleri olmasaydı sarsacak kadar güçlü bir öfke dolu uluma çıkardı.

Bir hırlama ile dağ aslanı dişlerini gösterdi ve açıkça şunu ifade etti...

Av burada.

Av ölecek.

Ismena, belirgin hayvanî kükremeleri ve hırlamaları duydu. Çok uzaklardan geliyordu.

Korkmamıştı. Sonuçta, o bir changeling bölgesindeydi, bu tür sesler duyması gayet normaldi.

Her yerin bu kadar boş görünmesinin nedeni anlaşılabilir. Belki de hayvan formlarında büyük kulenin bir yerinde antrenman yapıyor, koşuyor ya da başka bir şey yapıyorlar.

"Wolfarlane?" Üçüncü katın merdivenlerinden inerken tekrar seslendi. Uzun koridora adım attı, gözleri duvardaki büyütölmüş resimleri ve tabloları büyüleyici bir şekilde inceledi. Burası çok güzel.

O kükreme tekrar geldi. Bu sefer daha yakındaydı.

"Wolfarlane? Neredesin...?" Tekrar seslendi, "Seninle konuşmam lazım."

Kulakları sağır eden bir kükreme daha havayı doldurdu. Sonra bir tane daha duydu. Ve bir tane daha. Ve bir tane daha.

Başka bir koridora döndü. O zaman gördü.

İki hayvan ona doğru koşuyordu. İki aslan. Ama diğeri...? O daha da büyüktü. Çok daha büyük bir aslan!

Ismena'yı korku sardı.

"Aman Tanrım!!!!" Çok yüksek sesle çığlık attı, arkasını döndü ve koşmaya başladı.

Arkasında yüksek sesli ayak sesleri duyuldu. Ona yaklaşıyorlardı!

"Yardım edin!!!!!!" Daha da yüksek sesle çığlık attı ve merdivenlere doğru koştu.

Arkasında, biraz daha küçük olan dağ aslanı Kral Puma'yı yakaladı ve üzerine atladı. Kral Puma öfkeyle kükredi ve vücudunu şiddetle sallayarak diğer pumu vücudundan uzaklaştırdı ve insanı kovalamaya devam etti.

Diğer dağ aslanı elinden geleni yaptı, Kral Puma'yı yakaladı ve onu durdurmak için yoluna atladı. Avına ulaşmakta gecikmesi, Kral Puma'nın kükremesine ve leopara saldırmasına neden oldu.

Onlar kavga ederken, insan bacaklarının taşıyabileceği kadar hızlı koştu - bu durumda, çok hızlı - arkasına bakmadan, tüm gücüyle bağırarak.

Biraz daha küçük olan puma yer değiştirdi.

Alphose, devasa dağ aslanının önünde durdu ve "Yapma! Yapma!" diye bağırdı.

Alphose, Alfa Kral'ın Nalaila ile işini bitirmesini beklerken burnuna gelen insanın kokusu, ona bir sorun olacağını söyledi. Bir kurtun yüksek uluması ve ardından gelen puma'nın kükremesi, şüphelerini hızla doğruladı.

İnsan kadın tehlikede! Bu, hızla şekil değiştirip odadan koşarak puma'nın peşine düştüğü sırada aklından geçen tek düşünceydi.

Şimdi, Kral Puma yanağını pençeledi ve anında kanadı. Ama Alphose, Kral Puma'nın sadece avının peşinden gitmek için yolundan çekilmesini sağlayacak kadar ona zarar vermek istediğini biliyordu

kendi yolundan çekilmesini sağlamak için yeterince incitmek istediğini, ama kendi halkı olan bir changeling'i öldürmek gibi bir niyeti olmadığını biliyordu.

"Dur! Yapma! O senin eşin! Onu öldüremezsın!" Adamın içinden gelen sese ulaşmak için bağırdı.

Dağ aslanı kulakları sağır eden bir öfke çılgılığı attı ve Alphose'a saldırdı.

Alphose, yarı dönüş yaptı. Hala adama ulaşmaya çalıştığı için, tamamen hayvan formuna geçmeden pumanın öfkesinden kendini biraz koruyabilmesinin tek yolu buydu.

Kral Puma onu pençeledi, ısırды ve biraz daha pençeledi. Puma'nın büyük ağırlığı altında, yere düştü.

Puma onun üzerinde durdu, güçlü pençesini kaldırdı ve ağzını kocaman açtı...

Alphose ilk kez o korkuyu, o belirsizliği hissetti... pumanın onu gerçekten öldüreceğini.

Yine de direndi ve dağ aslanının insan kadının peşinden gitmesini engelledi. Eşinin.

"Yapma... lütfen. O sıradan bir insan değil, senin eşin!" Havada nefret ve öfkenin kokusu çok güçlüydü, "Lütfen öfkenin üstüne sesimi duy, Alfa Kral. Benim... Ben Alphose... Lütfen."

Ama dağ aslanı havaya kocaman pençesini kaldırıp bir kez daha kükrediğinde, Alphose hayatının gözlerinin önünden geçtiğini gördü.

Dağ aslanı saldırdı.

BÖLÜM 32. AKIL SAĞLIĞIYLA EN ŞİDDETLİ SAVAŞ.

Kral Puma saldırdı, pençesini Alphose'un göğsüne vurdu ve bu, yarı dönüşmüş vücudunda dalgalar gibi yayılan büyük bir acı yarattı. "Lanet olsun! Alfa Kral!"

Kral Puma ön pençelerini tekrar kaldırdı, bu sefer keskin uzun pençeleri dışarı çıktı. Alphose, bu sefer saldırdığında kalbini göğsünden koparacağını hemen anladı. Kral Puma onu bu pozisyonda tutarken kaçması imkansızdı.

Bu yüzden gözlerini kapattı ve kaderini bekledi, ama aynı zamanda eşinin güvenli bir yere kaçtığını umdu.

Ancak pençe indiği anda Kral Puma hareket etti.

Alfa Kral onun üzerine uzandı, eli başlarının üzerindeki yere çarptı ve nefesi düzensizdi.

"Oh, tanrılara şükür." Alphose'un rahatlamaı tarıfsızdı. Yine de, hareketsiz kaldı, üstündeki erkeğın içinde hala devam eden kontrol mücadelesini izledi.

Wolfariane Daminor Throne, çeşitli duygularla bombardımana tutulmuştu, deliliğın eşiiğindeydi. Yine.

Öldür.

Yok et.

İnsanları

nefret et!

Eşini koru!

Onu öldür! Onu öldür!

Engeli yok et!
Koruyun!
Koruyun!
Nefret et!
Öldür!
ÖLDÜR!!!

YOK ET!!!!!!

Adam kükredi. Kendi doğasıyla savaşırken kollarındaki kaslar sıkıca gerildi. Onu parçalara ayırmakla tehdit eden bir savaş.

Kurt dışarı çıkmak istiyor.

Dağ aslanı dışarı çıkmak istiyor ve bu, yüzeye en yakın olanı. Kurt ve dağ aslanı onun içinde savaşıyor.

Adam hepsini kontrol etmeye çalışıyor; kendini, pumu ve kurdu. Duygular. Öfke. Nefret. Hiçlik.

Adam tekrar kükredi.

Gerginlik her yerinde, içinde ve dışında. Kaslarında ve üç rengi birden yansıtan gözlerinde. Yeşil, kehribar, mavi. Daha çok yeşil.

"Bunu yapabilirsin, Alfa Kral, bunu yapabilirsin!" Alphose onun altında bağırdı, hayatında gördüğü en şiddetli savaşın üstünde devam ettiğini görünce çaresizlik onu pençeliyordu.

Wolfariane insanları her zaman uzak tutmuştu. Eline ona "Herkesle Çevrili Ama Çok Yalnız" diyordu ve dişi nöbetçi puma haklıydı.

İlk kez, Kral'ın kontrol için verdiği bu savaşa tanık oldu ve bu, gözlerini yaşlarla doldurdu.

Kim böyle bir savaşı sürekli verir ki? Bu kaybedilecek bir savaş.

Deliliğe neden olan savaş. Ve içindeki gerginlik çok fazla.

Gerginlik onun içinde patlak verdiği gün, bu savaşı kaybedeceği gündür. Ve bu savaşı kaybedeceği gün, akıl sağlığını kaybedeceği gündür.

Ve o gün, Alfa Kral bir Vahşi olacak.

Daha önce bu savaşı hiç vermiş miydi?
Ne kadar süredir savaşıyordu?

Wolfarlane tekrar başını kaldırdı ve kükredi.

Ismena, hayatı için koşarken bacaklarının onu götürebileceği tek yere sığınırken, kalbi göğsünde güçlü bir şekilde atıyordu. Wolfarlane'nin yatak odası.

Korkudan aklını kaçırmış, koşarken düşünemiyordu. Şimdi, yatağına oturmuş, nefes nefese, korkuyla gözlerini kocaman açmış etrafına bakınıyordu. Kapının tüm kilitlerini kilitlemişti.

Tanrım. Az önce ne oldu?

Neredeyse iki büyük aslanın yemi olacaktı, olan buydu.

Sonra, kükremeyi duydu. Hayvani bir kükremeydi, öncekine benziyordu ama farklıydı. Bir erkeğin kükremesi. Wolfarlane'nin kükremesi. Bunu iliklerine kadar hissediyordu.

Ve acı dolu kükreme onu çağırıyordu.

Ismena, aniden hissettiği bu yoğunluğu daha önce hiç hissetmemişti. Bunu tarif edecek kelime yoktu, bu yüzden onu bastırmak için elinden geleni yaptı.

Ama kükreme tekrar duyulduğunda, onu harekete geçirdi. Ismena düşünmeden yataktan fırladı ve harekete geçti.

Ona gitmeliyim! Ona gitmeliyim!

Kafasında yankılanan tek şey buydu, kilitleri açıp o sesin geldiği yöne doğru koşmaya başladı.

Alphose, üst katta ayak seslerinin gürültüsünü duymadan önce, onun geldiğini kokusundan anladı.

"Ne!? Ismena, buraya gelme!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

Wolfarlane tekrar kükredi. Pençeleri hala dışarıda; keskin, sivri ve öldürmeye hazır. Gözleri parıldıyor; mavi, yeşil, kehribar, yeşil, mavi, yeşil, kehribar, daha yeşil...

"Olduğun yerde kal, Ismena! Burası tehlikeli!" Alphose, ayak sesleri yaklaşmaya devam edince tekrar bağırdı. Merdivenlerden aşağı koşan ayak sesleri havayı doldurdu.

Kahretsin! Hâlâ geliyor!

Korkusunun kokusu boğucu, ama yine de ona yaklaşımdan alıkoymuyor.

Ismena koridorda belirdi, doğruca onlara koştu ve kendini Alfa Kral'ın sırtına attı. Düşünmüyordu, bunun yerine, şimdiye kadarki en büyük güç tarafından yönlendiriliyordu.

Eşinin gücü. Sadece içgüdülerıyla hareket ediyordu.

"Artık buradayım." diye fısıldadı ve kollarını onun boynuna doladı.

Anında, Alfa Kral Alphose'u bıraktı, küçük dişi hala sırtında asılıyken ayağa kalktı ve döndü. Kız sırtından atladı, önüne geçti ve kollarıyla ona sarıldı.

"Hayır!" Alphose kükredi.

Ama Wolfarlane onu parçalamadı. Bunun yerine, onu kollarına aldı, en yakın duvara itti... ve tuttu.

İçindeki savaş, hafif kız sırtına düştüğü anda durdu, dağ aslanı bile hareketsiz kaldı, bu sükunetin nereden geldiğini kurt ve adam kadar şaşkın bir şekilde.

Bu ağırlık her neyse, ona tutunmak zorundaydı. Bir can simidi gibi ona tutunmak zorundaydı. Şu anda akıl sağlığını koruyan tek şey buydu.

Onu sıkı sıkı tutuyor, diye düşündü Ismena. Çok sıkı. Ama o da tutundu, terli boynuna sertçe nefes alıp verdi. Onun kokusu onu sardı, ta ki soluduğu tek şey o olana kadar.

Adam titriyordu. Onu sıkıca kucaklayan adamın vücudunda hafif titremeler vardı, Ismena içgüdüsel olarak daha da sıkı sarıldı.

"Ben buradayım," diye fısıldadı tekrar.

Alphose'un kırık çenesi gevşedi.

Orada neler olup bittiğini bilmiyordu, ama her ne olursa olsun, bundan çok memnundu. Ismena onu geri getiriyordu!

"Onunla konuşmaya devam et, Ismena." Wolfarlane kendi sesini duyamıyorsa, belki onun sesini duyabilir. Bunun olmasına hiç şaşırılmamıştı, o onun eşiydi.

Sonra Wolfarlane'nin dudakları onun dudaklarına indi. Öpücük vahşiydi. Sert.

Yoğunluğu ile eziciydi.

Yavaşça, bacakları yere değdi, onun önünde durdu, onun tarafından hapsedilmişti. Pençeleri beline saplandı, derisini kesti.

Ismena ağzına bir çığlık attı, içgüdüsel olarak uzaklaşmaya çalıştı. O daha sıkı tutarken pençeleri daha da derine battı.

"Kıpırdama, ona karşı koyma. Seni bir tehdit olarak algılamasına izin verme!" Alphose yavaşça ayağa kalkarken ekledi. Vücudundaki yaralara bakarak yüzünü buruşturdu.

Ismena onun talimatına uyarak hareketsiz kaldı, gözlerini kapattı ve öpücüğün kendisini tamamen sarmasına izin verdi. Vücudu onun dokunuşuyla canlandı, içi titredi, kalbi göğsünde daha hızlı atmaya başladı.

Dudakları dudaklarını yağmaladı, dili defalarca ağzına daldı. Her seferinde bir öncekinden daha güçlü, daha derindi, ta ki Ismena onun ruhunu yağmalamaya çalıştığını hissedene kadar. Sanki onun ateşlediği ateş ruhunu yakıp kül edecekmiş gibi.

Hızlı hareketlerle, elleri uyluklarına gitti ve onu kendisi için genişçe açtı. Bir kez itti, bu kuvvet onu duvara çarptı.

Acı ve zevk aynı anda vücudunu sardı. İpek külotu, onun sert penisini ıslak amından ayıran tek engeldi.

Hayvanî bir hayal kırıklığı homurtusu boğazından çıkarken, pençeli eli belinden ayrıldı ve külotu yırtmak için uzandı.

"Hayır." Alphose, ne yaptığını fark etmeden önce onlara doğru birkaç adım attı ve durdu. Ama Alfa Kral sertleşmeden önce.

Eşinden ağzını çekip, başını çevirerek kan çanağı gözleriyle Alphose'a baktı. Wolfariane ona doğrudan değil, genel olarak bakıyordu, bu da Alfa Kral'ın henüz tamamen kendine gelmediğini gösteriyordu.

Ama ayaklarını yerinde tutan şey gözleriydi. Mavimsi-kehribar-yeşil renkteydi. Üçü birden.

Kahretsin. Alfa Kral şu anda temel içgüdüleriyle hareket ediyor. Dudaklarındaki hırıltı, Alphose'a, attığı adımın onu bir tehdit olarak gördüğünü, ya ona saldırmak ya da eşini ondan almak istediğini söylüyor.

Bu yüzden Alphose üç adım geri çekildi ve teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Eşini senden almayacağım." Alfa Kral'ın bu sözleri anlayacak durumda olmadığını bildiği halde bu sözleri söyledi.

Neyse ki, Alfa Kral bir kez daha hırladı ve gözleri fal taşı gibi açılmış Ismena'ya döndü. Ismena'nın korku ve tahrik kokusu havada yoğun bir şekilde yayılıyordu ve bu koku, changelinglerin keskin koku alma duyusunu sarhoş ediyordu.

Dudakları tekrar daldı ve kızın ağzını tekrar ele geçirdi. Ismena çılglık attı, ona daha da yakınlaşırken aynı zamanda ondan uzaklaşmaya çalıştı. Ondan korkuyordu, ama aynı zamanda heyecanlıydı.

Onun gözlerinde bu kadar vahşi bir bakış görmemişti.

"Ona külotunu çıkarmaya izin verme, Ismena, bu durumda olmaz. Özellikle de daha önce seni o şekilde penetre etmemişken." Alphose, ses tonunu olabildiğince sakın ve nazik tutmaya özen gösterdi. "Sana çok zarar verecek ve bunu yaptığının farkında bile olmayacak."

Dudaklarını onunkilerden çekerek başını geriye attı ve Kral'a boynunu uzattı. "Ne yapmalıyım...?" Yumuşak bir sesle fısıldadı, o hassas damarı yalarken kolunu onun boynuna sıkıca doladı.

"Serbest bırak. Onu serbest bırak. Ağzını kullan, belki, her şeyi. Ben eşsizim, bu yüzden bu tür şeylerin nasıl işlediğini bilmiyorum ama daha önce bu gerginliğin doruk noktasını yaşadım, bu yüzden her türlü serbest bırakmanın harikalar yarattığını biliyorum. Onun koşması burada bir seçenek değil, bu açık." Hala

, vücudunun çeşitli yerlerindeki morluklardan gelen tüm acıları görmezden geliyordu.

"T-Tamam. Ben..." Başka bir şey söyleyemeden, Wolfarlane'nin talepkar dudakları onun dudaklarını tamamen kapattı.

"İşler daha da kötüleşmeden buradan gitmeliyim." Nalaila'yı da kontrol etmesi gerekiyordu. Kurtun öfkesini hala hatırlıyordu. "Uzakta değilim. Puma seni sevmiyor, bu yüzden gözlerinin yeşile dönmesine dikkat et. Eğer saldırırsa, Ismena, tereddüt etme, bağır ya da çığlık at. Unutma, o akli başında değil."

Bunun üzerine, dengesiz Alfa Kral tarafından fark edilmeden dışarı çıkabilene kadar, sessizce bir adım bir adım arkalarından yürüdü.

Nalaila'nın zindan odasına doğru yürürken, aldığı yaralardan dolayı ayakları biraz titriyordu ve o küçük kadını Alfa Kral'ın bulunduğu durumda bırakarak doğru şeyi yapıp yapmadığını merak ediyordu.

Ama başka seçeneği yoktu. Ya bunu yapacaktı ya da Alfa Kral'ın bu hızla Vahşi Olan'a dönüşme riskini göze alacaktı. O zaman, hepsinin akıbeti ne olacaktı?

Şimdi soru şu... O, ona daha fazla iyilik mi yapacak? Yoksa o, ona daha fazla zarar mı verecek?

BÖLÜM 33. ISMENA'NIN CESARETİ.

Ismena, Alphose'un gittiğinin farkında bile değildi. Wolfariane onu tekrar öpüyordu, eli bu sefer daha sert bir şekilde kalçalarına gömülmüştü, kanatıyordu.

Gözleri yaşarak ağzına doğru yüzünü buruşturdu. Ama ona karşı koymadı. Bunun yerine, ellerini sırtında gezdirip beline indirdi. Nefesi kendi kulağına bile sert geliyordu.

Diğer eli bacağına uzandı ve onu beline kaldırdı, bacaklarının arasına rahatça yerleşti. İlk seferki gibi keskin ve hayvani bir şekilde karnına tekrar girdi.

"Wolfar..."

O, dilini emdiğinde, onun adı dudaklarından kesildi. Hayal kırıklığıyla bir ses çıkararak, sırtı eğildi ve tekrar itti. Bu sefer, penisi onun vajinasına çarptığında, istediği hedefe ulaşmış gibi görünüyordu.

Kadın, bu güçlü itişe bir çığlık attı.

O memnuniyetle inledi ve kalçalarını tekrar kadının kalçalarına çarptı, onu duvara daha derine bastırdı. Bir kez. İki kez. Üç kez.

"Tanrım!" Acıyor. Sanki önünde büyük, sert bir direk duruyor ve vücudunu delmek için bir yol arıyor, her çıkmaza girdiğinde artan bir rahatsızlıkla homurdanıyor.

"Lütfen, bekle...!" Kız uzaklaşmaya çalıştı ama adamın pençe gibi elleri belini ve bacağına daha da sıkı kavradı.

Adam onu tekrar çarptı. Öfkeyle homurdandı. Külotuna uzandı ve eliyle bir hamlede yırttı.

"H-Hayır, bekle!" Vücudunu ondan uzaklaştırmak için bükerek belini neredeyse kırıyordu. Korku tüm vücudunu sardı. Onu boğacak kadar yoğun bir korku. Ve bu çok tanıdık geliyordu.

Neden bu kadar tanıdık geliyordu?

Kendini savunma dersinde öğrendiği her hareket aklına geldi ama bu durumda yarardan çok zarar getireceğini bildiği için bunları görmezden gelmeye çalıştı. Sonra aklına bir fikir geldi.

Onun dikkatini dağıt. Sonra oral seks yap. Bekle, o büyüklükte bir şeye oral seks yapabilir mi?

Daha önce sadece ilk ve tek erkek arkadaşı John'a oral seks yapmıştı, ama ilişkileri beş yıldan fazla bir süre önce bitmişti. Sonra işine evlendi ve gerisi malum. John kesinlikle bu büyüklükte değildi.

Titrek ellerle gömleğini kaldırdı ve sertleşmiş erkek meme ucunu ağzına aldı. Adam inleyerek durakladı. Penisini zaten onun açıklığına yerleştirilmişti. Ellerini belinden ve bacağından çekerek gevşetti.

Sonra, onun önünde dizlerinin üzerine çöktü ve ona baktı.

Üç renkli gözler, onun geniş kahverengi gözleriyle buluştu ve John, "Hayır" diye homurdandı. Derinlerinden kopan, hayvani, tek heceli bir kelime.

"Lütfen..." Ismena, içini parçalayan korkuya boyun eğmedi. Bunun yerine, gözleri onun korkutucu, vahşi, çok renkli gözlerine kilitlendi ve siyah pantolonunun kemerini çözmeye başladı.

Korku, adrenalin ve gerginlik ellerini titretmişti. Pantolonu açıldığında, penisini serbest kaldı. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ne...!" Ağız kapandı, başını tekrar ona doğru kaldırdı.

Elbette, o tahrik olduğunda sürekli onun uyluklarına bastırıldığı için, onun çoğu erkekten daha büyük olduğunu anlamıştı. Ona yardım ettiğinde bile, aynı sonuca varmıştı. Ancak, o durumlar bile onu onun bu kısmıyla yüz yüze gelmeye hazırlamamıştı.

Uzun ve ekstra kalın, gururla onun önünde dikiliyordu, başından köküne kadar uzanan damarlar görünüyordu. Ve büyüktü. Çok büyüktü.

O... güzel. Güzel... ve çok korkutucu.

Aniden, Alphose'un uyarıları ve talimatları için ona minnettar olmaktan daha fazlasını hissetti. Bunun onun içine sığması imkansızdı. Ve...

O ileri doğru itti, Ismena içgüdüsel olarak onu kabul etmek için ağzını çok geniş açtı. Sert, şişkin eti dudaklarını geçip girdi ve ondan bir homurtu çıktı.

Dudakları genişçe gerildi, gözleri yandı ve yaşardı, ama ağzını onun etrafına sıkıca kapattı ve emdi, onu ilk kez tattı. Tadı dünyevi tuzlu ve erkeksiydi ve o daha fazlasını istedi.

"Mmh..." Adam inledi, sonra elini kadının başına dolayarak onu yerinde tuttu.

Ağzı kalın başını kapladı, üzerine gerildi, dilini kullanarak kapüşonlu taçın hemen altındaki ultra hassas, sert et parçasını ovuşturmaya, okşamaya ve tahrik etmeye başladı.

Boğazından tekrar çıkan boğuk, hayvani hırıltı, rahmini kasılmaya, cinsel organını nem ve sıcaklıkla doldurmaya başladı. Aniden, Ismena bu adam üzerinde sahip olduğu gücü fark etti.

İçindeki adam her zaman kontrolü elinde tutmuştu, ama şimdi... burada, diz çökmüş olan o olabilirdi, ama tüm güç onun elindeydi. Bu, ezici korkuyu hafifletmeye yardımcı oldu. O da bundan zevk aldı.

"Oh evet," diye inledi, dilini genişlemiş başın altında gezdirirken, okşayarak ve yoklayarak, gergin etinin her kıvrımını ve yükselişini öğrenirken. "Daha fazla."

Kalçalarını esneterek, etini ağzına daha da itti. İnlemesi etrafında titreşti, parmakları sıkılaşıırken, dili şişmiş penisini düzleştirip okşadı.

Gözleri daha da parladı. Yeşil oradaydı, ama kehribar ve mavi, onun gözleri olan okyanusta daha parlak parlıyordu.

"Evet." Dişlerini gıcırdatarak, zevk parmakları penisini ve altındaki sıkı keseyi sararken, cildinde ısı yükseldi.

omurgasından yukarı doğru yayıldı ve kafa derisini statik bir hassasiyetle sardı.

Kadının dudakları ağzında tuttuğu küçük parçayı geri çekip başını okşadıktan sonra, dili ucunda dönerek tamamen bıraktığında, adam zayıf bir inilti çıkardı. Wolfarlane kadının ağzına doğru itti ve sanki kadının ağzının onu tekrar sarması gerekiyormuş gibi inledi.

Ismena bunu ne kadar çok yaparsa, o kadar kolaylaşıyordu, ta ki Ismena tamamen gevşeyip, onun kalın etinden ön sıvıyı şehvetle yalayana kadar. Onun afrodizyak tadı karşısında boğazından düşük bir inilti çıkardı.

Dişleri nazıkçe kazındı, daha keskin bir his kattı, ama dili tekrar üzerinde dolaşmadan önce zevk azalmadı.

Onun verdiği ezici his karşısında, dağ aslanı yenilgiyi kabul ederek zihninin en derinlerine çekildi, zevki ve ona bu zevki veren türü nefretle karşıladı.

O kısmı geri çekilince, Wolfarlane ilk kez bir tür sakinlik elde edebildi. Pençeleri geri çekildi ve eli kadının saçlarını sıktı.

"Em onu." Sert hırıltı, büyümüş etinin ağzına yavaşça geri kaymasına eşlik etti.

Kadın onu sıkıca, isteyerek ağzına aldı, büyük bir kısmını ağzına almak için zorlanırken aynı zamanda inliyordu. Ses, kadının ağzında sıkışmış ereksiyonunun etrafında yankılandı ve tüm shaftın titremesine neden oldu.

Karın kasları spazmodik bir tepkiyle kasılırken, zevk parçaları testislerine fırladı. Tanrım.

Saçlarını sıkıca tutarak ağzına girip, dudaklarının sıkı çekişini, dilinin titrek kırbacını zevkle tadını çıkardı. Ve tüm bu süre boyunca onu izledi. Gözlerinin kararmasını, yanaklarının çökmesini, dudaklarının penisi üzerinde kaymasını izledi.

"Oh evet. İşte böyle." diye inledi, yavaşça ileri geri sallanırken, vücudundaki her kas gerginleşerek boşalmayı engelliyordu. "Em. Daha derine em."

Dili onun üzerinde daha da düzleşti, o kadar hassas dokuyu sıyırdı ki, zevkten kükremek istedi. Geri itti, ağzını doldurdu, onu kabul etmedeki rahatlık sınırını açtı.

O çok ileri gittiğinde, onun itiraz eden inlemesi havayı doldurdu, ama o geri çekilmedi. O öğürdü. O pes etmedi.

Daha fazlasını kaldırabilirdi. O da bunu biliyordu. Tanrı yardımcısı olsun, buna ihtiyacı vardı.

"Burnundan nefes al. Rahatla." O, korku ve heyecanla dolu geniş gözlerine bakarak, onları aydınlatanın korku mu heyecan mı olduğunu ölçmeye çalışarak, sert bir şekilde emretti.

Kızın ağzının sıcak derinliklerinin biraz gevşediğini, dilinin çaresiz gerginliğini biraz kaybettiğini hissetti. "Evet," diye zevkle tısladı. "Daha fazlasını kaldırabilirsin, Ismena. Sadece rahatla. Rahatla."

Dudaklarından çıkan adı onu rahatlattı. Ismena, onu elinde tuttuğunu bilerek tamamen gevşedi.

Adam tam burada, onunla birlikteydi, orada değildi. Orası, adamın acı içinde gökyüzüne haykırdığı yerdı. Orası... daha önce içine düştüğü o karanlık yerdı.

"Evet," diye fısıldadı Tore, Ismena'nın çenesini gevşetirken. Ona bu kelimeyi söylerken yavaşça ağzının içine kaydı.

O, en az miktarda daha aldı. En kaliteli şaraptan yapılmış o sıcak, ipeksi ağzın içine penisinin bir santim daha derine kaymasını izlerken, onu titremeye ve zevkten titremeye yetecek kadar.

"Daha fazla." Talebi sertti.

Ismena ona daha fazla alamayacağını söyleyecekti, ama bu sözleri söylemek için ağzını daha da açtığında, o daha da derine battı, neredeyse boğazının girişinde kasılmalı bir yutkunma olacak kadar.

"Evet." Mavimsi kehribar rengi gözleri geriye doğru yuvarlandı.

Ismena'nın açık gözlerinden yaşlar döküldü, yanaklarından aşağı süzülürken onu daha sıkı kavradı ve onun talimatına uyarak burnundan nefes aldı. Bundan sonra çenesinin günlerce ağrıyacağından emindi.

Wolfariane, tüm bu hislerle sanki başka bir dünyadaymış gibi hissediyordu. Evet, işte bu. Tanrım, evet. İşte buydu. İşte orada. Gözlerini kapattı, başını önündeki soğuk duvara dayadı ve kısa, çaresiz vuruşlarla ağzını sikti.

Onu saran emzirme sesi, her nefes alışında inlemesine neden oluyordu, içindeki her şeyle birlikte yükselen boşalmayı engellemeye çalışıyordu. Artık etinin onun ağzına girmesini göremiyordu, ama hissettiği duyumlar o kadar yoğundu ki, görmeden de yapabileceğine karar verdi.

"Ismena," diye fısıldadı çaresizce, kelimeleri tutamadan, hisler onu parçalıyordu. "Tanrım, evet. Em. Em beni, Ena, aynen böyle."

Onun sıcaklığının kokusu onu farklı bir tür deliliğe sürüklemekle tehdit ediyordu. O kadar tahrik olmuştu ki, şehvetinin tatlı, topraksı kokusu onun duyularını sardı, onu içinde boğdu.

Bu çok fazlaydı. İçinde kabaran çok fazla sıcaklık, çok fazla ihtiyaç, onu işkence ediyordu. Kendi kükremesinin havayı parçaladığını duydu, menisinin yakıcı nabzını hissetti ve onun kollarında öldü.

"Tanrım..." Bunu başka türlü açıklamak mümkün değildi. Ruhu, penisinin ucuyla birlikte patladı, bir duygu, bir ihtiyaç, onun nemli, aç ağzına doğru uçan meni kadar yoğun, sıcak ve hayat veren bir açlık kusarak.

Gözlerini kapattı ve boğulmamak için onu yudum yudum yuttu, güçlü bacaklarının tekrar tekrar seğirdiğini hissedene kadar onu kurutana kadar emdi.

Sonunda, aşırı duyarlı hale gelip artık dayanamayacak hale geldiğinde, yarı sertleşmiş penisini onun bağımlılık yapan ağzından çıkardı, ona uzandı ve tek eliyle onu ayağa kaldırdı.

Zaman kaybetmeden, iki parmağını onun içine gömdü.

Ismena, onu beklenmedik bir doruğa ittiğinde çığlık attı, kollarında bir su birikintisine dönüştü, elleri gömleğini sıkıca kavradı. Ağzı boynuna indi... damarı dudaklarıyla kapattı ve emdi. Sertçe.

"Oh...!" Çığlığı, dört gece önce hissettiği kadar tehlikeli bir zevk, onu kırbaçlayan bir ateş gibi sararken boğuk bir ses haline geldi.

Vücudu sarsıldı, acımasız parmaklarının sürüşüne tekrar tekrar ileri doğru itildi.

O, onu dalgaların üstünde sürükledi, parmaklarıyla onu emip sikti, ta ki o zirveden inip kollarında eriyene kadar.

Sonunda Wolfarlane geri çekildi ve gözlerini açtı. En derin mavi gözler, Ismena'nın kızarmış yüzüyle buluştu.

Ismena, "Hoş geldin," dedi. Sesi kısılmıştı.

Son birkaç saatin hatıraları kafasında parladı. Nalaila'nın yemek yemeyi reddetmesi.

İnsan kokusu.

Ismena'ya saldırması... Alphose...

"Hayır." Sesi derin bir acı tonundaydı, "Ne yaptım ben?"

Ismena'nın vücudu az önce olanların etkisinden hâlâ titriyordu, ama yüzündeki ifade onu kendinden uzaklaştırdı. "Wolfe...?"

"Ne yaptım ben?" Ismena'yı neredeyse öldürmüştü, hem de bir değil iki kez. Alphose'u da neredeyse öldürmüştü. Arkadaşını. Bir changeling'i, kendi halkından birini.

Ismena, az önce olanlar konusunda kendisi de kafası karışık olduğu için soruyu cevaplayamadı. İki aslan onu kovalıyordu, sonra Wolfarlane kükredi ve çok renkli gözlerinde ölümcül bir bakışla Alpha Alphose'u köşeye sıkıştırdı.

Gözleri, neredeyse çıplak halini süzüyordu. Yırtık giysileri... yerde yırtık külotları, morarmış vücudu. Yanaklarından akan gözyaşları. Onu sıkıca tuttuğu yerlerden kırmızı olan bilekleri ve bel...

"Belini morartmışım." Kanlı kıvrımlara bakarak gözleri karardı ve ondan tamamen uzaklaştı. Onun solgun, kusursuz cildi kanlı, kırmızı ve morarmıştı çünkü delilik sersemliği içinde ona sert davranmıştı.

Alphose'a tırnaklarını geçirdiği anılar yine aklına geldi ve bu sefer korku ile birlikte geldi. Alfa'ya çok kötü tırnaklarını geçirmişti. Çok kötü.

"Alphose nerede?" diye sorarken, pantolonunu sarsarak bağlarken merdivenlere doğru yürümeye başlamıştı.

"Hayır, o tarafa değil!" Ismena onu durdurarak seslendi, "Bu tarafa." Koridorun sonunu işaret etti.

Nalaila'nın yatak odası. Onun önünde durdu, "Giysilerini düzenle ve buradan bir adım bile uzaklaşma, Ismena, tamam mı?"

Sesindeki sertlik ve gözlerindeki acı, kadının başını onaylayarak sallamasına neden oldu. "T-Tamam."

Ondan uzaklaştı, koridorun sonuna yürüdü, kapıyı açtı ve içeri girdi.

Alpha Alphose, Nalaila'nın zindan odasının zemininde yatıyordu ve kendi kanı etrafını bir battaniye gibi sarmıştı. Gözleri kapalıydı.

Ve uyumuyordu.

BÖLÜM 34. BEN SENİN EŞİN MİYİM...?

Saatler sonra, güneş battı ve Alphose'un yattığı yatak odasının açık pencerelerinden akşamüstü esintisi içeri girdi.

Durumu kritikti, Wolfarlane onu bulduğu andan beş dakika sonra puma Alfa'yı bulsaydı ne olacağını düşünmek bile istemiyordu. Onu kendi kanında bir havuzda bulduktan sonra çok şey olmuştu.

Sentinel'ler, Alphose'u Nalaila'nın zindan odasından kulenin dördüncü katındaki başka bir yatak odasına taşımaya yardım ederken, diğer iki Sentinel onun emriyle Naturiah'ın şifacılarını çağırmak için koşmuştu.

Bir başka Sentinel'i de Eline'i getirmesi için göndermişti. Eline, Alphose'un son yakın partneriydi, bu yüzden bu durumda en çok yardımcı olabilecek kişi oydu.

Kraliyetin şifacıları Harhan da dahil olmak üzere üç şifacı geldiğinde, hemen Alphose'un tedavisine başladılar. Aralarındaki tek kadın olan Narosa, insan derisindeki çürükleri tedavi etmek için Ismena'nın yatak odasına götürüldü.

Şimdi, Alfa Kral yatak odasının içinde durmuş, vücudu bandajlarla sarılmış ve morluklarla kaplı Alphose'un uykusunu izliyordu.

Harhan'ın kullandığı şifalı otlar çok güçlüydü, Eline'in seksiyile birleşince onu iyileştirmeye, diğer yarısını sakinleştirmeye ve daha güçlü hale getirmeye yardımcı oldu, yaraları çoktan iyileşmeye başlamıştı. Yaraları ağırdı ama birkaç gün daha ilaç ve bir kadınla bedenen yakınlık kurarak çok daha iyi hale gelecekti.

Wolfarlane gözlerini sıkıca kapattı.

Kaybetmişti.

Ismena'yı neredeyse öldürmüştü. Eşini. Bir insanı.

Kendi halkını neredeyse öldürmüştü. Bir changeling. Arkadaşını.

Şu anda bile, cesur kadının ona verdiği tatmin duygusuyla vücudu hala titriyordu, gözleri masumiyet, heyecan ve yoğun korku gibi birçok duygu ile doluydu.

Kadın onu deliliğin karanlık sisinin eşiğine sürüklemiş, ama o neredeyse tamamen aklını kaçırmak üzereyken onu oradan çıkarmıştı. Kendi deliliğiyle kadının beyaz, kusursuz tenini morartmıştı, ama kadın ayakta kalmış ve asla kaçmamıştı.

Şimdi, onun cesareti sayesinde zihni, bedeni ve ruhu her zamankinden daha sakin. Ama kalbi ağır.

"A-Alpha King?"

Tanıdık derin ses onu kendi zihninden çıkardı, gözleri açık, yanağı bandajlı Alphose'a baktı. "Şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Başım dönüyor. Sanırım Harhan beni günlerce rüya aleminde tutan lanet otlardan biriyle doldurdu." Gülümsemeye çalıştı ve yanağının gerilmesi morluklarını acıttığında yüzünü buruşturdu.

Wolfariane'nin kalbindeki ağırlık, bunu görünce daha da yoğunlaştı. "Neden yaptın? Seni neredeyse öldürüyordu." Kendi sözlerinin bu kadar sert çıkmasını istememişti, ama öyle oldu.

Yataktaki iri adam sadece omuz silkti, "Seni bu durumdan kurtarmam gerekiyordu. Seni kaybedecektik... onu öldürecektin."

"Seni de öldürürdüm. Böyle bir durumda sen de kendini kurtarmaya çalışırsın, Alpha Alphose. Hayvan formuna girip kendi hayatın için benimle savaşmak yerine, yarı dönüşmüş halde kaldın ve benimle savaşmadın bile. Sana ne olabileceğini biliyor musun, lanet olsun!" Bağırıyordu, ama ağzından çıkan her sakin volkanik kelime öfkesi belliydi.

Onu korkutmuştum.

Alphose, kapıda duran ve hiçbir şeyden korkmayan bu güçlü erkeği ne kadar çok korkuttuğunu aniden fark etti. Şu anda bile, sert yüzünde ya da ağırbaşlı tavırlarında bu korku görünmüyor, ama Alphose, onun göstermediği korkuyu biliyor.

"Bunun için üzgünüm, Alfa Kral." Düşük bir sesle söyledi. Konuşmak zordu.

"Tam olarak ne için özür diliyorsun? Seni neredeyse öldürdüğüm için özür dilemesi gereken benim."

Dudakları hafifçe gülümsedi, "Öldürülmem o kadar kolay değil, Alfa Kral, bunu sen de biliyorsun. Bu kadar endişelenme."

"Endişelenmiyorum."

"Elbette." Erkek sadece tekrar gülümsedi, "Bilincimi kaybetmeden önce, beş boğa changeling tarafından ezilmiş gibi hissettim. Hala öyle hissediyorum ama aynı zamanda çok daha iyi hissediyorum. Otlar mucizevi bir etki yapıyor olmalı, ama sadece otlar değil, değil mi?"

"Hayır. Eline seninle bedenen yakınlık kurdu. Görev yerine geri döndü." Neyse ki, erkek changeling'in bedeni, erkek hasta, baygın veya uykuda olsa bile, dişinin dokunuşuna tepki verir, çünkü o sırada diğer yarısı hala uyanık olabilir ve bu dokunuşu hoş karşılar.

"Tanrım, o kadına ne kadar teşekkür etsem azdır." Boğuk bir sesle inledi, sesi minnettarlıkla doluydu, gözleri dönüyordu.

"Biraz uyu. Şu anda uyanık olmamalısın, dinlenmen gerekiyor." Wolfarlane dedi.

"Mmh," iri adam başını salladı, "Nalaila nasıl...?"

"Kendini kaybetti, çılgılık atıp öfkelendi." Sıkıca yutkundu ve gözlerini kaçırdı, "Nöbetçiler onu uyutmayı başardılar."

Alphose, o mavi gözlerde biriken acıyı gördü, sonra gözlerini kaçırdı. "İyi olacak, Wolfarlane. Bir gün, daha iyi olacak..." Gözleri uykudan kapanıyordu. Çok ağırdı, "...tekrar insan formuna dönecek... Tekrar gülümseyecek... İnsanların kokusundan rahatsız olmayacak... Onlardan nefret etmeyi bırakacak..."

Gözleri daha da ağırlaştı, tekrar kapanmaya başladı. "...Ayrıca, bunun senin hatan olmadığını anlayacak. O laboratuvarlarda ne olduysa... senin hatan değildi. Onlar... sana... ona yapmanı zorladıkları her neyse... senin hatan değildi."

O derin bir uykuya daldıktan çok sonra, Wolfarlane hala orada durmuş onu izliyordu, kalbi hiç olmadığı kadar ağırdı.

Ismena, aynadan kapıda onu görmeden önce bile, artık yalnız olmadığını tam olarak biliyordu.

Dönüp ona baktı. Gözleri onu, giydiği kıyafetleri de dahil olmak üzere, baştan aşağı süzdü. Bu, onu gerginlikten dudaklarını yalamasına neden oldu.

Ev hizmetçisi Mirian'ın ona giymesi için verdiği tafta bir gömlek giymişti. Kumaş, Wolfarlane'nin giyeceği türden bir kumaş gibi görünmüyordu ama onunla özdeşleştirdiği koku da gömlekten geliyordu, bu yüzden onun gömleği olduğuna inanıyordu.

"Giyecek başka kıyafetim yoktu, o da bana bunu verdi. Hizmetçi." Ismena, Wolfarlane tek kelime etmeden gözleri vücudunun her bir parçasını tararken gergin bir şekilde açıkladı.

Bu yatak odasına girip onu kendi geceliklerinden birini giyerken görmek, vücudunun ona anında tepki vermesine neden oldu. Tüm kanı aşağıya indi ve penisi sertleşti. Kahretsin, bu kadın çoktan kanına karışmıştı.

Bu, yüzünü sertleştirdi. "Bugün neden buraya geldin?" Sesi kesikti.

"Ha?" Soru ve ses tonu çok beklenmedikti.

"Bugün neden buraya geldin?" Dişlerini sıkarak tekrarladı. Doğru ya, neden buraya gelmişti?

Ismena, günün olaylarından sonra buraya neden geldiğini hatırlamakta zorlanıyordu. Hâlâ ağzında onun tadı vardı. Sesi de hâlâ biraz kısık çıkıyordu. Bunun nedeni yüzünden yanakları kızardı.

"Buraya gelmemeliydin, Ismena. Sana hareket etmemeni de söylemiştim." dedi sert bir sesle.

Sert tonu, gülümsemeyen ve kızgın yüzüyle birleşince Ismena hazırlıksız yakalandı. "Şey... O talimatı hatırlamıyorum..."

"Hatırlamadın mı yoksa düşünmedin mi?" Sert bir ses tonuyla, "Bugün neredeyse öldürülüydün. Alphose de senin yüzünden neredeyse öldürülüyordu."

"Ne!? Anlamıyorum. Beni kovalayan iki aslan vardı, sonra birbirlerine saldırdılar ve..."

"Birbirlerine saldırmadılar. Biri seni parçalamak için saldırıyordu, diğeri ise onu durdurmaya çalışıyordu."

"Bana saldırmak mı...? Ama n-neden...?" Ama sorduğu anda, cevap aklına geldi, "Çünkü ben insan mıyım?"

"Evet. Bildiğin gibi, hepimiz insanları sevmiyoruz. Aslında, sadece birkaçımız insanları seviyor, geri kalanımız sizin türünüzden nefret ediyor." O, sözlerini ona fırlattı.

Ismena her kelimeyi iliklerine kadar hissetti, ama aynı zamanda Eline'in insanlara changelinglere yaptıkları hakkında söylediklerini hatırladı. Kurtadamlara.

"İnsanların... benim türümün... sizin türünüze yaptıklarını duydum." Fısıldadı, "Bunun için üzgünüm, Wolfarlane."

"Eline seninle konuşmuş galiba." Kaşlarını daha da çatarak, kollarını kavuşturdu.

Ismena arkadaşını zor durumda bırakmak istemiyordu. "Olağandışı bir şey söylemedi, ayrıca o benim arkadaşım."

"Eline hiçbir şey bilmiyor. Senin türün, senin asla bilemeyeceğin kadar çok şey yaptı."

"Bunun için çok üzgünüm..."

Gümüş-altın rengi saçları sertçe sallandı. "Özür dilemek hiçbir şeyi düzeltmez. Hiçbir şeyi değiştirmez. İnsanların bize verdiği zararı telafi etmez."

Ağzından çıkan "insanlar" kelimesine sinen nefret onu titretti. Çok yoğundu.

Ve o anda buraya neden geldiğini hatırladı. Ona sormak zorundaydı. Ona ne kadar kızgın olursa olsun, ona sormak zorundaydı...!

"Dokuz gün oldu." Beklenmedik bir şekilde söyledi. Adam şaşırdı. "Ne dokuz günü?"

"Burada kaldığım süre. Dokuz gündür buradayım Wolfarlane." diye fısıldadı.

Kaşlarını daha da çatarak, "Bunun konuyla ne ilgisi var?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Bildiğin gibi, hayatımı önemli ölçüde kısaltan çok ciddi bir kalp hastalığım var. Öyle ciddi ki, sadece altı haftalık ömrüm kaldı. Doktorum bana ilaçlarımı asla atlamamamı söyledi. Günde üç kez ilaçlarımı alıyorum, yoksa hiçbir şey yapamaz hale geliyorum."

Kadının nereye varmak istediğini çoktan anlamıştı. Aniden kaşlarını çatması kayboldu ve yüzü boşaldı.

Bu, Ismena'yı durdurmadı.

Kafası çalışıyordu, kalbi göğsünde daha hızlı atıyordu ve bunun nedeni hastalığı değildi. Konuştukça, analizlerinin ona daha mantıklı geldiğini fark etti. Eline'in ima ettiklerine daha çok inanmaya başladı.

Fısıltıyla devam etti, "Ama evde saldırıya uğradığımızda, beni ilaçlarım olmadan buraya getirdin..." Gözleri onun gözleriyle buluştu, "Dokuz gün oldu ama her gün daha iyi hissediyorum. Daha kötü hissetmek yerine... ölmek yerine, daha güçlü ve çok daha iyi hissediyorum. Özellikle de her... şey... seninle öpüştükten sonra."

Daha önce "öpüşmek" kelimesini duymamıştı, ama bunun ne anlama geldiğini sormasına gerek yoktu.

"Sen yanımdayken vücudumun... vücudumun benim olmaktan çıktığını söylememe gerek yok. Sana her zaman çok garip, çok yoğun tepki veriyor."

"Çünkü benden hoşlanıyorsun." Dedi açıkça.

Kız yine de devam etti, "Sonra, bugün... Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama sen kükrediğinde..." Yutkundu, "Sen

kükrediğinde... kendimi tutamadım. Yatak odana saklandım ama saklanamadım. Sanki bir güç beni sana doğru itiyordu..."

Yüzünde hiçbir değişiklik olmadı, ama alnındaki bir kas seğirdi.

"Kendimi sana atmadan önce yüzünü bir an gördüm. Hayatımda gördüğüm en vahşi bakıştı. Çok vahşi. Ama bunu yaptığımda, beni parçalayacağını sandım... ama sen yapmadın."

"Yırtıp atardım." dedi, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi.

"Ama yapmadın." Israr etti, "Sen sadece... sakinleştin." Daha iyi bir kelime bulamadığı için ekledi, "Tüm dikkatini bana verdin ve..." Yanakları daha da kızardı. Çenesi ağrıyordu, olanları hatırlatıyordu.

O hiçbir şey söylemedi.

"Sonra Alphose bir şey söyledi. O daha önce çiftleşmemiştii, bu yüzden senin için ne yapmam gerektiğini bilmiyordu." Gözlerine bakarak sözlerini bitirdi.

"Kahretsin." O da küfretti.

"Ben senin eşim, değil mi?" diye sordu, kalbi boğazında, deli gibi atıyordu. "Bu yüzden tüm bunlar oluyor, değil mi?"

Bu sorunun ardından gelen sessizlik kulakları sağır ediyordu. Sessizlik uzadı... ve uzadı.

Ismena sabırla onu bekledi, gözleri hiç onun yüzünden ayrılmadı.

"Evet," dedi sonunda, kollarını açarak. En yakın pencereye yürüdü ve pencereden görünen tek manzara olan vahşi doğaya baktı.

Aman Tanrım. Geriye doğru sendeledi.

Ne kadar gerçek olacağını tahmin etmiş olsa da, onun itirafına hazırlıklı değildi.

"Bana söyleyecek miydin?" Boğazı kum kağıdı gibi kurumuş, fısıltıyla sordu.

"Hayır."

Acıttı. Acıtmaması gerekirdi, ama acıttı. "Neden?"

"Çünkü hiç bir zaman bir eş almaya niyetim yok. Ne sen ne de başka biri. Bir eş istemiyorum. Bir çocuk istemiyorum." Her kelime keskin ve sertti.

"Neden?"

"Hayatımı olduğu gibi seviyorum."

"Peki ya ben? Ben öleceğim, Wolfariane. Senin dokunuşun beni hayatta tutuyor. Uzun zamandır hiç bu kadar iyi hissetmemiştim ve hepsi senin sayende."

"Alphose bugün New York'tan senin ilaçlarını getirdi. Bir dahaki sefere uyandığında, ilaçların nerede olduğunu öğrenip sana vereceğim."

"O haplar beni hayatta tutmayacak, Wolfariane. Hayatta kalmam lazım! Lütfen, hayatta kalmam için bir yol varsa, bana yardım edemez misin?" Sonunda gerçek bir umudu olabileceğini, gerçek bir umuda tutunabileceğini anladığında, aniden çaresizce sordu...

Bu adam onu yaşatabilir! "Ölmek istemiyorum! Lütfen, ölmek istemiyorum!"

Adam hızla döndü ve gözlerine baktı, sonra "Seninle çiftleşmeyeceğim, Ismena. Hayatını kurtarmak için bile." dedi o sakın, ölümcül ses tonuyla.

Bu sefer, ilk seferinden daha çok acıttı.

Kalbi, bir trenin acımasızca üzerinden geçtiği gibi hissediyordu. Gözleri yaşardı, ki bunu beklemiyordu.

Gözlerini kırıp gözyaşlarını hissettiğinde, bu onu öfkелendirdi.

"İnsanları bu kadar mı nefret ediyorsun? Beni bu kadar mı nefret ediyorsun?" diye fısıldadı, kurumuş boğazını ıslatmak için yutkundu.

Çenesindeki bir kas seğirdi. Ondan uzaklaşıp tekrar pencereye döndü. "Bugün seni neredeyse öldürecektim, biliyor musun?"

"Kendimi sana attığımda..."

"Sadece o zaman değil. Seni kovalayan 'aslan' bendim." Sonra açıkladı, "Hatırlıyorsun, değil mi?"

Nasıl unutabilirdi ki? Sadece hatırlamak bile omurgasından aşağı korku yayıyordu. Ve o az önce...

"O sen miydin?" Gözleri fal taşı gibi açılmış, inanamayan bir ifadeyle sordu.

"Evet." O kesin bir şekilde şöyle dedi: "Alphose, seni takip eden diğer 'aslan'dı, ama o sana saldırmaya çalışmıyordu, aksine, benim seni öldürmemi engellemeye çalışıyordu."

"Beni öldürecek miydin?" Yine yutkundu.

"Seni parçalara ayırıp, etini yiyip, kemiklerini günlerce çiğneyecektim." Dedi, açıkça.

"Aman Tanrım..." Ona nasıl böyle bir şey söyleyebilirdi? İçgüdüsel olarak, ondan uzaklaşmak için bir adım geri attı.

"Bu benim içgüdümdü. Bu benim içgüdümdü. Seni yakalasaydım... Alphose beni durdurmasaydı..." Durdu ve başını salladı, "İnsanlardan nefret ediyorum, Ismena. Bu nefret o kadar derin ki, nefretimin nerede bittiğini ve dağ aslanı olan kısmımın nerede başladığını bilmiyorum. Benim o kısmımın nefretini ve öfkesini besleyen, senin türüne olan nefretimdir. Senin türünden nefret etmeyi bırakamıyorum."

"Bugün, seni dağ aslanı formunda yakalasaydım, seni en korkunç şekilde öldürürdüm. Alphose beni durdurdu ve ben de sana ulaşmak için ona da zarar verdim. Seninle çiftleşememem bir yana, seninle cinsel ilişkiye girmek de senin için çok tehlikeli olur, çünkü benim bir parçam senin her şeyinden nefret ediyor."

Gözyaşları yine akmak üzereydi, ama Ismena onları zorla geri çekti.

Tanrım, bunun için ağlamak istemiyordu. Hayatının bu trajedisi için ağlamak istemiyordu. En azından burada değil.

"Yaşadıklarını duydum..."

"Hiçbir şey duymadın, Ismena." Dönüp tekrar ona baktı. Mavi gözleri öfkeyle doluydu. "Hiçbir şey duymadın. Benim neler yaşadığımı... halkımın neler yaşadığını... kurt klanının neler yaşadığını bilmiyorsun."

"Onun yaşadıklarını..." Gözleri karardı. "Nalaila'nın neler yaşadığını bilmiyorsun."

O kadının adını anması, ona hiç yardımcı olmuyordu.

"Senin bu şekilde davranmanın ana nedeni o, değil mi? Benimle birlikte olmak istememenin ana nedeni o... hayatımı kurtarmak için bile, değil mi?" Lütfen, hayır de.

"Evet." Gözünü bile kırpmadı.

Kıskançlık ve acı bir araya gelerek Ismena'nın göğsünü asit gibi yakıyordu. Oda birdenbire ona boğucu gelmeye başladı, buradan gitmesi gerekiyordu. Nefes alması gerekiyordu... buradan uzaklarda.

Birdenbire her şey çok fazla gelmişti. Kocaman bir aslan tarafından kovalanmak. Bugün iki kez ölümle burun buruna gelmek. Bu kadar açıkça reddedilmek. Reddedilmesinin asıl nedeninin, onun türünü ve başka bir kadını nefret etmesi olduğu bu kadar açıkça söylenmek. Bu çok fazlaydı.

Bu gözyaşlarıyla mücadele etmek zorlaşıyordu, bu yüzden buradan uzaklaşması gerekiyordu, yoksa kendini utandıracaktı.

Kapıya doğru yürüdü. Ama kapıda durdu
ve döndü.

Hâlâ dilinde, boğazında onun tadını hissedebiliyordu. Hâlâ onun tadını alabiliyordu, onun temsil ettiği her şeyi nefret eden bu adamın. Onun eşi olan bu adamın. Başka bir kadın yüzünden onu sahiplenmeyen bu adamın. Onu sahiplenmeyen, onun yaşaması için bile sahiplenmeyen bu adamın.

"Dokuz gündür Naturiah'tayım, burada bulunarak halkınız ve yaşam tarzınız hakkında epey şey öğrendim. Ayrıca, sahiplenilmemiş potansiyel bir eşin birden fazla eşsiz erkekle uyumlu olabileceğini, ancak onu ilk sahiplenenin onun eşi olacağını da öğrendim, doğru mu?"

Wolfarlane dönüp ona baktı. Onun ne demek istediğini hiç anlamamıştı. "Her durumda değil, ama evet. Bazen, potansiyel bir eşin uyumluluğu birden fazla kişiyle eşleşebilir, bu onun en uyumlu olduğu kişiye veya onu ilk sahiplenene kişiye bağlıdır. Neden sordun?"

"Ben ölüyorum, Wolfariane." Gururla çenesini kaldırdı. "Öleceksem, ölmeden önce keşfetmek istediğim birkaç şey daha var. Bunlar arasında 'tek gecelik ilişki yaşamak' ve 'sürekli seks arkadaşı bulmak' da var. Eline daha önce bir kulüpten bahsetmişti, bu yüzden Naturiah'ta bir kulüp olduğunu biliyorum. Bu gece o kulübe gideceğim."

Kapıya döndü, "Kim bilir, belki uyumlu olduğum başka bir changeling erkek bulurum, onunla sevişmeye başlarım ve bu beni hayatta tutar."

Bir süre durdu, "Ama uyumlu başka bir eş bulamasam bile, önemli değil. Ölümü beklerken yine de sevişip listemi tamamlayacağım. Bu gece kulübe gidiyorum." Bunun üzerine yatak odasından çıktı.

BÖLÜM 35. ONUN KOKUSU.

"Gerçekten kulübe mi gidiyorsun?" Eline kapıdan arkadaşına inanamayan bir şekilde sordu.

"Evet," diye cevapladı Ismena, eski aynanın önünde durup başka bir elbiseyi denerken.

Eline, bir süredir 'uygun bir elbise' bulmaya çalışan arkadaşını izlerken üzüldü. Ismena gözyaşları içinde, omuzları çökmüş bir şekilde eve girdiğinde Eline mutfakta yemek yapıyordu.

O sormuş ve insan kadın ona Alfa Kral ile teyit ettiğini söylemişti. Gerçekten de o, onun eşiydi, ama o onu reddetmişti.

Eline bunu duymayı bekliyordu, ama yine de bunu duymak onu üzdü. İnsan kadın hıçkırı hıçkırı ağlarken Eline onu teselli etti.

Sonra, aniden, kadın gözyaşlarını sildi ve kulübe gideceğini açıkladı.

"Kulüp mü? Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Ismena." Aslında birçok nedenden dolayı bu kötü bir fikirdi.

O nedenleri açıklamaya çalıştı, ama Ismena dinlemedi. "Eğer benimle eşleşmek istemiyorsa, sorun değil. Ben güzelim, biliyorum." Ismena, ıslak çenesini gururla kaldırarak, "Benimle çiftleşmekten mutlu olacak başka **b i r** changeling bulacağım," dedi.

"Ama her durumda böyle olmaz, Ismena! Sen Alfa Kral ile çok, çok uyumlusun, o senin eşin
—"

"Umurumda değil." Ismena onu keserek eski kanepeden kalktı, ıslak yanaklarını sildi, "Eş bulamasam bile, kendi ölümümü beklerken eğleneceğim. Burada kendime acıyarak ya da benden nefret eden bir adam için ağlayarak kalmam mümkün değil."

"Ama..."

"Benimle gelecek misin?" Ismena yalnız gitmeyi umursamıyordu, ama garip insanlarla çevrili böyle garip bir yerde arkadaşının yanında olmasına ihtiyaç duyuyordu. Özellikle de çoğu onun ve onun türünü nefret ediyordu.

Eline dudaklarını ısırđı. Uzun zamandır kulübe gitmemiştđ, evden biraz uzaklaşmak istiyordu çünkü Alphose ve onun nasıl olduğunu düşünerek kendini öldürecekti.

Ayrıca Ismena'ya da göz kulak olması gerekiyordu. Kadın bir gün için yeterince incinmiştđ. "Tamam, seninle geleceğim."

Ismena ona minnettar bir gülümsemeye karşılık verdi. "Teşekkürler dostum. Yaşasın! Hadi gidip eğlenelim!" diye bağırdı ve yanaklarını tekrar sildi.

Ismena başka bir elbise daha aldı, onu vücudunun önüne tuttu ve biraz bulanık olan eski aynaya baktı. "Kahretsin. Burada kulübe uygun bir şey bulamıyorum, Eline."

Eline burun kıvırdı, "Buradaki her şey çok kulüp tarzı. Burası değişkenlerin dünyası değil, Ismena. Erkekleri çekmek için yarı çıplak dolaşmıyoruz, kulüpte bile. Tabii, bazılarımız öyle giyinir," diye kabul etti, "ama çoğunlukla, tüm vücudu kapatan elbiseler görürsün. Sadece bol elbiseler yerine, tüm vücudu saran ve senin... şey... kadınsı özelliklerini sergileyen çok dar elbiseler giyerler."

"Benim aradığım kıyafetler bunlar. Burada bu tanıma uyan hiçbir şey bulamıyorum." Hayal kırıklığıyla ellerini sallayarak yakındı.

Eline dudaklarını ısırđı. Onda da öyle kıyafetler vardı, ama Ismena'ya göstermekten çekiniyordu.

Ya Alfa Kral bu yüzden öfkeyle kafasını keserse? Onunla kulübe gitmeyi kabul ettiği için zaten başı belada.

"Eline, lütfen?"

Cougar kadın yenilgiyi kabul ederek iç geçirdi, "Tamam," diye mırıldandı, "Beni takip et."

Ismena, uzaklaşan sırtına gülümsedi, "Sen çok tatlısın."

"Hayır, değilim, ama seni memnun edeceğim. Tanrı biliyor ki Alfa Kral bunun için kafamı alacaktır."

"Hayır, almaz. O adam, benim yolda çıplak dolaşmam ya da kulüpte on erkekle ateşli bir seans yaşamam umurunda bile değil." Ismena kararlı bir şekilde ekledi. Göğsünde bir sızı hissetti.

Eline, konuşmadan alaycı bir şekilde güldü.

Sonra başını salladı. Ismena, Alfa Değişkenleri hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyordu.

Evet, Alfa Kral onunla çiftleşmek istemiyor, ama Eline onun kimin ona dokunduğunu umursamadığına inanmayı reddetti. Onun o kadar umursamadığına inanmayı reddetti.

"İşte burada," dedi ve Ismena'yı götürdüğü yeni yatak odasının gardırobunu açtı. İnsan kadının öne çıkması için kenara çekildi.

"Vay canına," diye haykırdı Ismena, 'uygun' bir cougar dişisinin sahip olacağını asla düşünemeyeceği türlü türlü güzel, parlak elbiselere bakarak. "Vay canına...!" Başını çevirip Eline'e şok olmuş bir bakış attı.

Kadın omuz silkti, "Eh, ben de bir zamanlar asi bir genç kızdım."

Ismena kaşlarını kaldırarak sırttı. Noel hediyeleriyle uğraşan bir çocuk gibi heyecanla elbiseleri karıştırmaya başladı.

Alfa Kral'ın kokusu cildine çok fazla sinmişti, Eline, insan kadının eşinin kokusunu bu kadar çok aldığının gerçekten farkında olup olmadığını merak etti.

Kulüpte hiçbir changeling ona yaklaşmayacaktı. Yani, hayatına değer veren hiç kimse.

"Kim bilir, belki uyumlu olduğum başka bir changeling erkek bulurum, onunla sevişmeye başlarım ve bu beni hayatta tutar. Ama uyumlu başka bir eş bulamasam bile, önemli değil. Ölümlü beklerken yine de sevişip listemi tamamlayacağım. Bu gece kulübe gidiyorum."

Wolfarlane ellerinin yumruk haline geldiğini fark etti. Yine.

Yüzüncü kez yumruklarını açtı ve parmaklarını esnetti. Yatak odasının penceresinin önünde durdu ve kulesini çevreleyen vahşi doğaya bakıyordu.

Kurt veya dağ aslanının gözleri olmasa bile iyi bir gece görüşüne sahipti, bu yüzden ormandaki her ağacı, her çimi, her yolu görebiliyordu. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı.

Yıldızlar yarım ayın etrafında toplanmış, çok güzel ve parlak görünüyorlardı. Bir kayan yıldız, parıldayan yıldızların arasından sıyrılarak diğerlerinden ayrıldı. Gerçekten de çok güzel bir geceydi.

O kulüpte.

O erkekler ona sarkıntılık

ediyorlar. Gözleri onu yutuyor.

Gözleri, ona ait olanı talan ediyor.

Ağrı avuç içlerinden geçerek, öfkeli istilacı düşünceleri anında kesip attı. Ellerini kaldırdı ve onlara baktı.

Avuç içinden üç kat daha fazla kan akıyordu. Kahretsin, elleri yine yumruk haline gelmişti ve bu sefer pençeleri dışarı çıkmış ve kendini kesmişti.

Derin bir nefes aldı, pençelerini geri çekmeye zorladı ve kanlı avucuna baktı.

Ismena kulesinden ayrılalı saatler olmuştu. Ayrılırken söylediği sözler onu huzursuz etmiş ve çok kötü bir ruh haline sokmuştu ve zaman geçtikçe bu ruh hali daha da kötüleşiyordu. Kafası, Ismena'nın sözleriyle ne demek istediğini her anladığında durum daha da kötüleşiyordu.

Onları düşünmemeye çalışmıştı. Ismena'nın kulüplere gitmesini ve başka erkeklerle birlikte olmasını engellemeye niyeti yoktu, sonuçta ona birlikte olmak istemediğini açıkça söylemişti. Mantıksız bir adam değildi ve kesinlikle

kesinlikle eşinden dolayı mantıksız şeyler yapan alfa erkeklerden biri değildi.

Bu yüzden, onun kararını saygı duyacaktı. O uzaklaştıktan sonra tam da bunu yapmayı planlamıştı.

Ama zaman geçtikçe, "onun kararını saygı duymak" gittikçe zorlaşıyordu. Görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyordu.

Ona yaşattığı akıl almaz orgazmdan sonra, günün geri kalanında en sakin haliyle olması gerekirdi, ama şiddetli bir kasırğa uyarısı kadar sakin değildi.

Kendini meşgul etmek için, akşamın geri kalanını masasında çalışarak, Alphose ve Nalaila'yı kontrol ederek geçirdi. Sonra uyumaya çalıştı, ama bu kolay bir iş değildi.

Şimdi, gözleri her bir kayan yıldızı takip ederken, kendini kontrol etmek için elinden geleni yapıyordu. Başka bir adamın ona doğru sürünerek, dans ederken vücuduna dokunarak, onu öperek yaklaşmasını düşünmemek için elinden geleni yapıyordu.

Boğazından derin bir hırıltı çıktı. Pençeleri tekrar ortaya çıktı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı. Hayır, bu yardımcı olmuyor.

Sakinleşmek için koşuya çıkması gerekiyordu. Koşuda kendini yorarsa, gri gözlü cesur ve güzel kadını düşünmek zorunda kalmazdı.

Kulüpteki eşsiz tüm Changeling erkekleri, onun kulübe girdiğini biliyordu. Nasıl bilmesinler ki?

Kadın çok seksi.

Naturiah standartlarına göre "en kısa elbise" olarak nitelendirilebilecek bir elbise giymişti, ama Changeling dünyası dışında bu elbise gayet normaldi. Elbise dizlerinin iki inç üzerinde bitiyordu ve her erkeğin dudaklarını yalamasına, boğazını sıkmasına ya da saygıyla içinden ısıklık çalmasına neden olan beyaz, kremi tenli uyluklarını biraz gösteriyordu.

Naturiah'ta nadir görülen yüksek topuklu seksi bacaklar kulüpte zarifçe yürüyordu ve sırtında ateş gibi yanan vahşi sarı saçları, çoğunun ellerini o dizginlenemez saç yığınınına dokunmak için kaşındırıyordu.

Çok güzel bir Eline'in yanında yürüyordu, ama yine de, hepsi 'kibar ve düzgün' cougar nöbetçisini tanıyorlardı, bu yüzden kadına bakıp hayranlık duymamaları gerektiğini biliyorlardı. Bunun yerine, hepsi insan kadını gözleriyle yediler. Lanet olsun, kadın son derece güzel.

Bu adamların bazıları, kadın oturur oturmaz ona yaklaşp asılmak için şimdiden hazırlanmaya başlamıştı.

Bazıları, bu minyon kadını eve götürüp yatağa yatırarak bütün gece onu becermeyi hayal etmeye başlamıştı bile.

Bazıları onu kulübün tuvaletine götürüp becermeyi hayal ediyordu.

Bazıları ise onun için diğer erkeklerle nasıl kavga edeceklerini, o erkeği nasıl yeneceklerini ve kadını nasıl ele geçireceklerini şimdiden planlamışlardı.

Ancak kadın zarif adımlarıyla onların yanından geçip tezgaha doğru ilerlerken, taşıdığı koku yüzünden hepsinin yüzleri birdenbire değişti.

Bazıları yüz yansıtıyordu şok,
bazıları hayal kırıklığı... şaşkınlık... kıskançlık... dehşet.

Alfa Kral'ın kadını. Eşi! Gözleri sorularla doluydu.

O bir kulüpte ne arıyor? Bu ne tür bir tuzak?

Pişmanlık dolu bir iç çekişle, hepsi diğer kadınlara odaklandılar. İçki içenler tekrar içkilerine döndüler.

Hepsi hayatlarına değer veriyordu.
Hayatlarını böyle riske atmaları mümkün değildi.

Hiçbir erkek ona yaklaşmıyordu.

Kulüpte geçirdiği otuz dakika içinde, Ismena tamamen hayal kırıklığı içinde margaritalarını yudumlarken bu gerçeği fark etti.

Birkaç çift dans pistinde dans ediyordu, bazıları köşede öpüşüyordu, bazıları ise sadece boş boş duruyordu. Ama hiçbirisi ona bakmıyordu. Tek bir erkek bile.

Ismena daha iyi bilmesaydı, sırtına "*Uzak durun, AIDS'li!*" yazdığını düşünenecekti.

Ama o çok daha iyi biliyordu. Ve bu onu daha da sinirlendiriyordu, özellikle de arkadaşı Eline eğlenmekle meşgul olduğu için.

Gözleri dans pistinde Eline'i buldu. Kadın, başka bir erkekle üçüncü dansını yapıyordu. Üçüncü dans!

Oysa, hiçbir erkek ona dans teklif etmemişti. Bu kulüpteki her kadın bir teklif almıştı. Orada somurtarak oturup içki içerken neler olduğunu merak etti.

Neden hiçbir erkek ona gelmiyordu?

Sonra, bir adam kulübe girdiğinde cevap geldi, gözleri takdirle kadınları aradı ve gözleri onun gözlerini bulduğunda, çekicilikle parladı.

Adam ona doğru ilerlerken, Ismena onun küçük bir adam olduğunu, kendisinden biraz daha uzun olduğunu ama güç yaydığını fark etti. Sorun yok, o olur.

Ama sonra bir şey oldu.

Adam ona yaklaştı ve bir duvara çarpmış gibi aniden durdu. Havayı iki kez kokladı. Gözleri şok ve korkuyla büyüdü.

Sonra, dönüp sanki ayakları yanıyormuş gibi koşarak ondan uzaklaştı.

Onun gibi kokuyorum! Anladığında ağzından bir çığlık çıktı.

"Aman Tanrım! O lanet olası kaşlarını çatmış maymun!" Öfkeyle, içkisini masaya o kadar sert vurdu ki, tahta bardak gürültüyle sallandı.

Bütün akşam onu düşünmemeye çalıştı. Başka bir erkekle yatma düşüncesi ona pek uymuyordu, ama istediği adam, vücudunun o kadar çok arzuladığı adam onu istemediği için, bununla barışmaya çalışıyordu.

Onun tadı hala dilindeydi. Ara sıra dudaklarını yalayıp onun tadını biraz olsun almak istiyordu. Ama aynı zamanda onu düşüncelerinden uzaklaştırıp eğlenmeye odaklanmaya çalışıyordu.

Ancak, onun yüzünden eğlenemiyor bile.

"Aaah! Çok eğleniyorum! Buraya geldiğimize çok memnunum!" Eline müziğin sesini bastırarak bağırdı ve yüzünde çılgın bir gülümsemeyle ona doğru koştu.

"En azından birimiz eğleniyor!" Ismena da müziğin sesini bastırarak bağırdı. Öfkeyle içkisini bir dikişte içti ve boş bardağı sivri kulaklı barmene uzattı.

Eline koluna dokundu, "Sakin ol kızım, sarhoş olma."

Ismena sarhoş olmak istiyordu, belki bu onun hayal kırıklığını biraz hafifletirdi.

Zaten içkinin kafasına vurduğunu hissedebiliyordu.

"Admus'un sana içki içmeye davet etmeye geldiğini gördüm. Zavallı Rat nöbetçisi. Sana yaklaştığında bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu anlamış olmalı."

"Onun kokusu, değil mi? Onun kokusunu taşıyorum, değil mi?"

Eline başını salladı, gözlerinde acıma ve eğlence vardı. "İkinci bir deri gibi." "Siktiğimin orospusu!" Diye tısladı, içkiyi ağzına götürdü ve tek dikişte içti. "Bu dansı alabilir miyim?"

Arkalarına gelen derin bir ses, iki kadının dönüp çok yakışıklı bir erkeği görmelerine neden oldu. Adam Eline'e sırtıyordu.

"Kaine! Uzun zaman oldu!" Kadın, erkeğin boynuna sarıldı ve adam onu havaya kaldırıp döndürdü. "Ne zaman döndün?"

"Dün." Kurt şekil değiştiren, Naturiah'ın Tarım ve Hayvancılık Şirketi'nde çalışıyor. NAALC. Yedi yıldan fazla bir süredir şekil değiştirenlerin dünyasından uzakta, başka bir dünyada yaşıyordu.

"Seni tekrar gördüğüme çok sevindim!" Eline coşkuyla söyledi.

"Hadi dans edelim, olur mu?" "Tabii ki!"

Adam onu dans pistine geri götürürken, Ismena arkadaşını şaşkınlık ve imrenmeyle izledi. Şaşkınlık, çünkü Eline'i hiç bu kadar mutlu görmemişti ve imrenme, çünkü Eline'in yaşadığı bu eğlenceyi kendisi de yaşamak istiyordu.

Zaman geçti. Ismena tekrar tekrar içki sipariş etti.

Döndüğünde Eline'i tekrar bulamayınca, sadece başını salladı ve içmeye devam etti. Arkadaşı, o adamla tuvaletlerden birinde öpüşüyor olabilirdi. En azından birisi eğleniyordu.

"Merhaba güzelim. Burada tek başına ne yapıyorsun?" Arkasında derin bir ses duyuldu.

Ismena döndü ve adamın soruyu kendisine yönelttiğini görünce şaşırdı. "Ben mi?"

"Burada başka bir güzel kadın göremiyorum." Adam çekici bir şekilde yavaşça konuştu.

"Ben Ismena." Elini uzattı. Adam çok yakışıklıydı ve nazik bir gülümsemesi vardı.

Adam elini nazikçe tuttu. "Ben Donas. Ben bir Köpek Changeling'im. Seninle dans edebilir miyim?"

"Tabii ki." Ismena bu şansa inanamıyordu. Bir erkek gerçekten ona dans teklif etmişti!

Adam onu dans pistine götürürken, Ismena ayakları üzerinde sendeledi — kahretsin, çok fazla içmişti. Adam bir elini omzuna, diğer elini beline koydu ve dans etmeye başladı.

Ismena ona eşlik etti, ellerini vücudundan çekme isteğine zar zor direndi. Tek gecelik bir ilişki için bir erkeğe ihtiyacın var, hatırladın mı? Bunu yapamazsın.

Donas, köpek changeling, changeling olmayan doktorların Anosmia dediği, koku duyusunun kısmen veya tamamen kaybı olan bir rahatsızlığa sahiptir.

Donas'ın durumunda, koku duyusunu tamamen kaybetmiştir. On yıl önce changeling formundayken geçirdiği bir kaza sonucu koku duyusunu kaybetmiştir. Bu nedenle hiçbir şeyin kokusunu alamaz.

Ancak bu, sürüsü dışındaki kimsenin bilmediği bir zayıflık. Değişkenler, kesinlikle gerekli olmadıkça zayıflıklarını kimseye göstermezler.

Diğer changelingler, onun insan kadınla dans etmesini izlerken, dehşet içinde ağızları açık kalmıştı. Bu köpek erkek ölüm arzusunda mı? Çoğu böyle düşünüyordu.

Dans pistinde Donas, çok güzel kadınla çok mutlu bir şekilde dans ediyordu. Kulüpte böyle bir güzelle tek başına tanıştığı için şansına inanamıyordu.

Müzik değiştiğinde, dans pistindeki çoğu çift partnerlerini öptü.

Donas da onu öptü.

Ismena olanları kavrayamadan, dans partneri onu dudaklarından öptü. İçtiği içkiden kafası tamamen bulanmıştı. O da onu öpmedi, ama onu itmedi de.

Sonunda, o bitirmek istemese de öpücük sona erdi. Donas, pantolonunda saklamaya çalıştığı sertleşmeyi fark etmişti. Kahretsin, bu kadın çok ateşli.

Adam ona yaklaşıp kulağına fısıldadı, "Biraz... özel bir yere gidelim mi?" Onu yalnız başına yakalamalıydı, yoksa dans pistinde kendini rezil edecekti.

"Uhm..." Ismena, beklemediği öpücükle dikkatini kaybetmişti. Sadece bu da değil, Donas'ın eli belinden kalçasına kaydı. Yavaşça sıktı.

"Lanet olsun, sen çok güzel bir kadınsın. Buradan gidelim mi?" Nefesi boynunda sıcak bir şekilde hissediliyordu. "Seni çok mutlu edeceğim..."

"Uhm..."

Yine poposunu okşadı, göğüslerini göğsüne sürttü. "Biz köpekler çok iyi ısırırız. İzin verirsen, seni her santimini ısırıp, daha fazlasını isteyecek kadar titretirim..."

Aniden müzik durdu. Birdenbire durdu. Kulüpte sessizlik hakim oldu.

Daha önce herkesin birbirini duyabilmek için bağırmak zorunda kaldığı kadar gürültülü bir yerken, birdenbire mezar gibi sessiz oldu.

Herkesin gözleri kulübün kapısına çevrilmişti. Barmen, DJ ve hatta sürtük dansçılar dahil herkes.

Ismena'nın sırtı korku ve endişeyle ürperdi.

Neden? Herkesin baktığı kişiyi görmek için döndü.

Alfa Kral kulübün kapısında durmuş, gözlerini ona ve Donas'a dikmişti.

BÖLÜM 36. Değişimciler Söylenmemiş Kurallar

No1: Başka bir erkeğin eşine dokunma.

Aronzo, en iyi arkadaşı Donas ile birlikte kulübe gelen otuz yaşında bir köpek changeling'dir. Aronzo, kulübün yakınlarına geldiğinde son kız arkadaşı Ana'yı görmüş ve hemen onun peşinden gitmiş, en iyi arkadaşını kulübe tek başına girmeye bırakmıştır.

Tuvalette Ana ile öpüşüyordu, neredeyse ona girmeye hazırlanırken müzik aniden durdu ve her yer sessizliğe büründü.

Bu, kulüp için çok sıra dışı bir durumdu. Ne olduğunu görmek için dışarı çıktı ve kulübün kapısında duran Alfa Kral'ı gördü, o da ona bakıyordu...!

Aronzo, Alfa Kral'ın karanlık bakışlarının en iyi arkadaşı Donas'a ve dans pistinin ortasında ellerini üzerinde gezdirdiği olağanüstü güzel küçük kadına yöneldiğini fark edince, soğuk bir korku Aronzo'nun sırtından aşağı indi.

Bu hiç iyi değil. Hiç de iyi görünmüyor...!

Dans pistine adım attığında, Aronzo'nun şüpheleri Donas'ın kollarında tuttuğu kadının kokusuyla doğrulandı.

Ne oluyor lan!? Alfa Kral'ın kadını mı!?

Aceleyle kulüpten çıktı ve silah seslerini duymak için ağaçlara doğru birkaç adım attı. Sonra elini pantolon cebine soktu ve Naturiah'ta nadiren ihtiyaç duyduğu için değiştirmeye zahmet etmediği eski cep telefonunu çıkardı.

Numarayı bir kez... iki kez... üç kez...

Dördüncü çaldığında aniden cevap verildi.

"Umarım önemli bir şeydir, kimsen." Dogatis, elli dört yaşındaki Dog Klanı'nın Alfa Lideri, uykulu ve huysuz bir ses tonuyla konuştu.

"Bunun için gerçekten üzgünüm, Alfa Dogatis, eşinle uykunu böldüğüm için özür dilerim, ama bu çok önemli. Ben Aronzo, senin nöbetçin. Donas'la kulübe geldim ama bir şey oldu!" Sesinde korku ve paniği belli ederek yoğun bir şekilde fısıldadı.

"Kahretsin, ne oldu? Donas ile mi ilgili? Ne oldu?" Arka planda kıyafetlerin hışırtısı duyuluyordu, bu da Aronzo'ya Alfa'nın aceleyle giyinmeye başladığını gösteriyordu.

"Evet. Donas, kulüpte çok güzel bir kadına elini sürmüştü ama koku alamadığı için onun başka bir changeling'e ait olduğunu bilmiyor! Şimdi changeling burada ve Donas için işler hiç de iyi görünmüyor! Changeling, Donas'ı öldürüp günlerce kemiklerini çiğneyecek gibi görünüyor!"

"Kahretsin! O çocuk koku alamadığını biliyor, daha dikkatli olmalıydı, lanet olsun! Yola çıktım bile, ama daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

"Değişken kim? Alfa mı? Hangi alfa? Sıçan? Geyik? Fil?" Köpek Alfa birkaç küfür dizisi savurdu, "Kahretsin, bir Alfa ile uğraşmamış olsa iyi olur, çünkü ben oraya varmadan çoktan mezara girmiş olabilir, özellikle de Alfa zaten kontrolünü kaybetmişse, lanet olsun!"

Aronzo endişeyle kulübe baktı ve rahatsız bir şekilde ayağını kaydırды. "O bir Alfa'nın kadınıyla uğraşmadı, o..."

"Ah, bunun için Tanrı'ya şükretmeli..." Dogatis sözünü kesti. "...Alfa Kral'ın kadınıyla uğraştı." Aronzo korkunç bir şekilde sözünü bitirdi.

Sessizlik. Ve sonra...

"*Ne oluyor lan?!*" Dogatis kükredi, "*BU NE LAN? LANET OLSUN!!*"

"Onun için korkuyorum, Alfa. Lütfen, arkadaşımı kurtarmama yardım et, onun ölmesini istemiyorum."

"Yola çıktım bile. Oraya gitme ve aptalca bir şey yapma, duydun mu?"

"E-Evet, Alfa. Çok teşekkür ederim, Alfa." Aronzo derin bir rahatlama nefesini aldı. Alfa'nın, erkeklerin karıştığı için yardım etmeyeceğini düşünmüştü. Kimse Alfa Kral ile uğraşmak istemez, erkek en iyi ruh halindeyken bile - ki bu nadirdir - şu anki ruh hali ise daha da kötüdür.

Aronzo terli ellerini pantolonuna sildi. Keşke Alfa zamanında gelse de, arkadaşının durumu daha da kötüleşmeden!

Wolfariane buraya gelmeyi hiç düşünmemişti.

Şehrin tamamen farklı bir bölgesinde koşuya çıkmıştı. Heart Of Naturiah'ın dış mahallelerine ulaşana kadar koştu. Ama ne kadar koşarsa koşsun, Ismena'nın erkeklerin gözlerini diktiği bir kulüp olduğu gerçeğini aklından çıkaramıyordu.

O, onun kokusunu taşıyordu. Kimse ona dokunmaya cesaret edemezdi. Ama ya biri cesaret ederse...?

Ismena çok güzel. Ya biri mantığını bir kenara bırakıp ona dokunursa...? Ya onu öpersen...?

Bir an önce vahşi ormanda koşarken, bir an sonra kendini kulübe giden yoldan Cougar Klanı'na doğru koşarken buldu.

Bu konuda mantıklı davranmaya kararlıydı, ama kulübe vardığında bir erkeğin ona dokunduğunu görünce bu kararlılığı bir anda yok oldu.

İçindeki kurt hırıldıyordu, öfkeyle kükrüyordu, serbest bırakılmak istiyordu, ama adam dizginleri sıkıca tutuyordu. Çoğunlukla, adamın kendisi de en karanlık öfkenin eşiğinde olduğu için... neredeyse öğleden sonra hissettiği gibi, ama farklı.

Elleri yumruk haline geldi.

O adam kadını kollarında tutuyor, vücuduna dokunuyor... kışını okşuyordu.

Bu, onu karanlık çukurlara doğru itiyordu, nefesini içine çektiğinde... ve erkeğin kadınına olan arzusunun kokusunu aldığı anda. Onun eşini. Onun!

O. Ölecek.

Birkaç dakika öncesine kadar, Ismena Wolfariane'nin tüm huysuz yüzlerini gördüğünden emindi, ama o kapıda dururken ve korku omurgasından aşağıya doğru yayılırken, bunun daha önce görmediği bir yüz olduğunu fark etti.

Oh, o "rahat" duruşu var. Çok aldatici olan.

Büyük vücudu şimdi duvara yaslanmış, kolları kavuşturulmuştu. Ama kaşları çatılmış, alını kırışmıştı. Gözleri öfkeli mavi ateş gibi parlıyordu ve dudakları vahşi bir hırıltıyla kıvrılmıştı, gözleri Donas'ın dolgun kalçalarındaki ellerine indi.

Ismena, köpek changeling'in kollarından dikkatlice kurtulurken ne yaptığının pek farkında değildi, gözleri kulüpte tam bir sessizliğe neden olan devasa erkeğe kilitlenmişti.

Ismena cesaretini toplamaya zorladı. Neden korkması gerekiyordu ki? Onu reddeden oydu. Hem burada ne işi vardı ki?

"B-Burada ne yapıyorsun?" Kahretsin, sesi peltek çıkmıştı. Lanet olsun, sarhoş olmuştu.

Büyük bir kedinin akıcılığıyla, duvardan kendini çözdü ve ona doğru yürümeye başladı. Adımları telaşsızdı. Yavaş. Öfkeli. Avcı gibi.

Donas, Alfa Kral kulübe geldiğinde bir şeylerin ters gittiğini zaten anlamıştı. Ama Alfa Kral ona öldürücü bakışlar atmaya devam edince, kafası karışmış ve çok korkmuştu.

O zaman bunun ne olabileceğine dair bir fikir edinmeye başladı...

Tanrılar adına, umarım düşündüğü şey değildir. Kulüpteki tüm bekar, yalnız kadınlar arasından, Alfa Kral'ın kadını seçmiş olmasın!

Onlara doğru yürümeye başladığında korkuları doğrulandı.

"Oh, hayır..." Dehşet içinde haykırdı ve sanki ateşe basmış gibi küçük kadından birkaç adım uzaklaştı. "Oh, hayatta olmaz." Ellerini kaldırarak teslim oldu.

Kulübün diğer erkeklerinin ona attığı acınası bakışların nedeni artık daha anlaşılır hale gelmişti. Kahretsin, herkesin bu kadından uzak durmasına şaşmamalı!

"L-Lütfen, A-Alpha King, açıklayabilirim...!" Nefes aldığı havada korku dolu bir şekilde, kendisine yaklaşan erkeğe seslendi, "Lütfen, ben..."

Wolfarlane ona ulaştı, tek eliyle onu yakaladı ve hiç çaba harcamadan onu yerden kaldırdı.

Herkes dehşetle nefesini tuttu. O ise onlara bakmadı bile.

Bunun yerine, başını yana eğdi, "Tam olarak neyi açıklayabileceğini sanıyorsun, Köpek?" O aldatıcı sakinliğiyle sordu, sonra köpek-erkeği odanın diğer ucuna fırlattı.

Donas müzik aletlerine çarptı ve sessiz binada yankılanan yüksek bir gürültüyle yere yığıldı. Herkes yine nefesini tuttu, ama yüksek sesle nefes almaya cesaret edemediler. Böyle bir durumda kimse dikkat çekmek istemezdi.

"Tanrım!" Ismena şaşkınlıkla bağırdı. Elleriyle ağzını kapattı.

Wolfarlane henüz bitirmemişti. Yine erkeğe doğru yürüdü, onu yerden kaldırdı ve tekrar havaya kaldırdı.

"Kadınımı öptüğünü nasıl açıklayacaksın?" Bir süre durakladıktan sonra ekledi, "Bana ait olan şeye dokunduğunu nasıl açıklayacaksın, köpek?"

Ismena, "Ama ben senin kadının değilim..." diye başladı. Wolfarlane ona sert bir bakış attı.

Ismena ağzını kapattı.

O, şiddetli bakışını avına geri çevirdi. Diğer yumruğunu kaldırdı ve Donas'ın yanağına yumruk attı.

Dişleri ağzından fırlayıp yere dağılmadan önce dişlerinin tıkırdadığı sesi duyuldu.

Sonra Wolfariane onu tekrar fırlattı, bu sefer kulübün karşı tarafına.

Yere çakıldı ve vücudunun çeşitli yerlerinden acı yayılırken yüksek sesle inledi. Alfa Kral'dan merhamet dilemeye başladı.

Ismena daha fazla dayanamadı, Wolfariane'ye doğru koştu ve yolunu kesti, zavallı adama daha fazla vurmasını engellemek için çaresizce kollarını genişçe açtı.

"Dur... lütfen. Onun suçu değildi! O yanlış bir şey yapmadı! Suç benim!" Ona ulaşmaya çalışırken ağladı.

Wolfariane, omzuna hafifçe bastırarak onu kenara itti. Ismena ayakta durmakta zorlanıyordu, düşmemek için elinden geleni yaparak onun önünden sendeleyerek uzaklaştı.

Wolfariane tekrar köpek erkeğin yanına yürüdü, boynunu yakaladı ve adamın yalvarışlarını görmezden gelerek, gözleri kara öfkenin karanlık bir girdabı gibi, onu tekrar havaya kaldırdı. Ellerini yumruk yapıp tekrar havaya kaldırdı...

"Alfa Kral, lütfen dur!" Dogatis'in sesi, kulübe girerken tüm binada yankılandı.

Köpek Alfa'nın sesi onu duraklattı.

Wolfariane başını o sese doğru çevirdi ve öfkeyle hırladı. Pençeleri dışarı çıkmıştı, gözleri kehribar rengi altın rengindeydi, Kral Kurt'un yüzeye ne kadar yakın olduğunu gösteriyordu.

Kahretsin! Kahretsin!

Dogatis kendine dikkatli davranması gerektiğini söyledi.

Yaklaşarak Alfa Kral'a başını eğdi. "Donas'ın pervasız ve aptalca bir şey yaptığını biliyorum, ama lütfen onu affedin Alfa Kral."

"Neden bunu yapmak isteyeyim ki, Dogatis?" Sesi daha derindi, neredeyse anlaşılmaz bir hırıltı gibiydi. Bir insan ve bir kurtun sesi.

"Bu tamamen onun suçu değil, Alfa Kral, çünkü o bizim hassas koku alma duyumuza sahip değil. Donas, on yıl önce bir tırmanma kazasında bu duyusunu kaybetmişti. O kadının sana ait olduğunu bilmiyordu, çünkü onun kokusunu alamıyordu, yoksa ona asla yaklaşılmazdı."

Wolfarlane başını yana eğdi, hala boynunu sıkıca tuttuğu erkeğe bakarak, onun boğulma seslerini görmezden geldi. Elleri daha sıkı bir yumruk haline geldi.

Kahretsin. Köpek Alfa tekrar denedi, "Lütfen, onu bırak. Hiçbir şey koklayamıyor. Bilseydi asla... ASLA... eşine yaklaşılmazdı. Öyle değil mi, Donas!?" Sesini yükselterek boğulan erkeğe yöneltti.

"Hayır! Asla!" Nefes nefese, göğsü inip kalkarken haykırdı.

Sonunda, erkeği bıraktı ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. Donas yerde yatıyordu, nefes nefese, ağzından kan damlıyordu. "Çok teşekkür ederim, Alfa Kral! Teşekkür ederim... teşekkür ederim...!" Tekrar tekrar nefes nefese kaldı.

Dogatis derin bir rahatlama nefesini verdi. "Gösteri bitti. Herkes dışarı!" diye emretti.

Herkes hemen dağıldı. Changelings, daha hızlı çıkmak için neredeyse birbirlerinin üzerine atladılar.

İki dakika içinde kulüp boşaldı. Alfa Kral, köpek Alfa, Donas, Ismena, Aronzo, Eline ve köşede saklanan birkaç Changelings hariç.

Wolfarlane ondan uzaklaştı, gözlerini sertçe kırıştıtarak, kurdu kontrol etmeye çalışıyordu... kendini kontrol etmeye çalışıyordu. Sinirleri gergindi.

Sebeplerini görmezden gelip köpek erkeği tekrar yakalamadan önce buradan uzaklaşması gerekiyordu.

Aniden, dönüp Ismena'ya kehribar rengi gözlerini dikti. Ona yaklaşmaya başladı.

"Şey, bir dakika bekle." Ellerini önüne kaldırdı, avuç içlerini dışarıya doğru çevirerek ondan uzaklaştı. "Sen bilmeyebilirsin, Büyük Kötü Kurt, ama şu anda beni çok korkutuyorsun." Hıçkırık, hıçkırık, "Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Durdu ve Eline'e sert bir bakış attı.

Puma nöbetçisi, korkusunu gizlemek için elinden geleni yaparak omuzlarını çöktürdü.

O hiçbir şey söylemedi, bunun yerine Ismena'ya doğru ilerlemeye devam etti. Eline hiç de rahatlamamıştı. Yine de bu olaydaki kendi payı için onu cezalandıracaktı.

Sarhoş zihninde Ismena, onun vahşi bakışları karşısında cesur olmaktan vazgeçmişti. Döndü ve koşmaya başladı.

Ancak yüksek topuklu ayakkabıları ve bulanık görüşü ona engel oldu. Sadece dört adım attıktan sonra tökezledi ve dengesini kaybetti.

İki adımda onu kollarına aldı ve yerden kaldırdı.

Eline direnmeye başladı, "Bana zarar verme, tamam mı? Beni reddeden sensin, unuttun mu? Bana kızgın mısın? Ben yanlış bir şey yapmadım! Bırak beni! Bırak beni!" Tüm gücüyle direndi, ama bu bir duvarı hareket ettirmeye çalışmak gibiydi. Ve adamın gözlerindeki bakış.

Bu onu gerçekten korkutsa da, gizli yerleri ıslandı. "Aman Tanrım, biri yardım etsin!" diye bağırdı ve ayaklarını şiddetle tekmeledi.

"Sessiz ol." Sakin bir şekilde söylenen tek kelime, ama herkesin kulağına bir kasırga gibi geldi.

Ismena, ne zaman savaşıacağını ve ne zaman savaşmayacağını bilen biri olarak anında sessizleşti. Bu, onunla savaşmak için kesinlikle uygun bir zaman değildi.

Derin bir nefes aldı. Ve kaşlarını daha da çatarak.

"Onun gibi kokuyorsun." Öfkeyle bağırdı. Gözleri daha da sarardı.

Arkasını dönerek söz konusu erkeğe bıçak gibi bakışlar attı.

Donas o bakıştan çekinerek Alfa'sının arkasına saklandı.

Hırlayarak, Ismena'yı kollarına sıkıca sarıp kulübün kapısına doğru yöneldi ve dışarı çıktı.

Arkasından sessizlik çöktü.

Sonra Dogatis Donas'a bir bakış attı, "Sen, genç adam, gidip gökyüzünden seni koruyan yıldızlara teşekkür etmelisin, bu gece sadece dişlerine ve birkaç kaburgana veda ettin, hayatına değil."

"Peki, onun zaten birine ait olduğunu nereden bilebilirdim?" diye homurdandı Donas, sonra yüzünü buruşturdu. Ağzı acıyordu.

Dogatis başını salladı, "Şeytan senin adına kıyamet davulunu çalıyor olmalı. Kulüpteki tüm bekar kadınlar, tek Yasak Meyve hariç, senin dikkatini çekmemiş olmasının tek açıklaması bu."

"Sırtım ağrıyor." diye ekledi Donas.

Dogu Alfa boş kapıya doğru baktı, "Ama lanet olsun, o kız sahiplenici bir Alfa canavarla çılgın bir gece geçirecek. Umarım hazırdır."

"Ama ona zarar vermez, değil mi?" Eline endişeyle sordu ve az önce geçtikleri kapıya baktı.

"Oh, ona zarar vermez. En azından senin düşündüğün şekilde değil, genç puma." Kabul etti, "Güven bana, ben eşliyorum, bu yüzden ne gördüğümü çok iyi biliyorum."

"Ne görüyorsun?"

Dogatis, Alfa Kral'ın eşiyle birlikte geçtiği kapıya baktı. "Sadece sınırlarına ulaşmış bir erkek görüyorum. Kendisine ait olanı sahiplenmek isteyen bir Alfa erkek. Umarım küçük insan dişi bu geceye hazırdır... ve sıradan bir Alfa erkek olmayan onun gibi bir adama."

BÖLÜM 37. PUSU.

Gecenin karanlığında, vahşi doğanın ve gecenin cırcır böceklerinin seslerinin duyulduğu ıssız bir yolda iki siluet görünüyordu.

Yavaş ve kararlı adımlarla yürüyen iri yarısı bir erkek, kollarında sarhoş bir kadını tutuyordu. Uzun gümüş-altın rengi saçları, geceyle tam bir tezat oluşturuyordu ve sırtında güzelce uzanıyordu.

Yakından bakıldığında, yakışıklı, keskin hatlı yüzü karanlık bir kaş çatışıyla gerilmiş, dudakları hırçın bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Kollarındaki kadın ise heyecanla, sarhoş bir şekilde şarkı söylüyordu.

"Ormanı görebiliyorum! Çok güzel! Nehirde çok fazla hayvan var!" Hıçkırık, hıçkırık. "Güllerin kokusunu alabiliyorum! Vahşi doğada dans ediyorlar!"

"Sessiz ol." Dişlerini sıkarak, defalarca söylediği emri tekrarladı.

"Bu güzel yıldızlar nereden geliyor!? Aaaaaah, ne güzel bir rüya!" En mutlu çocuk gibi kıkırdadı. "Bu benim önümdeki bir fil mi!?"

Wolfariane Daminor Throne ağzını kapattı ve yürümeye devam etti. Üzerindeki köpek changeling'in kokusu onu neredeyse çıldırtıyordu. En yakın nehri bulup, onu içine atmak ve vücudundaki köpeği temizlemek dışında hiçbir şey istemiyordu.

Ellerini ona sıkıca tuttu ve yürümeye devam etti. Kurt çok yüzeye çıkmıştı, hala öfkeli ve kafese kapatılmış bir aslan gibi serbest kalmak için volta atıyordu. Göğsü onunla birlikte atıyordu, zihni bu yüzden kapanmak üzereydi.

Aklında tek görebildiği, başka bir erkeğin ona dokunması, onunla dans etmesi

...ve onun dolgun kalçalarını okşadığıydı. Bu onu kükremek istemesi

o kulübe geri dönüp köpek changeling'i öldürmek istiyor. Bir çıkış noktasına ihtiyacı var.

"Ne harika bir sabah! Ne güneşli bir gün!" Derin bir nefes aldı, "Annemin yemeklerinin kokusunu alabiliyorum! Burada kabartma tozu kokusu var!"

Başka bir yoldan keserek yürümeye devam etti. Kafasını boşaltmak, kendini sakinleştirmek için yürümeyi seçti ve adımlarını biraz hızlandırdı. Keşke şimdi koşabilseydi. Ama koşamazdı çünkü kadın çok sarhoştı, bu sadece midesini bozacak ve kusmasına neden olacaktı.

Kulelerine ulaşmadan önce bir parça kontrolünü koruması, daha iyi bir sakinlik seviyesine ulaşması gerekiyordu, böylece kadının sırtı yatağına değdiğinde içgüdülerinin onu yönlendirdiği gibi onu yutmayacaktı.

Kafasında yankılanan, onu burada, yerde alıp kendine ait kılma sesleri, zaman geçtikçe daha da ısrarcı hale geliyordu. Onu kendine ait kılmalıydı!

Kızın onda uyandırdığı bu acıyı dindirmesi gerekiyordu! Kızın vücudundaki bu erkeğin kokusunu silmesi gerekiyordu! O...

Çimlerin hışırtısı ve havadaki ince değişiklik dikkatini çekti.

O kadar belirgindi ki, onu sertçe saran yoğun dalgalar ve kulaklarında çınlayan uğultu yüzünden neredeyse kaçırıyordu. Ama fark etti ve o kokuyu tanıyordu.

Vahşiler.

Aniden yürümeyi bıraktı. "Şşşş," diye, kollarındaki sarhoş kadına seslendi ve tüm dikkatini çevresine verdi.

Kadın gökyüzüne doğru kıkırdadı, sanki yıldızları yakalamak istercesine ellerini kaldırdı ve daha yüksek sesle bağırdı: "Keşke dünyayı yüzerek geçebilseydim...!!!"

Onu duymazdan gelerek gözlerini kapattı ve diğer duyularının çevresini iyice incelemesine izin verdi.

Soldan iki puma... Sağdan üç kurt... Önden bir kaplan... Arkadan dört kurt...

Wolfarlane'nin gözleri birden açıldı. Bir pusu. Vahşi Olanlar tarafından pusuya düşürülmüştü.

SAN JOSE, KALİFORNİYA

Simon Blackgun, kaldığı otel odasının ortasında, beline bir havlu sarılmış halde duruyordu.

Hayal kırıklığıyla iç çekerek cep telefonunu çıkardı ve bazı numaraları tuşladı.

"Bu aramayı bir süredir bekliyorum! Ve ben de sana ulaşamadım, lanet olsun!" Doktor Baloca telefonda öfkeyle bağırdı.

"Çok üzgünüm Doktor. Kolay olmadı..."

"Ne kolay olmadı? Neler oluyor?"

Simon, ağzını açmadan önce kendini fırtınaya hazırladı: "Şehrin her yerini, her köşesini, her deliğini aradık ama onu bulamadık."

Beklendiği gibi, fırtına neredeyse anında başladı. "Ne!?"

Dr. Baloca kükredi.

Simon, telefonun diğer ucunda elini masaya vurduğunu duydu. Adam gözlerini sıkıca kapattı ve nefesini verdi, "Son dört gündür San Jose'nin her yerini aradık. Meğer uzun zaman önce dairelerinden taşınmışlar..."

"Ve biz bunca yıldır bunu bilmiyor muyduk!? Bu nasıl oldu!?"

Simon da doktor kadar sinirliydi. "Bütün bunlar o hayvanların suçu. On sekiz yıl önce kafeslerinden kaçmasalardı, diğerlerini serbest bırakmasalardı, bilim adamlarımızı öldürmeselerdi ve tesisi yakmasalardı, bu olmazdı."

"Hala nasıl kaçabildiklerini merak ediyorum. Kimse neyin yanlış gittiğini bilmiyordu."

"Ben de merak ediyorum." Simon, terasın dışına çıkarken bira yudumlarırken mırıldandı.

"Şu anda sorun bu değil. Hazel Smith'i bulun! O kızı ve çocuğunu bulun ve bana getirin." Dr. Baloca emretti.

"Elimden gelen her şeyi yapacağım. Yarın annesinin eski işyerini kontrol edeceğiz. Bir şekilde bir ipucu bulabileceğiz. Herhangi bir ipucu."

"Haklısın. O temizlik şirketine geri dön ve etrafta soruştur. Elinden gelen her şeyi yap, Simon. O kıza ve çocuğa ihtiyacımız var."

"Biliyorum, biliyorum. Ben de hala Algro'yu arıyorum. Kızın nerede olduğunu sadece o söyleyebilir."

"Algro bir piç kurusu, onunla tekrar karşılaştığımda onu öldüreceğim." Doktor öfkeyle bağırdı, "Onu ararken, Hazel'in annesini de iyice ara. Anneyi bulduğumuzda, çocuğu da bulmuş oluruz."

Telefon görüşmesi bittikten birkaç dakika sonra Simon, bardağını birayla doldurdu, gözleri otelin mavi cam havuzuna takılıydı ama zihni çok uzaktaydı.

Bütün bunlar olmamalıydı. Laboratuvar yanıp deneyleri kaçtıktan sonra, hayatta kalmaya ve saklanmaya çalışırken kızı takip etmeye devam etmişlerdi.

Algro, kıza göz kulak olmak ve onunla ilgili her şeyi onlara rapor etmekle görevli adamdı. Onun raporlarından, kızın travma geçirdiğini, ancak hamileliğinin devam ettiğini öğrendiler. Onun aracılığıyla kızın hamileliğinin gidişatını ve doğumunu takip ettiler.

On bir yıl boyunca onlara haber verdi. Ama son yedi yıldır ondan haber almadılar. Onu görmediler.

Sanki yeryüzünden kaybolmuş gibiydi.

Çocuğun cinsiyetini onlara hiç bildirmedi ve onlar da önemli olmadığı için hiç sormadılar. Önemli olan, en güçlü kurt adam olan 6 Numara'nın bir çocuğu olmasıydı. Silah olarak kullanabilecekleri, tüm talimatlarını yerine getirmesi için eğitebilecekleri bir çocuk.

Ne yazık ki, kurtadamlar onlara saldırıp neredeyse tüm bilim adamlarını öldürdükten ve laboratuvarı yakıp kül ettikten sonra, çocuğu yetiştirme planları suya düştü, ama şimdi henüz çok geç değil.

Çocuğu hala kullanabilirler.

Ayrıca, Hazel Smith'i laboratuvara geri götürdüklerinde, onu bu hayvanlarla eşleştirerek daha fazla çocuk sahibi olabilirler.

Önce onları bulmaları gerekiyor.

Wolfarlane, Vahşiler saldırımadan önce Ismena'yı yere indirme fırsatı bulamadı.

Ulaşabileceği mesafede olan ilk ikisini yakaladı ve ağaçların yönüne doğru fırlattı. Onlar ondan çok uzak bir mesafeye düştüklerinde, havayı yüksek sesli gürültüler doldurdu.

Bir saniye sonra, hayvan formuna dönüştü. Adamın durduğu yerde kocaman bir kurt belirdi, başını gökyüzüne kaldırdı ve uludu.

Sonra, savaş gerçekten başladı.

Ismena'nın gözleri tehlike karşısında netleşmeye başladı. Gözleri görmeden önce beyni etrafında devam eden kavgayı algıladı. Net görebilmek için gözlerini kuvvetlice kırptı.

Pumalar, kurtlar ve kaplanlar. Hepsi bir kurda saldırıyordu. Kurt, onun birkaç metre önünde duruyor, acımasızca savaşıyor ve yaklaşan her hayvanı parçalıyordu.

Kurt beyaz ve çok büyüktü, diğerlerinin hepsinden daha uzundu. Wolfarlane.

Onu ilk kez tam kurt formunda görüyordu. Ve bu onu çok korkutsa da, ağzı

kurtun enfes güzelliğine hayranlıkla bakakaldı.

O kadar güzeldi ki... ve o kadar ölümcül.

Kemiklerin kırılma sesi havayı doldurdu, ardından kanlar içindeki parçalanmış bir kaplanın cesedi yana fırladı. Tanrım...!!

Korku ve şokla gözleri fal taşı gibi açılmış olan Ismena, önündeki kavgayı izlemekten başka bir şey yapamıyordu.

Sonra sırtı ürperdi...

Arkasında bir şey vardı.

Yavaşça arkasına baktı ve onu akşam yemeği gibi izleyen ve yemeden önce tadını çıkaran siyah bir puma gördü. Gözleri pumanın gözleriyle buluştuğu anda, puma ona doğru koşmaya başladı.

Ismena çığlık atmak için ağzını genişçe açtı. Ama ses çıkmadan önce, kurt onun üzerinden atladı ve puma'ya doğrudan saldırdı. Yerde yuvarlanırken, kurt puma'yı parçaladı ve etraflarında ve üzerlerinde uzun bir kan izi bıraktı.

Pumaların kükremesi geceyi doldurdu, ardından derisinin vücudundan yırtılma sesi geldi.

Ve sonra, sessizlik.

O kadar sessiz ve aynı zamanda kulakları sağır eden bir sessizlikti ki, Ismena rüzgârın bile durduğunu, ağaçların yapraklarının sallanmayı bıraktığını ve havadaki gece böceklerinin bu ölümcül sessizliği korumak için cıvıltılarını kestiğini yemin edebilirdi. Sanki hepsi de kurttan korkmuşlardı.

Ismena'nın duyduğu tek ses, kurt etrafında dönüp sadece ona odaklanırken göğsünde yüksek sesle atan kalbinin sesiydi.

Beyaz kürkü, sanki kana bulanmış gibi kırmızıya dönmüştü. Dişleri, az önce parçaladığı puma'dan kopardığı uzun, kanlı bir kemiği tutuyordu. Sonra, ona doğru zarif bir yürüyüşe başladı.

Ismena sıkıca yuttu. Kıpırdama, Ismena! Sakın kıpırdama! Sakın koşma! Bu Wolfarlane, sana zarar vermez!

Parkta yürüyüş yapar gibi tüm bu kötü insanları öldürmüş olması önemli değil! Ağzında bir puma kemiği asılı olması önemli değil...! Kurt formunda olması önemli değil! Kanla kaplı olması önemli değil...!

Ellerini yerdeki kumlara sıkıca tutunarak, kocaman kurt onun önünde durduğunda boğazına yükselen paniği bastırmaya çalıştı. Amber gözleri onu dikkatle izliyordu.

Sonra, onun kişisel alanına girerek, tamamen üzerinde yükseldi ve havayı kokladı. İki kez.

Kurt, algıladığı kokuyu beğenmemiş gibi hırladı.

Ismena, kulüpte Wolfarlane'nin sözlerini aniden hatırladı. "Onun gibi kokuyorsun." diye bağırmıştı.

"Şey, onun bana dokunmasını istememiştim." Sesi kendi kulaklarına çığlık gibi geldi. "Biliyorum, biliyorum şu anda pek iyi kokmuyorum ama gördüğüm ilk nehre atlayacağıma söz veriyorum..."

Kocaman kurt adam başını göğüslerinin altına, karnının altına indirip kokladığında, geri kalan sözler boğazında kaldı.

Kutsal şimşek!!! Boğazında kalan kelimeleri yakaladı ve kurt onun özel bölgelerini koklarken sadece dehşet dolu bir çığlık attı.

Kurt tekrar kokladı. İki kez. Ve derin bir nefes aldı.

Ismena nefesini tutarak bekledi. Sarhoşluğunun tüm izleri kaybolmuş, tamamen ayık hale gelmişti.

Kurt başını kaldırdı, geri adım attı ve sanki ona bir ödül veriyormuş gibi kemiği nazikçe ayaklarının üzerine bıraktı.

Ismena, gergin bir şekilde başını sallayarak 'ödülü' kabul etti.

Kurt, kafasını nazikçe bacağına çarptı. Ismena bunu ayağa kalkması için bir işaret olarak algıladı. Sonra kurt ondan uzaklaştı, arka ayakları üzerinde oturdu ve beklemeye başladı.

Ismena, kurtun ondan ne istediğini nasıl anladığını bilmiyordu, ama ne yaptığını anlamadan ve kendi akıl sağlığını sorgulamadan önce kendini kurtun sırtına tırmanırken buldu.

Aniden, hayatında dokunduğu her Şeyden daha yumuşak olan en yumuşak kürklerle sarıldı. Kanı, korkusu ve her Şeyi umursamadan. Kollarını kurda sıkıca doladı, başını sırtına koydu ve sıkıca tutundu.

Kral Kurt tüm boyunu dikti, gökyüzüne uludu ve eşini sırtında taşıyarak gecenin karanlığına doğru uçtu.

BÖLÜM 38. KAPALI KAPILARIN ARKASINDA...

Ismena, kurt uzun koridorlardan Wolfarlane'nin yatak odasına doğru süzülürken nefesini tuttuğunu fark etti.

Şimdi, bu koridorların neden normal koridorlar kadar dar olmadığını anlıyorum. Tabii ki hayvan formlarına uyum sağlamak için yapılmış, diye düşündü Ismena, kurtun akıcı ve zarif bir şekilde süzülüşünü izlerken hayranlıkla.

Devasa hayvanın çıkardığı hırıltı, elini sanki yanmış gibi kürkünden çekmesine neden oldu. En sevdiği evcil hayvanı okşar gibi kürkünü okşadığını fark etti. Yine.

Huysuz hayvanın bundan hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyordu, bu yüzden ellerini kendine saklaması daha iyiydi.

Yatak odasına girdiklerinde, hiç azalmayan tüm korku ve gerginlik içinde üç katına çıktı. "Kapalı kapılar ardında" hakkında ne derler bilirsiniz...

Kral Kurt, yatak odasının geniş alanının ortasında durdu ve vücudunu biraz salladı.

Ismena bunu sırtından inmek için bir işaret olarak algıladı ve öyle yaptı. Kurtun büyüklüğü göz önüne alındığında bu kolay değildi, ama sırtına çıktığı zamanki gibi, kurt onun inmesini beklemek için çömelmiş gibi görünmüyordu.

Sırtından inmek için uğraştıktan sonra, kurt ona doğru döndü. Saldırganları öldürdüğü zamanki gibi, derin kehribar rengi gözleriyle onu dikkatle izledi.

Omurgasından bir titreme geçti. Kurt, adamdan çok daha fazla korkutuyordu onu. Dudaklarını yaladı, "Şey... Erkek formuna geri dönebilir misin? Eğer yaparsan çok minnettar olurum..."

Kurt tekrar kükredi, bu sefer dişlerini göstererek.

"Hayır, şekil değiştirme, şekil değiştirme. Hayır, hiç endişelenme." Hızlıca araya girdi ve sıkıca yuttu.

Kurt şekil değiştirdi. Saniyeler içinde, kurtun bulunduğu yerde devasa bir erkek duruyordu, yüzünde derin kırışıklıklar vardı.

Ismena'nın gözleri, bir hayvanın aniden bir erkeğe dönüşmesi gibi doğal olmayan olaydan değil, erkeğin vücudunu kaplayan kandan dolayı büyüdü. Ve...

"Yaralanmışsın!" diye haykırdı ve aniden iki adım öne atarak, üç derin pençe izinin olduğu ve kanayan yaralı koluna dokundu. "Doktoru çağırmalarını söyleyeyim mi..."

"Köpek gibi kokuyorsun. Senin üzerinde onun kokusunu sevmiyorum." Wolfarlane'nin boğazından bir hırıltı çıktı, sesi her zamankinden daha derindi çünkü kurt yüzeye çok yakındı. Köpeğin kokusu onda çok hafifti, ama yine de onu çılgına çeviriyordu.

Sadece onun kokusu. Üzerinde sadece onun kokusu olmalıydı. Onun ve başka hiç kimsenin!

"Bir dakika bekle..."

Dudaklarını onun dudaklarına çarptı. Aniden, onu deli gibi öpmeye başladı. Beklenmedik hareketten boğazından bir çığlık kopardı ve dili bu fırsatı değerlendirerek ağızına daldı ve nefesini kesip aldı.

Uyarılmanın etkisi o kadar hızlıydı ki, Ismena'yı ayaklarından süpürerek dizlerini titretti. Elleriyle onu sabitleyip beline doladı, onu kendine çekerek dudaklarını tekrar tekrar emdi.

Ismena, gözlerinin ne zaman kapandığını ya da tüm dünyası bu erkeğin ağzındaki her bir damlayı tatmaya bağlıymış gibi ona karşılık vermeye başladığını bilmiyordu.

İçinde ateş yanıyordu! Tanrım, daha fazlasını istiyordu...! Daha fazlasına ihtiyacı vardı...!
Daha fazlasına sahip olmalıydı...!

Aniden ağzını onunkinden ayırdı, nefesi de onunki kadar düzensizdi. Onun gibi, o da yanıyordu. Ona olan açlığı, cehennem ateşleri gibi içinde yanıyor, onu ateşe verip altında gömmekle tehdit ediyordu.

Ama aynı zamanda, kokusu kadının cildine daha fazla yapıştıkça, kadının ağzı öpücüklerinden ıslak ve şişmişken, biraz sakın ve kontrolü elinde hissetti. Hayatında hiç bu kadar seksi bir manzara görmemişti.

"Üzerinde neredeyse hiç giysi yok." Sesi, bir suçlama gibiydi. Gözleri onun giyinme durumunu gördükçe, ses tonu istediğinden daha sert çıktı. Ya da giyinmeme durumunu, duruma göre.

Ismena'yı arzu ve korku sardı, ama bu onun gururla çenesini kaldırmasını engellemedi. "Kulübe kilise elbisesi giyilmez. Eğlenmeye gidiyordum. Sen bunu mahvettin."

"Eğlenecek miydin? Her erkekle yatarak mı? O kadar sürtüğ müşün?" Ona öfkeyle baktı.

O da ona sert bir bakış attı. "Tabii ki öyleyim." diye cevap verdi alaycı bir şekilde. "Dünyanın geri kalanından farklı olarak, benim sonsuza kadar zamanım yok. Ölüyorum, Sherlock! Evet, o kadar sürtüğüm. Sana ne bundan?"

Gözleri öfkeyle kısıldı.

Ismena ikna olmadı. "Eğlenecektim ve mutlu olacaktım. İptal etmem gereken uzun bir liste var, biliyorsun. Ve eğer şanslıysam ve sikişecek başka bir uygun eş bulursam..."

"Sakın bunu söyleme."

Onun soğuk ve ölümcül ses tonu karşısında ağzını kapattı, ama sessizliğinde ona daha sert bir şekilde baktı. Aynı zamanda, onun onda uyandırdığı tahrikle mücadele etti.

Yukarıda, kadın çok cesur, Wolfaraine ilk kez itiraf etti. Yüzünden hiç azalmayan korkuyu izledi, ama aynı

aynı zamanda onun önünde ne kadar kararlı durduğuna hayran kaldı, güzel burnunu ona öfkeyle dikip bakıyordu.

Bu kadar küçük biri nasıl bu kadar cesur olabilir? Kadın onu büyülemişti.

"Solunda bir banyo var. Temizlenmek için onu kullanabilirsin. Her yerin kan içinde. Ben koridorun sonundaki tuvaleti

kullanacağım." Kan mı, yoksa Donas'ın kokusu mu?

Ona bunu sormayacaktı. Adam, çok aldatıcı olan soğukkanlı ve sakin tavrına geri dönmüştü. İçinde öfkeyle kaynayan volkanı hissedebiliyordu, bu yüzden onu daha fazla kızdırmamaya karar verdi.

Bunun yerine, soluna döndü, kapıya doğru yürüdü ve durdu.

Yavaşça ona döndü. "Beni reddettin, Wolfarlane. Hatırladın mı?" Bu sefer gözlerinde öfke ya da kibir yoktu, ama altında yatan bir acı vardı. "Beni eşin ya da bir insan olarak istemiyorsun, hatırladın mı? O zaman neden hayatımı mahvetmeye çalışıyorsun? Neden istediğim şeyi yapmama engel oluyorsun?"

Hiçbir şey söylemedi. Yüzü ifadesizdi. Ama çenesindeki bir kas seğirdi.

Ismena üzülererek başını salladı. "Banyomu yapacağım. Sonra eve gideceğim." Bunun üzerine arkasını dönüp kapıdan çıktı.

Onun ya da herhangi bir erkeğe kendini zorla kabul ettirmeye çalışmıyordu, hatta önündeki bu erkeği istediği kadar çok istediği bir erkeğe bile.

Ismena hala banyoda öfkeleniyordu, ama aynı zamanda banyosunun tadını çıkarmaktan da kendini alamıyordu. Banyo kesinlikle en modern banyo değildi, ama en sofistike, iyi donanımlı ve erkekliği yansıtan bir şekilde dekore edilmişti.

Burada saatlerce kalabilir ve asla sıkılmayabilir.

Her yer onun kokusuyla doluydu. Dokunduğu her şey onun kokusuyla doluydu. Bu, vücudunu saran arzuyu dindirmek için hiçbir işe yaramadı,

meme uçlarının onun için ne kadar sertleştğini ve onun için ne kadar ıslandığını engelleyemedi.

"Olmaz, Body. O bizi istemiyor, unuttun mu? Bence onu istemeyi bırakmalı ve kalan azıcık gururumuza tutunmalıyız. Öğleden sonra aslan formunda bizi neredeyse öldürdüğünü unutmayalım." Vücudunu sabunlarken kendi kendine mırıldandı.

Hayır, vücudu onu dinlemiyordu. Bunun yerine, adamın kokusu onu ikinci bir deri gibi sarmış, duyularıyla ve aynı zamanda kalbiyle oynuyordu.

Banyonun dışında, Wolfarlane'nin yapabileceği tek şey, o banyoya dalmamak, onu duvara dayayıp, aklını başından alacak şekilde becermemektir. Açlık çok fazlaydı.

Kanını kaynatıyordu. Vücudunu gerginleştiriyordu. Penisini zonkluyordu.

Kadın, onun kendisini istemediğini gerçekten düşünüyor mu?

Onu deli gibi istiyordu ve sorun da buydu.

Başka bir erkek olsaydı, Vahşi Olanlarla dövüşürken vücuduna aldığı yaraların acısı dayanılmaz olur ve yüzlerinde görünür olurdu. Ama Alfa Kral, kanamasının ne kadar kötü olduğunu tamamen görmezden gelerek, bunu neredeyse hiç umursamadı.

Bunun yerine, yatak odasından çıkıp Nalaila'yı kontrol etmeye ve aynı zamanda kafasını boşaltmaya gitti.

Birkaç dakika sonra, onun zindan odasının önünde durdu. Kollarını kavuşturdu, korumasız yüzünde acı vardı, kurtun vücudunun inip kalkışını izliyordu.

Ne zaman uyanacak? Yarın mı,
gelecek hafta mı?
Yoksa... asla mı?

Hayır. Böyle düşünmeyecekti. Asla.
Nalaila hayatta kalacaktı.
Kalmalıydı.

Bu parmaklıklar ardındaki Kurt, onun zayıflığıdır. En büyük acısıdır. En büyük suçluluk duygusudur.

Aniden, Ismena'nın gözlerindeki gizli acıyı hatırladı, ona kendisini istemediğini "hatırlattığı" anı.

Bunu umursamaması gerekiyordu, ama umursadı. Onu incitmişti. O akşam ona karşı çok sert davranmıştı.

Ona Nalaila'dan bahsedebilir mi?

Kendisi hakkında, ne kadar az olursa olsun, ona anlatabilir mi?

Bu dürtü onu şaşırttı. Kendisi hakkında konuşan bir erkek olmamıştı. Hiçbir zaman.

Önündeki kurt acınacak bir şekilde inledi.

Soğuk kalbi bu sesle yandı.

Kız kardeşi uykusunda bile geçmişin acısıyla kıvranıyordu. İnsanlar tarafından.
Onun tarafından.

Kendinden ve insanlardan nefret ederek, kapıyı olabildiğince nazikçe kapattı ve uzaklaştı. Ama yukarıdaki yatak odasına dönmedi, bunun yerine başka bir yatak odasına uğradı.

Alphose hâlâ derin uykundaydı. Puma Alfa'nın vücudunu saran bandajları ve düzenli nefes alıp verişini gören Alfa Kralı derin bir nefes aldı ve verdi.

Alphose, doktorların dediği gibi birkaç gün içinde iyileşecekti. Bu sözlerde biraz huzur buldu.

Sonunda, kapıyı kapatıp dönerek yatak odasına çıkan merdivenlere yöneldiğinde, banyosundaki küçük insan kadına duyduğu şiddetli açlık biraz yatışmış, kalbi yeniden canlanan içsel acılar ve geçmişin yüküyle ağırlaşmıştı.

Ve vücudu, morluklarından kaybettiği kan nedeniyle aniden zonklamaya başladı.

Ismena, beyaz havlularla banyodan çıkıp, yatak odasının büyük bir bölümünü kaplayan beyaz taht benzeri sandalyeye çökmüş Alfa Kral'ı gördüğünde, öfkesi pencereden dışarı uçtu. Kral solgun ve çok yorgun görünüyordu.

"İyi misin?" diye haykırdı ve ona ulaşmak için aceleyle yatak odasının diğer ucuna koştu.

"Önemli değil. İyiyim, birkaç bandajla halledilebilecek bir şey." Gözleri hala kapalıyken isteksiz bir ses tonuyla cevap verdi. Başı geriye atılmış ve sandalyenin tepesinden sarkıyordu.

"Önemli bir şey değil değil! Ciddi şekilde yaralanmışsın ve kanaman çok fazla!" Endişe, onun omuzlarındaki korkunç morluğu okşarken yüzünü kapladı. Aniden, onu korumaya çalışırken yaralandığı için ona öfkelenildiği için kendini kötü hissetti.

"Alfa Degar'ı çağırdım, gelip bandajları takacak

"Ben yaparım." diye hızlıca sözünü kesti. "Burada bandaj var mı? Ya da en yakın bir sürü arkadaşının evinden alabilir miyim? Gitmek sorun değil, sadece giyinmem lazım."

"Hayır. Endişelenmene gerek yok. Ben..."

"Lütfen izin verin, ben ilgileneyim. Lütfen?" diye yalvardı yumuşak bir sesle. Ona cevap verme fırsatı vermeden, en yakın çekmeceye doğru yürüdü ve içindekileri karıştırmaya başladı.

Zaman sessizlik içinde geçti. Odada duyulan tek ses, bandajları bulmak için bir çekmecedan diğerine koşuştururken eşyaları itip kakma sesiydi.

"Sağdaki üçüncü çekmece." Sonunda homurdandı.

Ismena odanın diğer tarafına koştu ve üçüncü çekmeceyi dışarı çıkardı. Çok sayıda bandaj görünce rahatladı.

Elinden geldiğince çok sargı bezi aldı, ona doğru yürüdü ve yanına koydu. "Yarayı temizlemek için su ve bez getireceğim..."

"Su getir," diye onayladı, "ama bu odanın yanındaki yatak odasının dolabında bir şifa iksiri var."

"Tamam, tamam, ben de alacağım." Kadın, su ve havlu almak için banyoya koşuyordu bile.

Gözleri kapalı kalmıştı, ama diğer duyuları çevresine son derece açıktı. Kadının kokusu burnunu doldurdu. İçindeki acıyı bile delip geçti ve penisini onun için zonklayacak kadar sertleştirdi. Lanet olsun.

Elleri taht gibi sandalyesinin kollarına sıkıca tutundu. Dişlerini sıktı.

"Acı için çok üzgünüm. İyileşecek." Yumuşak sesi yatak odasını doldurdu. Sonra, kadının sol tarafında yere çöktüğünü, ellerinin yumuşaklığıyla bacağını tuttuğunu ve bacağına soğuk su akıtmaya başladığını hissetti.

Keşke o küçük çiziklerin ötesinde, yüzeyde çok daha fazla duygu olduğunu bilseydi.

"İyileştirici kısmı uygulamadan önce suyla temizleyeceğim." Diye fısıldadı, sıkıca yutkundu. Çok fazla kan vardı, bayılmasına yetecek kadar, ama buna cesaretle karşı koymaya kararlıydı.

Zaman sessizlik içinde geçti. Ismena yarayı suyla temizleyebildi. Sonra iyileştirici kısmı açtı ve yarayı onunla temizlemeye başladı.

Başlangıçta bacağının hafifçe kasılması dışında, ilacın acıttığına dair başka bir işaret vermedi, ama Ismena bunun çok acıttığından emindi.

Bir erkek nasıl bu kadar güçlü olabilir? Kanlı bezle açık yarayı temizlemeye devam ederken hayretle izledi.

Gecenin sessizliğini bozmak için sesi yükseldiğinde, Ismena ağzından dökülmeye başlayan sözleri hiç beklemiyordu. Kendisi hakkında ona açılacağını hiç beklemiyordu.

"Babam, on yaşımdan beri, değişmeyenlerin dünyasında sahip olduğumuz şirketleri devralmam için beni eğitmeye başladı. Naturiah'ın servetinin ve başarısının çoğu buradan geliyor. On üç yaşımdayken, iş toplantılarına ve iş anlaşmalarına

iş toplantılarına ve iş anlaşmalarına eşlik etmeye başladım, işlerin nasıl yürüdüğünü ilk elden öğrenmek için." Bir duraklama, "On beş yaşımdayken, kendi başıma gitmeye başladım."

Elleri koltuk kolunu daha sıkı kavradı. "Temmuz ayında, parlak bir yaz gününde, yine changeling olmayan dünyaya doğru yola çıktım. On yaşındaki kız kardeşim Vahşi Orman'da beni bekliyordu..."

BÖLÜM 39. DEVAM EDEN KABUSLAR...

Bir duraklama. Boğazı düğümlenir. "...Onu orada görünce şaşırdım. Geri dönmesini söyledim ama reddetti."

"Aila her zaman sürü ve benim ailem tarafından korunmuştur. Herkes onu sever çünkü çok sevimli bir çocuktur." Sesi, bu geçmişi hatırlayabiliyormuş gibi hafif bir tona büründü. "Ben gençken bile, diğer sürü çocukları gibi rahat ve kaygısız değildim, ama Aila'ya karşı çok yumuşak bir yanım vardı. Bu çok belliydi... herkes biliyordu. Kimse Aila'ya sataşmaz, sürü çocukları oynarken bile. O kişi önce benimle uğraşmak zorunda kalır."

Ismena'nın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bunu çok iyi anlayabiliyorum ve eminim herkes de anlayabilir. Sen onun ağabeyisin, elbette onu bu kadar çok seviyorsun. Benim için de küçük kardeşim Tina için de durum aynı."

Onun bu yönünü kendisiyle paylaştığı için kalbinde bir hafiflik hissetti, su ve kanla ıslanan bezini sıkarak kuruttu, sonra tekrar temiz suya batırıp yarasına bastırdı. "Aila... ne güzel bir isim."

Onu duydu ama sözlerine ya da yaralarının acı verici temizliğine tepki göstermedi. Bunun yerine, devam etti, "Aila'yı benimle birlikte değişenlerin dünyasına gelmemesi için ikna etmek için çok zaman harcadım; orası tehlikeli bir yer ve bizim dünyamızdan çok farklı, bunu kafasına sokmaya çalıştım ama Aila dinlemedi."

Boğazı tekrar hareket etti, "Kendini bedenime atıp, kollarını boynuma doladığında ve "

korkmuyorum çünkü ağabeyimle gidiyorum. Dünyanın en güçlü ve en iyi ağabeyi. Beni koruyacağına güveniyorum, ağabeyim' dedi... Bunlar onun sözleriydi."

Ismena'nın kalbindeki hafiflik sisin içinde kayboldu. Bu hikaye hakkında hissettiği duygu, acı verici bir duygu. Kolları titredi.

"Onu yanımda götürdüm. Sonuçta, sadece üç gün iki gece kalacağım. Ve kız kardeşimi koruyabilirim. İnsan dünyasında çok fazla güzellik gördü, ama yine de, o Aila. Her şeyin en iyi ve en güzel yanını görür."

Elleri koltuk kollarına o kadar sıkı tutundu ki, Ismena onları parçalayacağından korktu. Kendini yaralarını temizlemeye ve sarmaya odaklanmaya zorlayarak, onu dinlerken suyu bir kenara koydu ve şifalı iksirleri aldı.

"Pusuya düşürüldüğümüz gece..." Kısa bir duraklama. Kollarını tutan elleri gevşedi. "Wolfhunters tarafından pusuya düşürüldüğümüz gece, çok beklenmedikti. Bir şekilde şehirdeki malikanemizi bulmuşlardı ve hazırlıklı gelmişlerdi; bizi öldürmek veya etkisiz hale getirmek için mermiler ve ölümcül mühimmat. Savaş kanlıydı, ama yine de, changelingler çok güçlü varlıklardır."

Gözleri açıldı. Şimdiye kadar gördüğü en soğuk mavi gözler boşluğa bakıyordu. "Çoğu benimle doğrudan savaştı. Çok fazla kişi bana odaklandı, bu insanların özellikle benim için geldiğini söylediler. Geri kalanlar sadece bonus gibiydi. Onları acımasızca öldürdüm. Her yere kan izleri bıraktım. Zaferin eşiğindeydik. Kokuyu hatırlıyorum. Ve sonra..."

Sessiz kaldı.

Geçen her an, sessizliğin bozulmadığı her an, Ismena'nın kafasına çöken ağır kurşun daha da ağırlaşıyordu.

O kadar ağırdı ki, nefes almakta zorlanıyordu. "Ve sonra...?" Artık dayanamayacak hale geldiğinde fısıldadı.

Onu teşvik etse de, korku içinden büyük, heybetli bir figür gibi ağırlaşıyordu. Ismena olanları duymaktan korkuyordu, ama onun bu şekilde durmasından da korkuyordu.

Sonunda, soğuk gözleri bir kez kırıştı. "Ve sonra... Onun korkusunu kokladım. Aila. İçlerinden biri eve girmiş, onu saçından sürükleyerek dışarı çıkarmış, göğsüne bir hançer dayamış ve arkamdan zaferle gülümsüyordu."

"Olamaz...!"

"Onun büyük kahverengi gözlerinde ilk kez böyle bir dehşet gördüm. Kurt avcıları bir şart koştu... 'Ya teslim oluruz ya da hançeri onun kalbine saplarlar. ' Ben teslim oldum. Biz kaybettik, onlar kazandı." Sessizlik, "Onlar o lanet olası iğneyi koluma sapladıklarında Aila'nın küçük ellerini benim ellerimde tutuyordum."

Gözleri tekrar kapandı. "Bir kafeste uyandım. Onların kötü şöhretli laboratuvarlarında olduğumu kimsenin söylemesine gerek yoktu. Yıllar boyunca duyduğumuz sözlere göre, bilim adamları, kurtadamlar olan bizim türümüzü işkence etmek için kullandıkları, canavarca, iyi donanımlı laboratuvarları var. Diğer türleri ise öldürüyorlar. On yıllardır onların saklandıkları yerleri ve laboratuvarlarını arıyoruz, ama çok iyi saklanıyorlar."

"O büyük kafeste kendimi bulduğumda, öfkeye kapıldım ve kız kardeşimi görmek istedim. Hayatımda ilk kez korku hissettim, çünkü Aila'nın hayatta olup olmadığını bilmiyordum. Neredeyse o bilim adamlarına kafese girip beni bu kargaşadan dolayı cezalandırmaya cesaret etmelerini söyledim, ama kimse cesaret edemedi. Bunun yerine, benim göremediğim hücrenin başka bir bölümünden Aila'nın çığlıklarını duyurarak onun hayatta olduğuna beni ikna ettiler."

Ismena iyileştirici iksirleri sürmeyi bitirip küçük şişeyi bir kenara bıraktı. Sonra bandajlara uzandı.

"O laboratuvarda daha fazla sürü arkadaşımın olduğunu biliyordum, ama ben de diğerleri gibi tecrit edilmişim, bu yüzden kimin yakalandığını ve kimin yakalanmadığını bilmiyordum. Onlar için biz sadece deneylerdik. Sadece hayvanlardık. Ve bize işkence ettiler ve öyle davrandılar."

"Aman Tanrım!" Ismena tiksintiyle nefesini tuttu. Öfkeden bandajı o kadar sıkı tuttu ki, parmak eklemleri beyazladı.

O yine de devam etti. Sesi düzdü. "Bana 6 numara diyorlardı. Aila 26 numaraydı. Haftalarca, ayık olduğumdan çok uyuşturulmuş durumdaydım. Bana her türlü deneyi yaptılar, sadece benim 'hepsinden' en güçlü olduğumu düşündükleri için bana odaklandılar."

"O laboratuvarda amaçları, DNA'mız hakkında her Şeyi öğrenip zayıflıklarımızı bulmak ve bunları araştırmak, ayrıca kurtadam bebekler yaratmak, onları uzak tutmak ve emirlerine uyan ordular haline getirmek ve türümüzü yok etmeye yardımcı olmaktı."

"Bu çok korkunç...!"

"oğu insanın korkunç ilaçlar ve deneyler yüzünden öldüğünü duydum. Sürekli fke içindeydim... korku ve sefalet içindeydim. Kız kardeşimi koruyamadım. Onu uyuşturup erkeklerimizi ona defalarca tecavüz etmeye zorladıklarını biliyorum. O ve o laboratuvardaki diğer birkaç değişken kadın. ığlıkları, erkeklerin kkremeleri gibi, kalın duvarlar ve demir barikatların arkasından duyulabiliyordu."

Son bandajı yaraya sararken elleri titriyordu. Bacağının görüntüsü bulanıklaşmıştı, gecenin karanlığı yüzünden değil, gözlerini dolduran gözyaşları yüzünden.

"Bizi çoğu zaman hayvan formunda tutmak için uyururucu kullandılar ve hala istedikleri zaman, özellikle de bizi üremek istediklerinde, zorla dnşmemiz için uyururucu kullanıyorlar. İki bilim adamı, kafesimin önünde sürekli benim halkımın acılarını tartışıyordu." Yine yutkund, gözleri açıldı. "Halkımın uyururucular ve işkenceler yüzünden ne kadar çabuk öldüğünü rahatça konuşuyorlardı."

Eski bir öfke onu doldurdu, Wolfaraine artık yerinde duramıyordu. Kurt adam ve dağ aslanı içini öfkeyle doldurmuş, onu dışarı çıkarmak için heyecan ve huzursuzlukla tırmalıyordu.

fkesi, acısı ve ıstırabıyla görünür şekilde titremekten zar zor kendini alıkoydu. Ayağa kalktı ve yatağının yanındaki büyük pencereye doğru yürüdü.

Omuzları hala tedavi edilmemiş korkunç morluklardan kanıyordu ve pencereye doğru attığı her adımda sol bacağı şiddetli bir ağrı ile zonkluyordu, ama durmadı.

Sendelemedi. Topallamadı.

"Bize kullandıkları test edilmemiş ilaçların çoğu kurtlar için çok sert ve ölümcüldü, ama bu ilaçlar işini yaptığı için, o insanlar sonuçları umursamadılar... dayanılmaz acıyı. Bu sadece o

insanları kızdırdı, duyguları olan canlıları öldürdükleri için değil. Bana diğerlerinden daha fazla ilaç verdiler, o zaman neden ölmüyorum? Bunlar onların akıl almaz sorularıydı."

Ismena da ayağa kalktı ama onunla birlikte hareket etmedi. Bunun yerine, aniden üşüyen kollarını elleriyle sardı ve kuvvetlice ovuşturdu.

"Benim iki canavar formum olduğunu bilmiyorlardı. Bu sayede bu kadar uzun süre hayatta kalabildim. Kurt formumdayken beni öldürecek olan ilaçların çoğu, puma formum tarafından emildi. Onlar bunu bilmiyorlardı, sadece benim daha güçlü olduğumu ve ölmediğimi biliyorlardı."

"Bu yüzden, ilaçlarını ve deneylerini daha çok bana odakladılar ve benim tohumumun bir kadında kök salmasını sağlamak için hayatlarının misyonu haline getirdiler. Beni hem insan hem de değişken olan tüm kadınlarla çiftleştirdiler. Benim çocuğuma ihtiyaçları vardı."

"Tanrım..." Dakikalarca tutmaya çalıştığı gözyaşları sonunda dalgalar halinde gözlerinden süzülerek yanaklarından aşağı akıp göğsüne sıçradı. Havlu altında çıplak olan vücudu çoktan kurumuştı ama o bunu umursamadı.

Adam dönüp ona baktı. Yüzünde gördüğü öfke ve acı, karnına yumruk yemiş gibi hissettirdi.

"O kafeste, asla çocuk doğurmayacağıma yemin ettim. Ne o zaman, ne gelecekte. Asla. Benim çocuğumun bu dünyaya gelmemesi, o canavarlar tarafından kafese kapatılması, işkence görmesi veya eğitilmesinden daha iyidir." Gözlerine bakarak açıkça söyledi.

İnsanlar nasıl bu kadar kötü olabilir? Gözlerini kaçırdı, böylece gözyaşlarını silmesini görmesin.

İnsanlardan bu kadar nefret etmesine şaşmamalı.

Bu Alfa Kral gibi, bu kadar yürek parçalayıcı bir geçmişe ve derin acılara sahip olan başka kim var ki?

Gözlerinde daha fazla gözyaşı birikti.

Pençeleri dışarı çıktı, yumruklarını sıktı ve tekrar pencereye döndü. "Hiçbir çocuğum, benim insan elinde yaşadıklarımı yaşamayacak.

Hiçbir çocuğum canavar bir silaha dönüştürülmeyecek. Ve hiçbir çocuğum türümüzü yok etmek için eğitilmeyecek."

Ismena ne diyeceğini bilmiyordu. Dilini yutmuştu ve göğsü çok acıyordu. Onun için. Ve eğer bir gün olursa, eş olarak gelecekleri için.

Gecenin karanlığına bakarken, yüzünde acısını yansıtıyordu. "Biliyor musun, bir gün çökeceğimi, delireceğimi ya da öleceğimi düşünmüştüm. Çok fazlaydı. Her şey çok fazlaydı. Acılar. İlaçlar. Aila'nın çılgınlıkları. Halkımın acı çılgınlıkları. Her şey."

Pençeleri avuç içlerinin derisini parçaladığında kan aktı. "O cehennemde kaldığım altı ay boyunca, insanlara olan nefretim, yüksük otu ağacı kadar hızlı büyüdü. Onların canavarca eylemlerinin her biri, o nefretin General Sherman ağacı kadar büyümesine kadar, o nefretin gübresi idi. Ben ve diğer yarım, özellikle de puma."

Sadece bir insanı nefret etmeye devam edememişti. Küçük bir kız...

Kahretsin! O anıyı kapattığı kapıyı çarptığı güçle, kafasında hayali bir gürültü çınladı.

Onu asla düşünme. Asla
ama asla onu düşünme.

Aklını kaybetmemek istiyorsan, onu bir daha asla düşünme.

Öte yandan, Ismena, Wolfaraine'in o günün erken saatlerinde onu kovalarken puma formunda gösterdiği öfkeyi net bir şekilde hatırlıyordu. Yeşil gözlerindeki cinayet bakışı kolayca unutulabilecek bir şey değildi.

Ayrıca, Alphose'un daha önce söylediği sözler de aklına geldi.

"Puma seni sevmiyor, bu yüzden gözlerinin yeşile dönmesine dikkat et."

Soğuk bir titreme omurgasını sardı.

"Kral Puma'nın insanlara olan öfkesi ve nefretinin Kral Kurt'unkini aşmasına şaşırmadım, çünkü o cehennem gibi aylar boyunca bizi en çok koruyan puma idi; hem insan formunda hem de kurt formunda. Kurt formundayken doktorların bana enjekte ettiği tüm ilaçları alıp emdi. Bu, puma'ya çok zarar verdi."

Sonunda sesi çıktı. "Nasıl...?" Sesi kısık çıktı.

Bunu daha iyi açıklamak için yollar düşündü. "Hayvan formunda, temel olarak içgüdüseliz ve ölümlü formumuzdaki gibi rasyonel veya mantıklı değiliz. Ama buna rağmen, kurt formunda puma formuna göre daha fazla kontrolüm var. O tarafım o kadar zarar gördü ki, özellikle ölümlü formumdayken, sürekli beni yönlendiren temel içgüdülerim yüzünden deliliğin eşiğindeyim." Bir duraklama, "Öldürmek. Yok etmek. Puma'nın şu anda bildiği tek içgüdüler bunlar."

Aniden, öğleden sonra söylediği sözler şimdi daha anlamlı geliyordu.

"Bugün, seni dağ aslanı kılığında yakalasaydım, seni en korkunç şekilde öldürürdüm. Bu benim içgüdülerimin bir parçasıydı. Seni yakalasaydım... Alphose beni durdurmasaydı... seni paramparça ederdim."

Soğuk ve ifadesiz bir yüzle devam etti. "O doktorların bana üremem için verdikleri tüm insan dişilerini öldürdüm."

Arkasında şok olmuş bir nefes duydu.

Wolfaraine sadece omuz silkti, gözleri birkaç kilometre uzaktaki yüksük otu ağacına bakıyordu. "Her birini. Bir parçam uyuşturulmuştu ve o anda insanı tecavüz etmek, vücudumdaki aşırı acıyı dindirmek için harekete geçti, ama diğer parçam, puma, bekliyordu..." Bir duraklama, "...benim doruk noktasında kontrolümü kaybetmemi bekliyordu, gerisi malum. Uyandığımda, seks yaptığım kadının kanı ve kemikleri etrafımdaydı."

"Tanrım..." Ismena, kalbi onun için ağlasa da, tüm o kadınlara acıyordu. Hepsi kurbandı.

Omuzlarının üzerinden bir bakış attı, "Bu, sen ve benim asla birlikte olamayacağımızın nedenlerinden biri, Ismena. Senin de o kadınlar gibi sonun gelme ihtimali çok yüksek. Bu iyi bir son değil."

Sonra tekrar öne döndü. Çenesindeki bir kas seğirdi. "Her neyse, dört ay sonra, o canavarlar, tüm insan kadınları öldürdüğüm ve uyuşturup kafesime sürüklediğim changeling kadınlarını da hamile bırakmadığım için yakın zamanda benim çocuğumu alamayacaklarını fark edince öfkelenmeye başladılar."

"Yüzlerine kapak olsun, pislikler." Ismena, gözlerindeki yaşları silerek onayladığını mırıldandı. Onların istediklerini elde edememelerine biraz mutlu olarak burnunu çekti.

Ama Wolfaraine onun coşkusunu paylaşmıyordu. Aksine, vücudunun gerginleştiğini gördü.

"Bu yüzden, akrabalarımızı getirmenin daha iyi olacağına karar verdiler, çünkü bedenlerimiz akraba olduğu için hamilelik şansı daha yüksek." Anlatmaya başladığından beri ilk kez, sesinde acısı duyuluyordu.

Ismena olayı anlamaya başlamıştı.

"Hayır..." Gözleri büyüdü. "Hayır, Tanrım, hayır..." Tanrım, hayır. Kafasını sertçe salladı.

"Hayır..." Sesi titriyordu. Bu hariç her şey...

Dişleri kendini keserken ellerinden kan damlıyordu. İçindeki kurt acı içinde uluyordu. İçindeki dağ aslanı acı içinde kükrüyordu.

Tekrar konuştuğunda sesi kısılmıştı. "Aylar sonra on yaşındaki kız kardeşimi tekrar gördüğümde çok fazla uyuşturucu almıştım. Aylarca... neredeyse her zaman onun çılgınlıklarını duymuştum. Aşırı dozda uyuşturucu almış olsam da, onu tekrar ölümlü haliyle gördüğümü hala hatırlıyorum, onu içeri sürükleyip kafese kilitlediklerinde. Gözlerindeki korku... ama aynı zamanda, o kahverengi gözlerdeki güven de."

"Hayır. Hayır... lütfen..." Gözlerinden yaşlar akıyordu. Daha fazlasını duyamazdı. Tanrım, bunu duymak istemiyordu.

"O gün gözlerinde bunu görebiliyordum, kırılma noktasına gelmişti." Yine boğazını ıslatmak için yutkundu. "Aşırı doz almıştım ve o gün, dayanılmaz acının beni öldüreceğinden neredeyse emindim. Acı çok fazlaydı, Ismena."

Ellerini kaldırdı ve kanlı avuç içlerine baktı. Kız kardeşini sürükleyip yediği eller.

Kafası o günün anılarıyla doluydu... Kendi küçük kız

kardeşine tecavüz ettiği gün.

Aila'yı mahvettiği gün.

Nalaila'yı öldürdüğü gün.

Aylardır Aila'nın çığlıklarını o kadar çok duymuŗtu ki, bu sesler iŗkence g rm ŗ zihnine sonsuza dek kazınmıŗtı. Ama o günkü çığlıklarının sesi farklıydı.

Daha acı vericiydi. Ona yalvarıyordu. O onu i ten dıŗa parçalarken, kollarından kurtulmak için çabalıyordu.

Vahŗi zihninde bile, o anlar zihnine kazınmıŗtı. Onu sonsuza dek yaralayan anlar.

Koluna yumuŗak, tüy gibi bir dokunuŗ, onu kabusların karanlık girdabından, hayatının acımasız gerçekliğine geri döndürdü.

"Wolfaraine..." Arkasında fısıldadı. Sesi ağlamaklıydı, arkasına bakmasına gerek yoktu, ağladığını biliyordu.

Sesi cansız ve tonusuzdu, fısıldadı, "Onu çok incittim, Ismena. Nalaila'yı her anlamda hayal kırıklığına uğrattım.

BÖLÜM 40. ISMENA'NIN KARARI

Ismena, daha önce başka birinin sesinde böyle bir acıyı hiç duymamıştı. Sanki biri göğsünü sıkıca kavrayıp bırakmak istemiyormuş gibi, kalbi daha da sıkıştı. "Çok üzgünüm, Wolfaraine... Senin suçun değildi..."

"Hayır. Bunun benim hatam olmadığını söylemeyi düşünme, Ismena." Kanlı ellerinden gözlerini ayırarak, bakışlarını pencerenin dışına odakladı. "Bu yalan bana hiçbir şey ifade etmiyor. Bu yalan, kız kardeşim Nalaila'yı her anlamda hayal kırıklığına uğrattığım gerçeğini değiştirmiyor."

Daha önce o ismi söylemesinin bir hata olduğunu düşünmüştü, ama şimdi bunun bir hata olmadığını kesin olarak biliyordu. Yani Nalaila onun kız kardeşi miydi...?

Aila. Nalaila. Tabii ki.

Şimdi, o ismin birkaç kez geçmesi üzerine uzaktan da olsa kıskançlık hissettiği için çok suçlu hissediyordu. O ismin geçmesi üzerine gösterdiği olağandışı tepkiler sonunda anlam kazanmıştı.

"İnsanları neden bu kadar çok nefret ettiğimi anlıyor musun?" Sesi sertleşmişti. "Senin türünü sevmeyi öğrenemem, Ismena. Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Oh, evet, o anlıyor. Acı veriyor ama o anlıyor. Ismena, onun yaşadıklarının yarısını bile yaşayacağını hayal edemiyor. Ve eli hala onun omzunda duruyordu.

Elini çekmedi. "Sonra ne oldu?"

Adam başını salladı. "Bildiğin gibi, changelinglerin vücutları tamamen uyumluluk üzerine kuruludur. Bir changeling erkek, sadece eşini hamile bırakabilir, çünkü vücudu sadece onunla uyumludur." Adam yutkundu, "Ama bazılarımızın sadece söylenti ve temelsiz teoriler olarak bildiği şey, akrabalar arasında da hamilelik olasılığının

uyumluluk nedeniyle akrabalar arasında da hamilelik olabileceğidir."

Ismena donakaldı. "Nalaila... O hamile mi kaldı?"

Gergin sessizlik ve onun tepkisizliği, kalbini boğazına kadar çıkardı... ve gözleri daha da yaşlarla doldu.

"Hayır." Sonunda alçak sesle cevap verdi.

Ismena, o kısmı duyana kadar nefesini tuttuğunu fark etmemişti. "Oh, şükürler olsun."

"Ama adet görmeye başladı." Acı dolu bir sesle ekledi, "Bu da teorilerin ve söylentilerin doğru olduğunu kanıtladı. Kız kardeşime bir daha dokunsaydım, onu hamile bırakma ihtimalim çok yüksekti. Bunu biliyordum. Bilim adamları da biliyordu. Nalaila da bunun farkında olmalıydı."

"Aman Tanrım..." Elleriyle ağzını kapattı, "Onlar...?"

"Hayır. Kurt formuna geçmek için kullanılan ilaçların etkisi geçtiğinde, Nalaila bir daha kurt formuna dönüşmedi. Bu, bilim adamlarını son derece hayal kırıklığına uğrattı ve beni her gün biraz daha öldürdü."

Soğuk mavi gözlerindeki acı, geceye bakarken bile görülebiliyordu. "Ne kadar ilaç verirlerse versinler, kurt formunda kaldı. Dönüşme iradesini kaybetti... bugüne kadar. On sekiz yıl oldu."

Gözyaşları Ismena'nın gözlerini bulanıklaştırdı, boğazını tıkadı ve konuşmasını zorlaştırdı. On sekiz yıl boyunca bu kadar yürek parçalayan bir acıyla nasıl yaşadı?

"Şu anda nerede...? Kız kardeşin?"

"Üçüncü katta. Son yatak odasında. Oraya asla gitme, Ismena, ya da kulenin o kısmına yakın herhangi bir yere. Nalaila, insanların en ufak kokusunu bile nefret eder."

Ve onu kim suçlayabilir ki? Ismena mutsuz bir şekilde düşündü.

"Oradan kaçtıktan sonra, Nalaila neredeyse Vahşi biri olacaktı. İnsanlara zarar verdi... bir kadını neredeyse öldürüyordu. O... vahşileşmişti." Bu kelimeyi boğazına takılmış gibi söyledi. "Eğer masum bir changeling avlayıp öldürürse

bir changeling avlayıp öldürürse, bir Vahşi gibi idam edilecek. Bu yüzden babam onu o odaya kilitlemek zorunda kaldı, böylece tekrar kaçmasın diye." Acısını neredeyse gizleyen sert bir ses tonu. Neredeyse.

"Çok üzgünüm." Bu sözler bile kendi kulağına yetersiz geliyordu. Gözyaşları da durmak bilmiyordu. "Peki ya ailen...?"

Dokunulmaya dayanamıyormuş gibi elini omzundan çekerek, "Annemin dayanması çok zordu... her şey, özellikle de Nalaila'ya olanlar. Küçük kızının başına gelenler..." Bir duraklama, "Döndüğümüzün beşinci gününde intihar etti."

Ismena nefesini tuttu. Titrek ellerini ağzını kapatmak için kaldırdı.

Wolfaraine, gökyüzündeki tüm yıldızların kaybolduğunu ve yarım ayın neredeyse görünmez olduğunu fark etti. Gece artık karanlık. Işıksız. Zifiri karanlık.

Tıpkı onun kalbi gibi. Ruhu gibi.

"Eşinin ölümü, kendinin büyük bir parçasını kaybetmek gibidir. Acı dayanılmazdır. Aşılmazdır." Devam etti, "Babam hastalandı. Naturiah'ın en iyi doktorları ve hekimleri onu kurtarmak için ellerinden geleni yaptılar..."

"Ama başaramadılar mı...?" Gözlerinden yeni gözyaşları akarken fısıldadı. Tanrım, bu erkek için çok üzülüyordu. Karşısında duran bu güçlü changeling, bu hayatta kimsenin yaşamaması gereken en acı acıyı yaşamıştı.

Adam başını bir kez salladı. "Herkes onu neyin öldürdüğünü biliyordu. Eşin öldükten sonra hayatta kalmak için irade ve içsel güç gerekir, ama babamda bunlar yoktu, çünkü yaşama isteğini kaybetmişti. Annem onun hayatıydı." Mavi gözleri anılarla doldu. "O da birkaç ay sonra onu takip etti."

"Tanrım...!" diye ağladı Ismena. Tanrım, kendini hayal bile edemiyordu.

"Sen tanıdığım en güçlü erkeksin." Gözyaşları içinde itiraf etti.

Adam yavaşça başını salladı. Baş zonklamaya başlamıştı. Anıları canlanıp zihninde tazelenirken, başı sanki bir at beynini sertçe tekmeliyormuş gibi zonklamaya başlamıştı.

Ama yine de, bu onun kalbinde hissettiği şeyle karşılaştırıldığında hiçbir şey.

Vücudundaki yaralar bile bununla kıyaslanamaz.

Keşke geçmişteki tüm o karanlık acı kuyularını yeniden canlandırmasaydı. Keşke içindeki tüm karanlığı bir sülük gibi tutan kapı kolunu asla çevirmeseydi.

Sonunda, ona döndü. "Akşam sözlerimle seni incittim, özellikle de ben puma formundayken hayatını tehlikeye atarak önüme atladığında. Beni uçurumun kenarından kurtardın ve ben ise sana kaba sözlerimle incitip, kendini istenmeyen hissettirdim. Bunun için çok kötü hissettim."

Gözleri onun gözleriyle buluştu. "Gerçek şu ki, o yüzleşmeyi tekrar yaşasam, cevaplarım yine aynı olurdu. Ama bunun nedeni seni istenmeyen biri bulmam değil. Seni çok fazla istiyorum ve sorun da bu." Aralarındaki çekimin bu kadar güçlü olmasını beklemiyordu.

"Anlıyorum." Ve gerçekten anlıyordu. Hayatı tehlikede olduğu için acı veriyordu, ama onun kendisine açılması, durumunun her yönden imkansız olduğunu çok net bir şekilde anlamasına yardımcı oldu.

Gerçekten, birkaç hafta içinde öleceğim.

Devam etti, "Ne insan ne de changeling ile çiftleşmek istemiyorum. Çiftleşme ritüeli gerçekleştirildikten sonra, ritüelden önce yakınlık kurarak hamile kalmamışsa, dişi mutlaka hamile kalmak zorundadır. Çiftleşme ritüeli şaka yapılacak bir şey değildir ve bu bağ her zaman o gece bir çocuk yaratır. Her zaman."

Bu tamamen doğrudu, ancak bu onun eş istememesinin tek nedeni değildi.

Onun gibi bir erkek, çiftleşmenin getirdiği mutluluğu hak etmiyor. Her şeyden sonra değil. Nalaila'dan sonra değil.

Aniden, yorgun düştü. Uzun zamandır ilk kez, her yönden yorgundu. Bu gece bunu daha fazla yapamazdı.

Bu yüzden pencereden uzaklaştı ve büyük yatak odasının bir bölümünü kaplayan büyük gardıroba doğru yöneldi. "İyi geceler, Ismena. Bu gece Eline'nin yanına geri dönemezsin, çok geç oldu bile. Benim odamın yanındaki yatak odasında uyuyabilirsin."

Ama Ismena ondan ayrılmak istemiyordu. "Bekle...!" Bu kelime, onu tutamadan boğazından fırladı.

O durdu ve döndü.

Aklında bir düşünce kök salmıştı.

Korkutucuydu... felakete yol açabilecek acı verici bir yoldu, ama zihni bu düşünceden vazgeçmiyordu.

"S-sevişmek için... cinsel ilişkiye girmemiz gerekmez, değil mi?" Ismena, bunu sormaya cesaretinin kendisinden geldiğine inanamıyordu.

Ancak, bu gecenin karanlığında; kendini koruma duvarları yıkılmış, geçmiş i onları çevreliyor ve duyguları her yere yayılmışken, kendini fışıldarken buldu: "Eğer istemiyorsan benimle çiftleşmek zorunda değilsin. Ama çiftleşmeden de samimi olabiliriz, değil mi?"

"Ne diyorsun, Ismena?" Onu doğru duymadığından neredeyse emindi.

Yanakları kızardı, ama cesurca fısıldadı. "Koşulsuz seks teklif ediyorum. Çift olmak zorunda değiliz. Çiftleşme ritüelini yapmak zorunda değiliz."

Evet, onu doğru duymuştu. Beklenmedik bir şey oldu. Ona olan arzusu saniyeler içinde yeniden canlandı.

Wolfaraine bunun mümkün olduğunu asla düşünmezdi, ama penisinin sertleşmesi ve onu yakalayıp en yakın duvara dayayıp, o onun adını defalarca haykırıncaya kadar onu becermek için duyduğu yoğun dürtü, yanlış anlaşılmaya yer bırakmıyordu.

"Ne istediğini bilmiyorsun, Ismena." Asla gerçekten azalmayan açlık... bunun yerine, tonlarca acı, suçluluk ve ıstırap altında gömülü olan açlık, baskın bir güçle geri dönmüştü.

"Ama biliyorum. Eş olmak zorunda değiliz, ama birbirimize karşı duyduğumuz bu aşırı açlığı besleyebiliriz. Sen de hissedebiliyorsun, değil mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Elbette hissediyordu. Gözlerini indirmesi ve ilk kez vücudunu saran havluyu fark etmesi hiç yardımcı olmuyordu.

Onun o havlunun altında çıplak olduğunu bilmesi de yardımcı olmuyordu... Hayır. Gözlerini kaçırdı. "Bu tehlikeli."

Ama Ismena, o bakışını kaçırmadan önce gözlerindeki saf arzuyu fark etmişti ve bu, kararlılığını güçlendirdi.

Bu gece yalnız yatmak istemiyor. Onunla birlikte olmak istiyor. Onun yatağında. Kollarında.

Donas onu öptüğünde tüyleri diken diken olmuştu, sarhoş haldeyken onun istediği tek erkek olduğunu fark etmişti. Vücudunun bu kadar çaresizce isteyeceği tek erkek. Şansları hiç de iyi görünmese bile, öylece vazgeçemezdi.

Bu yüzden ona doğru yürümeye başladı. "Biliyorum. Hamile kalmamak için elinden geleni yapabilirsin..."

"Peki ya seni öldürmek?" diye araya girdi, kaşlarını kaldırarak. "Puma seni öldürecek, Ismena."

"Zaten ölüyorum." Yumuşak bir sesle fısıldadı ve ona doğru bir adım daha attı. "Eğer biz... yaklaşmazsak, yine de öleceğim. Evet, içinde yaşayan acı dolu bir geçmişin var. Evet, çoğu zaman beni çok korkutan, çok ürkütücü bir erkeksin. Ama istediğim tek erkek sensin."

Yanakları kızarak itiraf etti, "Seni çok istiyorum, Wolfaraine. Başka hiçbir erkek olmaz... Uyumlu olduğum başka bir erkek bulsam bile."

Dişlerini sıktı. Kafasında onu başka bir erkeğin kollarında hayal ederken hissettiği öfke onu şaşırttı.

Ama yine de...

"Kontrolümü tamamen kaybedip puma halime dönüşme ihtimalim olduğunu bilerek seninle yatamam. En ufak bir hatada seni paramparça edebileceğimi bilerek seninle yatamam." dedi boğuk bir sesle.

"O zaman yapma." Başka bir yumuşak fısıltı. Onun kişisel alanına girerek, elini kaldırdı ve göğsüne koydu. "O zaman kendini kaybetme."

kontrol. Senden daha fazla kendini kontrol edebilen bir erkekle hiç tanışmadım."

O, neşeyle gülmedi. "Kontrolü sağlamak kolay değildir, Ismena. Bunu herkesten daha iyi bilirim. On sekiz yıl önce, o kontrolü sağlayamadım. Ne Nalaila için, ne de Pouty için." O cümleyi tamamladıktan hemen sonra bir hata yaptığını anladı.

"Pouty? O kim?" diye merakla sordu.

Ardından gelen sessizlikte Ismena, onun cevap vermeyeceğinden emin oldu.

Sonra, "Küçük bir kız. Adını bilmiyorum, bu yüzden on sekiz yıl önce uyuşturulmuş zihnimde ona Pouty dedim. Çok küçüktü. Muhtemelen yedi ya da sekiz yaşındaydı. Sürekli somurtuyordu... ve konuşuyordu. O küçük sesiyle çok fazla konuşuyordu."

"O da... deneylerden biri miydi?"

Adam başını salladı. Bir kez. "İlk başta değil."

İçinde çirkin bir his uyandı. O kadar karanlık ve çirkin bir histi ki, kapıyı tekrar kapattı. "Küçük kız hakkında konuşamam. Konuşmak istemiyorum." Buna dayanamıyordu... özellikle bu gece.

Ismena anlayışla başını salladı, özellikle kız kardeşinin acı hatıralarını yeni paylaşmışken ona baskı yapmak istemiyordu.

"Tamam." diye fısıldadı.

Yine sessizlik çöktü.

Ondan uzaklaştı, ona dokunmayı bırakmasını umuyordu. Ona olan talepleri her dakika artıyordu.

Vücudu, onu iyileştirmesini istiyordu.

Kurtları, onu yatıştırmasını istiyordu.

Kafası, onun anılarını silmesini istiyordu... sadece bu gece için olsa bile.

Arkasındaki bu kadın, ne tür bir ateşle oynadığının farkında değildi. O, ipin ucunda duruyordu. "Yatağa git, Ismena."

"Hayır." Kollarını onun sırtına doladı, ona o kadar yaklaştı ki vücutları birbirine değdi.

Ondan bir adım uzaklaşarak onunla tüm fiziksel temasını kesen adam, hızla dönerek tekrar ona baktı. "Ne istediğini bilmiyorsun. Git buradan, Ismena. Sana bir şans veriyorum, hemen o odaya gir."

Sert ve öfkeli emir karşısında omurgasından bir titreme geçti. Boğazına kadar gerginleşmişti.

Ama kıpırdamadı. "O gece... balkonda, bana uymam gereken talimatlar verdin. Hatırlıyor musun? Bu gece bana daha fazla talimat verebilirsin. Hepsine uyacağım."

"O farklıydı. Penisim senin içine girmedi." Dedi açıkça. Ama balkondaki o geceyi hatırlamak, penisinin acı verici derecede uzamasına neden oldu.

"Belki." Diye itiraf etti, gerginliği tavan yapmıştı.

O haklıydı, etraflarını saran her şeyi düşününce ne istediğini bilmiyor olabilirdi. Ama bu gece yatakta yalnız kalmak istemediğinden emindi.

Ayrıca onunla konuşmanın hiçbir yere varamayacağını da biliyordu. Bu yüzden, aklına gelen ilk dürtüsel düşünceyi hayata geçirdi.

Gözleri onun gözlerine kilitlenmiş halde, Ismena ellerini havlusunu bir arada tutan düğüme uzattı...

"Ne yaptığını sanıyorsun..."

Havlu vücudundan çözülüp yere düştüğünde, sözlerinin geri kalanı boğazından çıkamadı.

O kendini kaybetti.

Bir an konuşuyordu, bir an sonra onu yatağın yanındaki duvara itti, kollarını ona doladı ve dilini onun ağzının derinliklerine gömdü.

Ismena kazandığını biliyordu.

Ancak zafer, bilinmeyene duyulan korku ve bu gecenin nasıl geçeceğine dair endişeyle birlikte geldi.

Üçlemenin ikinci kitabını bekleyin.

ALFA'NIN EŞİ GOD.

**Güncellemeler için Facebook'taki yeni sayfamızı takip edin:
kissleilaniauthorpage TikTok'ta: kissleilaniauthor
Yazar blogu: Yapım
aşamasında.**

TEŞEKKÜR.

Ailem: bana bu kadar destek olduğunuz için teşekkür ederim. Her birinize minnettarım.

Faith Lucky: Yazar dostum, sevgilim. Sevgin ve desteğin için teşekkürler.

David: Sen iyi bir arkadaşsın, benimle beyin fırtınası yaptığın, konuşmak ve yaşadığım stresi şikayet etmek istediğimde beni dinlediğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum, sevgili arkadaşım.

UB Yazarlarım: Kararlılığınız ve desteğiniz bana büyük bir güç verdi. Hepinizi seviyorum.

Sevgili Facebook hayranlarım: Desteğiniz çok büyük oldu. Bana olan sevginiz ve dualarınız, en zor zamanlarda bana güç verdi, yıllar boyunca sürekli cesaretlendirdiniz ve eşsiz bir sadakat gösterdiniz. Her birinizi seviyorum.

İçindekiler

ADANMA:

GİRİŞ ÖNSÖZ

BÖLÜM 1: ISMENA'NIN YAPILACAKLAR LİSTESİ.

BÖLÜM 2. ERKEKSİ KAZA

BÖLÜM 3. ÖLÜYOR OLAN ÇİFTLEŞMEMİŞ İNSAN

KADINI BÖLÜM 4. BULUŞMA.

BÖLÜM 5. SARHOŞ KADIN. İSTEKSİZ ERKEK.

BÖLÜM 6. KASKLI ZIRHLI KARANLIK ŞÖVALYESİ. BÖLÜM 7.

AÇLIKLA MÜCADELE.

BÖLÜM 8. ÖLDÜR VE YOK ET.

BÖLÜM 9. PİYON MU, PİYON MU DEĞİL Mİ?

BÖLÜM 10. AV VE AVCISI. BÖLÜM 11.

KÜSTAH, Sinsi KADIN.

BÖLÜM 12. AÇLIK; SICAK ÖPÜCÜK.

BÖLÜM 13. ALFA KRALININ ÖZEL ELMAS YÜZÜĞÜ. BÖLÜM

14. O HAYAL GÖRÜYOR. DEĞİL Mİ?

BÖLÜM 15. ...YENİDEN CANLANMA ÖPÜCÜĞÜ OLMAK ÜZERE.

BÖLÜM 16. BU ADAM KİM...? BU ADAM NEDİR...? BÖLÜM 17.

NATURIAH'A HOŞ GELDİNİZ.

BÖLÜM 18. NALAILA.

BÖLÜM 19. İNSAN KADIN. BÖLÜM 20.

KURTARICIM.

BÖLÜM 21. BİRBİRİNE OLAN 'İHTİYAÇLARI'.

BÖLÜM 22. KARMAŞIK; Alfa Kralın İçsel Mücadeleleri. BÖLÜM 23.

GEÇMİŞ VE GECE.

BÖLÜM 24. ARZULAR. KARŞI KOYULAMAZ ARZULAR.

BÖLÜM 25. ÜSTÜN ARZU; Eşin Mükemmel Dokunuşu. BÖLÜM 26. ON

İKİ KONSEYİ.

BÖLÜM 27. KURT KRAL. BÖLÜM

28. ŞAKA MI, KADER Mİ? BÖLÜM

29. BAŞARILI OLANLAR.

BÖLÜM 30. ELİNE VE ISMENA BÖLÜM

31. ONUN HASAR GÖRMÜŞ YARISI.

BÖLÜM 32. AKIL SAĞLIĞIYLA EN ŞİDDETLİ SAVAŞ.

BÖLÜM 33. ISMENA'NIN CESARETİ.

BÖLÜM 34. BEN SENİN EŞİN

MİYİM...? BÖLÜM 35. ONUN

KOKUSU

BÖLÜM 36. Değişkenler Konuşulmayan Kurallar No1: Başka bir erkeğin
eşine dokunma.

BÖLÜM 37. PUSU

BÖLÜM 38. KAPALI KAPILARIN ARKASINDA...

BÖLÜM 39. DEVAM EDEN KABUSLAR... BÖLÜM 40.

ISMENA'NIN KARARI TEŞEKKÜR.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

